

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

ВЛИЗАНЕ

Том втори

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

ВЛИЗАНЕ

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

Серия девета

Том втори

ВТОРО ИЗДАНИЕ

СОФИЯ 2010

1901 - 1902

1901 - 1902 - 1903 - 1904

1901 - 1902

1901 - 1902

Ученикът трябва да благодари от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си. Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде благодарен на това, което Учителят му дава, и да върви напред. Учителят никога няма да остави ученикът да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

ВЛИЗАНЕ

„Ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Царството Божие.“

(Йоан 3 : 5)

Ще прочета 8 глава от „Посланието към римляните“ и ще я свържа с 5 стих от Евангелието на Йоан, 3 глава: „Ако се не родите от вода и Дух.“ – Раждането е велик процес, подобен на създаването на нов свят. Това, което внася радост и веселие в живота, което създава идеал и стремеж на човешкия дух, е законът на раждането, на възраждането. Буквата „P“, с която започва думата „раждане“, е йероглифен знак и означава ръката, която хваща, държи нещо. Нима видният писател или поет, като взима перо в ръката си, не държи нещо велико? Нима знаменитият философ, като взима перо в ръката си, не държи нещо велико? Нима прочутият и славен пълководец, като държи сабя в ръката си, не мисли за нещо велико? При все това обаче има една голяма опасност за човека да не изпадне в дребнавостите на живота, които произтичат от проявите на неговото животинско съзнание. Всички хора не разбират еднакво свещените книги. Това зависи от много обстоятелства: От устройството на човешкото тяло – от неговия мозък, от някои наследени черти на родителите, както и от

закона за прераждането или от закона на кармата. Кармата е закон, създаден от самия човек, вследствие отклонението на човешкия дух от орбитата на неговия път. За да се разбере как става това отклонение, изисква се дълбока мисъл. Разрешението на този въпрос не е за деца, нито пък за хора, които се хранят още с мляко или се занимават с обикновени работи в живота. Той е философски въпрос, който не се отнася до хората, които мислят само да се осигурят. Всеки човек, който е дошъл на Земята, все мисли да се осигури по някакъв начин, но той трябва да знае, че мисълта за осигуряване се дължи на велик вътрешен импулс на съзнанието.

В човека има нещо Божествено, което иска да го осигури и го тласка в известна посока, но той като не разбира това, изпада в положението на онзи индуски философ, който се разговарял с хората чрез движение на ръцете си. Обаче, когато трябвало да се разговаря с някого, нито той разбирал движенията му, нито него разбирали. Този философ живял във времето на един от древните царе. Царят на държавата, в която живял философът, бил брамин. Като се научил, че в царството му имало такъв човек, който могъл да се разговаря и разбира по движения на ръцете, царят повикал един от своите жреци, служител на Брама и му казал: „В моето царство живее един философ, който може да се разговаря с хората и да ги разбира само по движенията на ръцете им, затова искам да намериш някой подобен на него, с разбиране на това изкуство, за да се поразговорят и двамата пред мене. Ако не намериш такъв човек в царството ми, ще изгубиш моето благоволение.“ Замислил се жрецът де ще намери такъв човек. Един ден минавал покрай една бръснарница. Бръснарят, като го видял толкова за-

мислен, спрял го и му казал: „Братко, защо си толкова замислен?“ – Остави ме, то не е твоя работа. – Отде знаеш, може-би ще ти помогна с нещо? Кажи ми само какво те мъчи. Жрецът му разправил всичко. – Не се безпокой, аз мога да се разговарям с хората чрез движение на ръцете и ги разбирам; ще мога да се разбера и с този философ. Жрецът се зарадвал и се върнал при царя с радостната вест, че намерил човек, който можел да се разговаря чрез движения на ръце. Царят извикал бръснаря и философа и ги накарал да застанат на известно разстояние един от друг и оттам да се разговарят. Разговорът започнал: Философът дигнал единия си пръст нагоре, а бръснарят – двата. После философът вдигнал едната си ръка нагоре, а бръснарят му отговорил с двете си ръце, като поставил едната над другата. След този разговор царят запитал философа: „Какво каза на бръснаря с вдигане единия пръст на ръката си?“ – Казах му, че има само Едно същество в света, което управлява всички работи. – Ами той какво ти отговори? – Той ми отговори, че две същества управляват света: Бог и царят. – Ами после какво му каза, като си повдигна ръката нагоре? Казах му, че ще вали дъжд, а той ми отговори с двете си ръце, че след дъжда трева ще поникне. Тогава царят казал: Няма какво да се мисли повече, добър философ е този човек. След това той се обърнал към бръснаря и го запитал: Какво ти каза философът, като вдигна пръста си нагоре? – Той каза, че ще ми извади едното око. – Ти какво му отговори? – Че ще му извадя и двете. – После, като вдигна ръката си нагоре, какво разбра от философа? – Че като ми извади окото, пет души ще му дойдат в негова защита. – Ти какво му отговори? – Като извадя и двете му очи, десет души ще ми дойдат в защита.

Казвам: Някои от съвременните религиозни хора се намират в положението на бръснаря и философа. По същия начин и много мъже и жени, учители и ученици, изпадат в подобно положение и тълкуват нещата по своему. Питам: Как разбирате света – като философа или като бръснаря? Днес целият свят е пълен с бръснари. Те казват: Обесете този човек, обесете онзи човек! Най-лесният занаят е бръснарството. Повикате бръснаря дома си и той веднага сменя брадата ви. Какво изкуство има в това? Наточи бръснача си, намаже лицето със сапун и сменя всичките косми. Питам: Бръснарят по този начин разрешава ли въпроса за никненето на космите? – Не. Напротив, колкото повече се бръсне брадата, толкова по-дебели и груби стават космите ѝ.

„Ако не се роди някой от вода и Дух.“ За да се разбере смисъла на раждането, изисква се човек с висока култура, а не с разбирания като на бръснаря. Хора с разбирания като тия на бръснаря казват: Няма нищо особено в процеса на раждането. Всяка майка ражда. Това е повърхностно схващане на нещата. И затова именно често се употребява следната поговорка: „Жени мома, да не е дома“. Или, когато искат да похвалят някой момък, казват: „Левент момък като планина“. Това са иносказателни изречения. Те са хубави, но ако се тълкуват буквално, губят своя дълбок смисъл. Духът на някой момък може да бъде като планина; мисълта му може да бъде велика и мощна, но той сам по форма не може да бъде като планина. При процеса на раждането духът засяга мощното, великото в човека. Всеки, който иска да върви по Божествения път и да стане „човек“ в пълния смисъл на думата, най-първо трябва да бъде безстрашен. Второто качество, което трябва да притежава, е смирението. Наблюдавайте животните и ще видите, че смирението не съществува в тяхното царство. Значи, то

е качество само на човека. Срещате някое куче, вирнало опашка и върви. Виждате някой пуяк, разперил опашка, върви гордо и казва: Знаете ли кой съм аз? Знаете ли какво мисля? Гледате някой петел, качил се на бунището, кукурига и си мисли: Няма друг певец като мене! Дали точно така мисли петелът не зная, това е мое тълкувание. Значи две положения може да има тук: Или петелът е прав, че като него няма певец, или моето тълкувание не е право. Трето качество, което характеризира човека като истински човек, е справедливостта. При това, за да се застъпи човек за известна Истина, той трябва да бъде смел. Страхливите хора не могат да бъдат справедливи. Човекът на Истината, на Правдата, предполага абсолютно безстрашие. На страхливия човек не може да се разчита. Дойде ли до някое опасно място, той веднага ще избяга. Страхливият момък, преди да се ожени, казва на своята възлюбена, че я обича, че е готов на всякакви жертви за нея. Обаче щом се ожени, не минават две години, и той избягва, не издържа на обещанията си.

Ще ви разправа един пример, да видите доколко страхливият момък може да издържи в своята вярност и безстрашие. Един млад българин, много страхлив, се влюбил в една млада, хубава мома. Един ден и двамата тръгнали на път, но трябвало да минат през една голяма, гъста гора. Той ѝ казал: Не се страхувай, на мене разчитай! Аз съм силен, безстрашен човек, няма да те оставя сама при каквото и положение да изпаднем. По едно време насреща им се задала една мечка. Момъкът веднага се качил на едно дърво и оттам казал на своята възлюбена: Не се плаши, не мърдай, аз оттук ще цъкам. Неговата възлюбена била умна мома. Тя веднага се простряла на земята и се престорила на мъртва. Мечката се приближила

до нея, подушила я и казала: Слушай, не се жени за своя възлюбен, аз дойдох да те избавя от него.

И сега някои казват: Аз имам висок идеал. Питам: Как постъпваш със своя висок идеал – на дървото отгоре ли го закачваш или го заравяш в земята, да израсте, да се развие, да цъфне и да даде плод? Кое е по-хубаво: да оставите житното зърно да седи в хамбара или да го заровите в земята? – По-хубаво е да го заровите в земята, отколкото да го оставите в хамбара. Идеалът на житното зърно не е да седи в хамбара. Ако посаденото зърно или семе израсте и устои на всички бури, на всички снегове и дъждове, то има висок идеал.

Често ние уподобяваме външната, видимата Природа на разумния невидим свят, чрез който Бог въздейства на нашите души. Сега някои питат: Вярваш ли в Бога? – В кой Бог? В света има много богове. Още от най-стари времена хората си създавали богове, пред които падали на колене, молили им се, тамян им кадели, но те не ги чували – никакъв отговор не получавали на молитвата си. Днес същите хора със своите атавистични мисли, казват: Молим се на Бога, но Той не ни чува. Казвам: Молят се тези хора, но на някои от многото богове, които не са живи. Ухото на Живия Господ е толкова чувствително, че ако Му се помолите от сърце, с пълно смирение, с вътрешна чистота и благоговение, каквото духовният човек трябва да има, вашата молитва непременно ще бъде приета. Обаче молитите ли се на Бога, а същевременно мислите как да използвате този-онзи, молитвата ви няма да бъде приета. Това не е човештина. Това и животните вършат. Сегашното състояние на човека е резултат на три велики принципа, които са действали някога в миналото, действат и в настоящето и ще действат в бъдещето. Първият принцип е обикновеното човешко

съзнание, което работи за смекчаване на твърдия елемент в човека. В това съзнание има само две точки: Едната, от която човек излиза, и втората, към която отива. В това съзнание човек пътува само вечерно време, като се ръководи в пътя по втората точка. Щом дойде до нея, той се спира и казва: Свърших работата си вече! А по-нататък, какъв е външният свят, какви условия за развитие има, това не влиза в кръга на обикновеното съзнание, което се изразява с права линия. Правата линия представлява граници на плоскостта или отношения между две разумни същества.

Вторият принцип представлява преходно състояние от обикновеното съзнание към самосъзнанието, което се изразява чрез плоскостта. В това отношение животните имат съзнание, но нямат самосъзнание. Следователно, съзнанието, което представлява живот на правата линия, не се движи изключително в границата на правата линия, но се движи в посоки извън правата линия, като образува плоскост. Тази плоскост граничи пак с прави линии. Щом човек излиза извън възможностите на правата линия и образува плоскост, той минава вече към самосъзнанието. Самосъзнанието може да се уподоби на зима, когато всичко е покрито със сняг. При това положение, дето и да отиде човек, той вижда навсякъде сняг, не намира условия за работа. Такова е положението на съвременния човек. Такива са условията, при които той днес живее. Някой казва: Ледено е сърцето ми, нямам условия за живот. Защо? – Зима е вън. Погледнеш от прозореца, всеки се свил в стаичката си, нарязал си малко дръвца, постоянно подклажда огъня си и за никого отвън не мисли. Отвън се издават закони, проповядват се учения, а отвътре – всеки влязъл в себе си и само за себе си мисли. И след всичко това, иди хлопай по чуждите врати. Ня-

къде ще те приемат, а някъде и десет пъти да хлопаш на вратата им, нито ще те чуят, нито ще ти отворят. Имаш нужда от нещо, минеш покрай някой човек, помолиш му се, той казва: Махни се оттук! С това той иска да каже: Аз разрешавам само своя въпрос, а не и твоя. Донякъде този човек е прав. Всеки сам трябва да разрешава въпросите си. Когато казваме, че трябва да правим добро, ние не подразбираме закона на самосъзнанието. В живота на самосъзнанието съществуват само понятията за добро и зло, но там не съществува правене на добро. Човек, който живее в самосъзнанието и прави добро някому, казва: Аз ще ти направя едно добро, ще ти дам пари на заем, но с 25% лихва. Трябва да знаеш, че аз съм добър човек, не ти искам 30% лихва както другите хора, но само 25% – Да, това са пари, взети със сложна лихва. Питам: В какво седи доброто? То е все едно да имаш само 10 000 лева дълг за къщата си, който след време нараства толкова много, че продават къщата ти. Наблюдавайте например как живеят съвременните хора, какви отношения се завързват между тях, на каква база се поставят и разрешават най-сериозните въпроси. Някоя мома иска да се жени. Какво правят близките ѝ? Харесат един момък и гледат дали той е здрав, снажен, дали е богат, има ли къща, пари и т.н. Ако момъкът отговаря на тези условия, казват: Отличен човек е този момък! Когато избират мома, също тъй гледат дали е здрава, снажна, богатата и т.н. Ако и тя отговаря на тези условия, казват: Отлична е момата! В тези разбирания за живота няма никакъв морал. В живота на самосъзнанието човек се учи чрез страданията. Само чрез страданията той познава, че в света има още по-велико състояние от това, в което днес се намира. В това състояние, именно, човек може да разреши великите проблеми на живота.

Днес могат да дойдат най-великите поети, учени и философи да говорят на света, но с това въпросите не се разрешават. В умовете на съвременните хора трябва да стане велика вътрешна промяна. В умовете на майки и бащи, братя и сестри, учители и ученици, трябва да стане коренно преобразуване. Не е достатъчно човек да съзнава само, че е грешен, че се е опетнил, че е ял ипил, че е паднал в локва и се окалял. Съзнае ли, да изправи погрешката си! Това е важното. Някой казва: Аз съзнавам, че съм грешен, признавам греховете си. Кой лихвар не знае, че взима лихва повече, отколкото трябва? Кой мъж не знае, кога се отнася зле с жена си, но казва: Жена е тя, трябва да се подчинява на мъжа! Когато някоя жена има дълъг език, не знае ли тя това? – Знае. Обаче, каквото мъжа ѝ донесе, тя все недоволна остава. Човешина ли е това? В какво се проявява благородният човек? И след всичко това, когато им дойдат гости, мъжът казва: Добра е моята жена. Жената пък казва: Добър, благороден е моят мъж. Това са думи, които се говорят само пред гостите. Щом си отидат те, жената пак не е добра и мъжът пак не е благороден. Жената започва: Моят мъж е малко захласнат. Дойде ли Нова година, Коледа или Великден, той нищо не ми купува, никъде не излиза с мене – нехранимайко. Така се оплаква жената пред съседките си. Коя е подбудителната причина, за дето тя говори лошо за мъжа си? – Крайното користолюбие. По този начин тя иска да предизвика съседките си да отидат при мъжа ѝ, да го бутнат оттук-оттам, да го заставят да ѝ купи нещо ново. Де е моралът в тази постъпка? Ако мъжът трябва да се кара с остен да изпълни задълженията си, както заставят вола с остен да оре нивата, де е тогава разликата между човека и животното? Къде е моралната стабилност в човека?

Казвам: Като изнасяме и лошите, и добрите страни на живота, с това не го упрекваме. Ние трябва да знаем, че това са преходни състояние на самосъзнанието. Самосъзнанието е процес на чистене. Да съзнаеш нещо, значи да се чистиш, да изплашаш дълговете си, да уреждаш разбърканите си работи и да се приготвяваш за новия живот. Ето защо, животът на самосъзнанието е преходен. Някой казва: Аз съзнавам, че имам дълг към своя народ. – Какъв е този дълг? Да отидеш да се биеш за народа си. Като отидеш да се биеш за него, ще го освободиш ли? Кажете ми, от толкова хиляди години насам кой народ се е освободил чрез войни, чрез бой и насилие? Трябва да се бием, но как? Хората трябва да предприемат едно велико сражение, една велика война! Кога? – Когато всички като безброй малки реки от разни посоки се слеят в едно голямо, велико море или в една мощна, пълноводна река, която дето мине, всичко напоява в света. Това значи война.

Време е вече човек да влезе в третия принцип на живота, да мине от самосъзнанието в Божественото съзнание или в космическото съзнание. Според езика на Евангелието това значи да се роди човек от вода и Дух. Тук думите „космическо съзнание“ са заместени с думите „ще им отнема каменното сърце и ще го замести с ново“. С други думи: Бог ще ни отнеме каменното съзнание и ще ни даде ново, космическо съзнание, което разрешава въпроса на безсмъртието. В самосъзнанието, като живот на плоскостта, ние представляваме страна на някакво тяло. Казват за някого: Той е страна. – На какво? – На куба, например. Какво е кубът? – Тяло с определена форма, големина, твърдост, с определен обем и т.н. – Да, но въпросите не се разрешават с твърди тела. Какво разрешава днес златото? Какво разрешават къщите? Какво

разрешават параходите, автомобилите и аеропланите? Те разрешават нещо малко, но не разрешават същността на нещата; те не разрешават великия идеал, към който се стреми човешката душа. За в бъдеще, обаче, когато човек ще живее в космическото съзнание, той ще дойде до правилно разрешение на въпросите. Тогава няма да чакаме да дойде някой аероплан, да се завърти колелото и да тръгнем на път. Питам: С какво пътува слънчевата светлина? По какъв начин се пренася слънчевата енергия през пространството? Учените хора казват, че светлината произвежда известен род трептения. Съгласни сме с това, но кой произвежда тези трептения? И как се произвеждат те? Учените казват още, че светлината пътува с грамадна бързина и вследствие на това между частиците ѝ се образува известно търкане. И това е вярно, обаче, трябва да се знае, че движението на всеки предмет, на всяко тяло се обуславя от участието на разумни същества. Колкото разумността е по-голяма, толкова и движението, предизвикано от тази разумност, е по-интензивно.

И тъй, когато говорим за Любовта, за Мъдростта, за Истината, за Правдата, за Добродетелта, ние подразбираме Вечното Начало, Космическото съзнание, което обхваща всичко в себе си и към което всеки трябва да се стреми. Само в Неговите условия нашето тяло ще се оформи и пресъздаде. Апостол Павел казва: „Сега имаме плътско тяло, но когато дойде космическото съзнание, ще се създаде духовното ни тяло“. Каква разлика има между плътското и духовното тяло? – Плътското тяло умира, а духовното не страда, противоречията в живота съществуват за плътското тяло, а за духовното тяло няма никакви противоречия. Духовното тяло живее във вечна радост, в разбиране дълбокия смисъл на живота. То живее във Вечния Живот.

Сега, според законите на самосъзнанието ние казваме, че Земята се върти. Питам: Колелото на аероплана вечно ли се върти? – Не, колелото се върти само когато аеропланът пътува. Знаят ли тогава съвременните учени, кой пръв завърта колелото на Земята, да тръгне на път? Преди милиарди години Земята излезе от своето пристанище и тръгна да пътува из пространството? След колко милиарда години ще стигне в друго пристанище? Когато се говори за пристанище на Земята, ние разбираме, че тя е тръгнала от пристанището на обикновеното съзнание и се стреми към космическото пристанище, дето ще пусне котва. Засега Земята е дошла до средата на своя път. Още много път има тя да изминава, докато стигне в космическото съзнание. Мнозина ще кажат: Значи, много има да се чака. Няма защо да се чака, но с нея заедно ще се пътува. Човек, който чака, той не работи. За обяснение на мисълта си, ще ви представя следния контраст: Това, което е настояще за обикновеното съзнание, е минало за самосъзнанието; бъдещето за самосъзнанието пък е настояще за космическото съзнание. Следователно, ако някой човек седи и чака реализиране на своите идеали, без да работи, може да чака милиони години, но те няма наготово да дойдат. Всеки, който схваща тази идея и живее според нея, той има условия да се подигне, той може да влезе вече в новия живот. Очите му веднага ще се отворят, телефоните му веднага ще заработят. Който влезе в космическото съзнание, ще се намери пред един свят абсолютно жив. Слънцето за него няма да бъде само едно светло тяло, но ще живее, ще му проговори на негов език. То ще почука на телефона му. – Кой е там? – Елате да чуете последните важни новини от Слънцето. Това не са измислени, невъзможни неща, но действителни факти. Съществата, които живеят на Слънцето, са разум-

ни, те се движат в космическото, в Божественото съзнание. Тия разумни същества, именно, са облекли Слънцето в светла, хубава дреха и постоянно се движат около него, да не би някои същества от по-нисък уровень се опитат да влязат в него. Опитат ли се да влязат в Слънцето, те ги изхвърлят навън. И нашата Земя е едно от съществата, които Слънцето е изхвърлило навън. Някога, в миналото, тя се е разбунтувала против Слънцето и то я изхвърлило вън от себе си. И всички планети, които днес са извън Слънцето са изпъдени от него. Учените хора създават разни теории за образуване на планетите, но аз казвам, че Слънцето ги е изпъдило някога от себе си и днес ги учи. Има планети, които са на разстояние милиони километри от Слънцето. Какви закони ги държат в пространството? – Законът на земното притегляне. Да, има нещо, което привлича хората към един общ център. Този център е космическото, Божественото съзнание, чиято дейност е непрерывна.

Значи, всички тела във Вселената са свързани помежду си и представляват един общ, велик организъм. Всички планети, които се подчиняват на този организъм, същевременно са и абсолютно свободни. Между мравката и човека няма никакво подобие, но има някаква вътрешна връзка. Съвременните хора не виждат тази вътрешна връзка между всички същества, понеже съдят за нещата от гледището на самосъзнанието и казват: Защо сме се родили и ние не знаем. Създал ни е Бог, но ни е забравил. – Не се знае кой кого е забравил: Дали Господ ви е забравил, или вие сте Го забравили. Човекът в миналото се е проявил като непослушно дете, заради което Баща му го изпъдил вън да се учи и да работи. Цялата съвременна бяла раса днес е в положението на блудния син. Християнството дойде в света, за да покаже пътя, по който бялата раса трябва да върви, да

я научи на закона на жертвата, чрез който може да се върне към Бога. Блудният син се върнал при баща си, но кога? – Когато видял, че господарят, на когото служи се отнася с него по-зле, отколкото свинете си. Той не му давал да яде даже и от рожковите на свинете, които пасъл. Питам: Кой е доволен днес от положението си? Сегашният свят е пълен само с недоволни и болни хора. Ако отидете в някои от съвременните болници и клиники, там ще видите хиляди болни от какви ли не болести, нервни, органически, които лекарите не знаят вече как да именуват. Днес лекарите се виждат в чудо: Излекуват една болест, две се явяват; излекуват две болести, четири се явят и т.н. След всичко това те казват: Ние имаме предвид всички хигиенични мерки да не заболяват хората, да намалим процента на смъртността. Да, ако в едно отношение хората не умират, в друго отношение умират. Ако само физически се подобряват, в друго отношение се влошава положението им, сърцата им се ожесточават, умът им губи своето равновесие. И след всичко това хората казват: Светът се много наплоди. Какво да правим? – Да отворим война! Отварят една война като сегашната, в която избиха около 25 милиона хора. После започват да търсят виновника на войната. Кой е виновникът на войната? – Човешкото самосъзнание или казано на друг език: човешкият егоизъм. Човек иска да устрои живота си въвн от Бога. Обаче, за разумните хора разрешението на всички въпроси седи в космическото съзнание. Всеки човек има допирни точки с космическото съзнание. Щом дойде в съприкосновение с тях, веднага у него се заражда един вътрешен подтик да се обърне към Бога, но не по начина, както съвременните богослови учат. В него се заражда велик импулс към самоотричане от всички материални блага и желания да служи на хората от Любов към Бога, да

носи навсякъде радост и веселие. Да допуснем, че някой човек е свършил четири факултета, но след време в него се явява желание да служи на Бога. Скоро след това му дохожда противоположна мисъл: Защо съм толкова глупав? Нима затова съм свършил четири факултета, да слугувам на Ивана, на Драгана? Трябва ли да слизам от висотата на положението си и да ставам слуга? Ето как се изгасват проявите на Божественото съзнание в човека!

Сега ние говорим за Божествените импулси, които се явяват у нас. Някой казва: Щом заживеем Божествен живот, всякаква култура, всякаква наука ще изчезне. Не, тогава, именно, ще дойде истинската култура, истинската наука, музика, поезия. Ние не казваме, че всичко ще дойде изведнъж. Светът не може да се поправи механически. Това, което имаме днес, е добро, но ако останем още известно време в това добро, ще умрем. То е толкова добро, колкото е добро положението на някой баща, който за да достави средства на дъщерите и синовете си да живеят добре, е заложил всичкия си капитал при лихваря. Един ден този лихвар ще дойде, ще изнесе навън всичко, каквото имате и ще каже: Всичко това е мое. Вие сега идете и работете! И външният закон му дава право да постъпва така. Какво ще кажете вие тогава? Ние не критикуваме сегашните закони. Това не се отнася към нашия предмет, но казваме: Ако не се съобразявате с Великия Закон на живота, бирникът, лихварят ще дойде, ще отнеме всичкото ви богатство и ще го занесе навън. Този лихвар е смъртта.

Йоан казва: „Ако не се родиш от вода и Дух“. Това значи: Ако не живееш в космическото съзнание, няма да влезеш в Царството Божие. Този е изходният път в живота. Първото важно нещо за човека е да бъде справедлив. Имаш ли да даваш някому нещо, ще му го дадеш. Ама имал си

всичко десет лева в джоба си – ще му ги дадеш. Щом дойде кредиторът да иска парите си, ще извадиш каквото имаш в джоба си и ще му го дадеш, а ти можеш и да погладуваш малко. Само по този начин ще опиташ своята сила, своето достойнство като човек. Мислиш да пътуваш през някоя гъста гора и си казваш: Не ме е страх, аз вярвам в Бога. Щом вярваш в Бога, ще тръгнеш през гората без нож, без какво и да е оръжие. По-силно оръжие от вярата има ли? И мечка да срещнеш, ще я погледнеш само и тя ще си замине. Вие не сте опитвали още какво може да направи човек с вярата. Това, което измъчва съвременните хора, са онези наследени качества от деди и прадеди, които прекарвали един неестествен живот. Този живот се пробужда сега и в съвременните хора като неестествени желания, копнежи и чувства, които не носят нищо добро за тях. Щом се породи едно от тези желания в някой съзнателен човек, той започва да критикува, да се самоосъжда, защото не знае отде произтича това. Невидимият свят, обаче, постоянно регулира тези неестествени прояви в хората, като им изпраща ред страдания. Чрез страданията разумните същества от невидимия свят казват на хората: Не е този пътът, по който трябва да вървите. Някой казва: Не знам какво да правя. Станал съм много чувствителен, много нетърпелив, подозрителен. Кой каквото направи, аз мисля, че е насочено против мен. Как да се избавя от това кошмарно състояние? Казвам: Тези състояния се дължат на незадоволени човешки желания. Има желания у човека, които с нищо не могат да се задоволят. Мислите ли, че виното може да задоволи жаждата на пияницата? Мислите ли, че соленото ядене ще задоволи жаждата му за вино? Колкото вино и да пие, жаждата за пиене все повече ще се увеличава. Голямото употребление на вино ще разстрои само храносмилателна-

та му система – и нищо повече. Чрез пиенето Природата го поставя в положение на самозабрава, да заспи и да забрави всичко. На другия ден обаче, като се събуди, той всичко си спомня и пак отива да пие, да забрави, да завърши започнатото, но все пак остава нещо недовършено.

Някой казва: Обидиха ме! Аз ще им дам да ме разберат. Питам: Като им дадеш да разберат, с това разрешава ли се въпросът за обидата? Как се лекува обидата?

Някоя мома обича едного. Той е любезен, внимателен. Каквото пожелае тя, той го изпълнява: Иска еди-какви си дрехи, обуца и той всичко ѝ доставя. Оженят се, пак върви добре. Един ден тя се скара с него, обиди го нещо. От този момент силата на неговите чувства към нея намалява с 10%. От втората лоша дума чувствата му се намаляват с още 2% и след 10 –15 години целувките престават, нови дрехи, шапки и обуца не се купуват, мъжът почти не се свърта вкъщи и започва да говори: Моята жена стана много лоша, нетърпима е вече. Казвам: Дойде ли жената до таква положение, тя трябва да се обърне към космическото съзнание и да каже: Господи, моят език беше много дълъг, много невъзпитан, с него тикнах мъжа си в лошия път, но помогни ми да изправа погрешката си! Как може човек да изправи една своя погрешка? Според Божественото съзнание човек може да бъде чешма, от която постоянно да тече вода. Тече ли вода, тя ще измие всички нечистотии наоколо си. Обаче тази чешма ще тече само тогава, когато е свързана с Великия Извор на живота. Кой въздига чешмата: Камъните, от които е направена тя или водата, която тече от нея? – Водата, разбира се. Значи, цената на човека се определя от великия живот, който протича през него. И когато животът на космическото съзнание влезе у нас, ние ще имаме нова философия, нова мисъл. И тогава, дойде

ли някой при мене да ми чете свои произведения, аз няма да го критикувам, но ще взема такава участие в неговата работа, като че той и аз сме едно и също нещо. Днес, като дойде някой човек да ви чете свои съчинения, вие казвате: Хубави работи са вашите произведения. Щом излезе този човек навън, вие казвате: Не са толкова хубави произведенията му, но нека намажа малко колата му да се порадва. Кое положение е по-хубаво: да слушам някой да ми свири или аз да свиря, а други да ме слушат? И двете положения са необходими. Някога ще слушам, някога ще ме слушат. Не може да се нарече човек този, който не знае да слуша. Първото качество необходимо за човека, който иска да влезе в космическото съзнание, е послушанието. В живота на самосъзнанието има подчинение, робство, а в живота на космичното съзнание има послушание. Който не знае да слуша, нищо няма да придобие. Когато обичате някого, как го слушате! Слушате го без отегчение и усещате като че във вас се влива някакъв еликсир, който ви ободрява и съживява. Като си замине любимият ви човек, казвате: Много нещо ми остави този човек. Това значи да любите и да ви любят.

Много от съвременните християни казват: Ние сме християни от рождението си още. – Това само не е достатъчно. Истинският християнин ще вземе своя инструмент и ще засвири, ще предаде Божественото изкуство, както си е. Не е достатъчно само да нарисуваш една гарга, но така да я нарисуваш, че който я види да се учуди, да не може да познае рисунка ли е или естествена. Ще ви приведа примера за двама гръцки скулптури, които показвали своето изкуство един пред друг. Първият от тях направил един грозд, който бил тъй майсторски изработен, че измамил птиците, които дошли да го кълват. Вторият пък изваял един

воал, с който покрил образа на една от гръцките богини. Другарят му като видял воала, приближил се към статуята с намерение да вдигне воала. Той се обърнал към скулптурата с думите: Не ме заблуждавай, дигни воала на богинята! Първият измамил птиците, а вторият – човека. Да можеш да предадеш вярно нещата, в това седи истинското изкуство. Голямо изкуство е, като говориш, да можеш да предадеш това, което се крие в душата ти. Да можеш да изразиш своята Любов. Говори ли ти някой, не казвай, че той те залъгва. Ако работата е за залъгване, от 8000 години насам хората все си говоря и все се залъгват. Грешката не е само в този, който говори, но и в този, който слуша. Ако вие сте човек, който се стреми към безсмъртие, към космическото съзнание, като ви говори някой безсмъртен човек, вашият живот моментално ще се измени и ще се намерите обиколени от много братя и сестри. Ще кажете: Кой знае дали е така! Докато живеете на плоскостта, ще казвате „кой знае“, но когато дойдете в положението на хора, родени от вода и Дух, нещата ще бъдат за вас точно определени. Духът ще донесе абсолютната справедливост; водата ще донесе мекотата и чистотата; чистотата ще донесе здраве, а здравето – светлина. Тогава животът ви няма да бъде мъчение и труд, а работа и наслаждение.

„Ако се не родите изново от вода и Дух“. Някои от вас сте едва заченати; други сте по на един месец; трети сте по на два месеца; четвърти – на три месеца, а малко хора има, които са на девет месеца. Но всеки, у когото Божественото се е зачело, трябва да го пази. Дълъг период се изисква докато се родите изново от вода и Дух. Ако вървите по закона на самосъзнанието, това раждане е въпрос на далечното бъдеще; ако вървите по закона на космическото съзнание, то може да бъде в настоящия момент.

За самосъзнанието разстоянието от Земята до Слънцето е милиони километри, когато за космическото съзнание това разстояние може да се вземе само за осем минути. Ако пътувате с крилата на съмосъзнанието, трябва да имате един бърз трен, с който ще изминете разстоянието от Земята до Слънцето за 250 години. Това не е за осъждане, нито за самоосъждане. Задачата на човечеството е да се чисти всеки момент и да върви напред. Няма какво човек да признава греховете си, но той трябва да се обърне към Бога, да приеме Неговата Любов, Мъдрост и Истина по новия начин, по начина на космическото съзнание и да ги приложи в живота си. Човек не трябва за вечни времена да остане твърдо тяло, нито пък страна на някое тяло, но да има отношение с хората, като души, които живеят в едно тяло, т.е. във вечна хармония. Когато една душа живее в космическото съзнание, тя може навсякъде да бъде приета. Ако живее на Земята, тя може временно да я напусне, да отиде на Слънцето, да се разговори със своите любими и после пак да се върне на Земята. Тази душа е свободна да се разхожда, дето иска из Слънчевата система. От гледището на самосъзнанието ще кажете: Може ли човек да пътува до Слънцето? – Може. Има вътрешно, духовно пътуване. По физически начин не може да отиде до Слънцето, но по духовен начин – може. Когато се говори за живота, ние имаме предвид неговата външна – физическа страна и вътрешната – духовна страна. От материално, физическо гледище, нещата стават мъчно, изисква се вечност, едно число с 15 нули – денят на Брама. Щом изтече това число, ще изтече и Божественият ден, след което ще настане Божествената нощ, пак същото число с 15 нули. Изчислете колко милиарди години правят тези числа. Денем Бог твори, а нощем, когато спи, Той образува новите светове в

себе си. Тъй щото в Бога има постоянен, вечен процес на творчество и създаване.

Следователно, щом Бог постоянно твори и създава, по същия начин и ние трябва да създадем в себе си нов свят. На съвременните хора липсва нещо идейно. Те търсят своето спасение отвън. Те чакат като просяци пред вратата на някой богат човек да им даде нещо. Срещате някой беден човек, проси от вас. В този момент вие може да нямате пет пари в джоба си, но ако бръкнете в неговия джоб, ще намерите не по-малко от 200 лева. Защо пази тия пари? Той гледа да се осигури отвън, на другите хора се надява, от тях очаква спасението си. Този човек трябва да намери някакъв начин сам да се прехранва. Чрез просия човек не може да се изправи. Тя е само един метод. От духовно гледище само горделивите хора са осъдени на просия. Някога те са били много горди и затова са изпратени на Земята като просяци, да се смирят. Когато сиромашът започне да разбогатява, главата му отчасти се деформира. Деформира ли се главата ви, молете се да изгубите богатството си, да осиромашеете и по този начин да се смирите. Гордостта сваля човека надолу. Когато някой човек достигне високо духовно положение и започне да мисли, че няма подобен на него, той е осъден на падение. Кажете ли поетът или музикантът, че няма подобен на себе си, той се намира на лъжлив път. Дарбите на човека зависят от тези, които го слушат, които го обичат. Те дават сила за проявление на неговите таланти. Ако говориш пред хората, които те обичат, ти ще говориш повече и по-красноречиво; ако говориш пред хора, които не те обичат, ти ще говориш по-малко и по-лошо. Следователно, дарбите зависят от Любовта. Ако майката има Любов в себе си, тя ще роди велик, гениален син. Ако няма Любов в себе си и живее повърхностен,

дребнав, лекомислен живот, тя ще роди обикновен син, подобен на нея. Когато някоя майка иска да роди нещо велико, тя трябва да е подготвена за това и да съзнава своето предназначение. Човек не може да роди една възвишена идея, ако той сам се занимава с дребнавостите на живота. Хората сами създават възвишените идеи; те сами създават и обикновените идеи. Да служим на Бога, това е велика Божествена идея. Да служим на хората със своя ум, със своето сърце и своята воля и това са Божествени идеи. Обаче, да продадем на хората своя ум, своето сърце и своята воля, това вече не е Божествено. След всичко това, може ли човек, който се продава, да съди онзи, който служи на Бога? Ако той го съди, ще му кажа: Вземи цигулката си и свири! Аз ще дойда да те слушам. Който съди трябва даде образец. Днес човечеството не се нуждае от религии, то не се нуждае и от храмове. Ако е въпрос за храм, похубав храм от Небето няма! Дигни очите си нагоре към Небето, погледни звездите и кажи: Господи, благодаря Ти за всичко, което си създал! Ако и след това искаш нещо хубаво, обърни внимание на буболечиците, на птичките, на растенията, на чистите кристални извори и нека в тебе се зароди велико вътрешно желание да се позанимаеш с тях, да научиш защо са създадени те. От всичко това ти трябва да изпиташ красив трепет в своята душа.

Питам: Какво правят съвременните хора? Като се намерят пред някой чист планински извор, изведнъж натопяват вътре калните си обуца, за да ги измият. Не, приятелю, намериш ли се пред такъв извор, ще се спреш при него с благоговение, ще свалиш шапката си, ще измиеш лицето си, ще пиеш от водата му и ще кажеш: Господи, помогни ми да изчистя сърцето си и да просветля ума си като водата на този извор! Изворът е жив. От хиляди години при

него седи някой възвишен дух и работи, изпълнява своето предназначение. Затова отидете ли при някой извор, пийте от водата му, измийте се и благодарете! Казвате: Вярно ли е всичко това? Питам: Вярно ли е, че ме слушате сега да ви говоря? Вярно ли е, че сте българи? Има реални неща в света, но има и нереални. Реалните неща нямат начало, нямат и край. Казвате: Апостол Павел е проповядвал някога в миналото Христовото учение. Не, той не е проповядвал само в миналото; той проповядва и сега. Ние не гледаме на Христа и на Неговото учение като на минало нещо; ние не гледаме на Христа и на учението Му като нещо, което ще дойде в бъдеще; ние гледаме на Христа и на Неговото учение като на вечно настояще. Казвате за някого: Този човек се мисли за нещо по-горе от Христа. Така може да мисли само този, който живее в закона на самосъзнанието. Ръката не може да се отдели от тялото и да каже, че тя седи по-високо от него. Всички трябва да знаете, че съставлявате едно цяло, в което всеки заема своето определено място. Ние знаем кое място в цялото заема Христос, кое – апостол Павел, кое – Буда, кое – Шекспир, кое – Бетовен и т.н. Ние точно знаем местата на всички хора и поставяме всеки на неговото определено място – нито по-горе, нито по-долу от това, което им е дадено и което те заслужават. Например, никой досега не е дал на Бетовен това място, което ние му даваме. За в бъдеще ще дойдат музиканти, които ще създадат нещо повече от Бетовен. Ще кажете: Възможно ли е това? Ако вашето дете днес къса буквара си, когато стане възрастен човек, на 33 години, той ще създаде нещо хубаво и велико. Той може да стане велик музикант, или велик поет, или велик художник. Когато човек стане на 33 години, когато създаде нещо хубаво и велико в своя живот, той може да се нарече вече истински човек.

И тъй, млади и стари, всички трябва да се освободим от заблужденията и да разберем, че живеем в настоящето. Някой казва: Не мога да търпя! – Ще търпиш. – Не мога да бъда милостив. – Ще бъдеш милостив! – Слаб съм. – Ще станеш силен! Щом влезем в космическото съзнание, ние ще придобием качества, необходими за бъдещето положение или за Синовете Божии, които ще могат да преодоляват всички мъчности. Казано е: „Роденото от плътта, плът е; а роденото от Духа, дух е.“ Ако живеем по плът, ще умрем; ако живеем по Дух, ще придобием Вечния Живот. Вечният Живот, новият живот, включва всичко в себе си. Всички религии водят до вратата на космическото съзнание. Всички вярвания, с които до сега сме били облечени, ще останат настрана. Казано е в Писанието: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.“ Това подразбира, че като влезем в космическото съзнание, ще се облечем с нови дрехи, ще се изменим. Новите дрехи представляват новите разбирания, новите вярвания, с които нашето сърце, нашият ум и нашият дух ще се облекат. Щом се облечем с тия нови дрехи, тогава ще бъдем „братя“ в пълния смисъл на думата и ще се познаем. Можеш да имаш брат само в живота на космическото съзнание.

Сега всички трябва да работим за своето самоусъвършенстване. Готовите души за нов живот трябва да влязат в космическото съзнание, за да отворят място за другите. Този е пътят, по който ще дойде спасението на човечеството. Когато хората възприемат новото учение и заживеят в космическото съзнание, омразата, завистта, недоволството – всички отрицателни черти в живота на човека ще изчезнат. Това се разбира в стиха: „Господ ще заличи всичките ни грехове.“ Всичко отрицателно, което носим от живота на съзнанието и самосъзнанието, ще се

заличи и вече няма да бъдем хора, прегърбени от тежестите на живота, изтощени от неуспехи и недоразумения. Сега гледаш някой, върви отчаян, замислен. – Какво се е замислил? Мисля как да изкарам прехраната си. Значи, самосъзнанието решава въпроса за прехраната, а космическото съзнание разрешава въпроса за Любовта към Бога. Разрешим ли този въпрос, Любовта ще донесе своето изобилие, от което ние ще се храним. Тогава цялата Земя ще се превърне в райска градина, в която ще има работа за всички. Кой каквито дарби или възможности има, ще се прояви. Някой може да пише, ще му дадат условия да напише най-хубавата си работа. Сега, седите без работа, без импулс в живота и казвате: Остаряхме вече. – Защо сте остарели? От много грижи, от безверие. Вие не вярвате в настоящето, а вярвате в бъдещето, което носи смърт. Не, в настоящето ще вярвате! Ще вярвате в Отца си, както Синът вярва в Него и приема Неговия живот. Щом вярвате в Отца си, и Той ще живее във вас. Всеки, който живее в космическото съзнание, само той може да разбере какво значи да имаш съприкосновение с Бога. Най-малкото докосване до съзнанието на Бога донася такава радост за душата, за която Павел казва: „Щастието, което ни очаква за в бъдеще, не може да се сравни с богатствата на целия свят“. Само по този начин животът ни ще бъде песен и музика. Мисълта ни ще бъде като Божията мисъл; чувствата ни – като Божиите чувства, действията ни – като действията на Бога. Вземем ли перото, от него ще се изливат велики, свещени мисли и който прочете написаното, ще каже: Благословена да бъде ръката, която е написала тези Слова! Благословена да бъде устата, която е изрекла тези слова! Питам: Този живот няма ли смисъл?

Казвам: Досега вие сте имали само предчувствие за това велико съзнание. Пожелавам на всинца ви да преживеете поне едни такъв ден! Ако не можете цял ден, поне за един час или за една минута, или най-малкото за една секунда да имате съприкосновение с Божественото съзнание! Този кратък момент ще донесе блага на душата ви за хиляди години. Незабравим момент е той! Велико събитие за целия Космос е да се приближи Бог до някоя душа! Всички същества, и висши, и нисши, ще отправят всичкото си внимание към тази душа и ще я питат: Какво ти каза Господ? Този е най-тържественният ден в живота на душата. И ангели, и богове, и светии – всички ще се интересуват от нея. Всяко докосване на Бога до една душа означава откриване на нов, велик свят. Този човек може вече да каже: Аз живея в Божията Любов; дишам светлината на Божията Мъдрост, движа се във великата Божия Истина, която носи свобода и простор за душите, като раздавам всичко, което Бог ми е дал. Човекът на Истината разполага с неизчерпаемо богатство. Той живее в изобилието на Божията Любов.

Пак ви пожелавам да преживеете този велик и славен момент, който представлява идването на вашия възлюбен. Дойде ли този момент, всичко старо, всичко преходно ще се обезсмисли. Този момент може да бъде още днес, в настоящето, в което се движите и живеете. Само този момент е в сила да смекчи човека, да измени лицето му и да го облагороди. Влезете ли в живота на космическото съзнание, всякаква лъжа, всякаква неправда ще изчезне от вас. Тогава вие няма да приличате на онзи богаташ, който се скривал от всички посетители, които отивали при него за материална помощ. Отива един беден поет при този богаташ да му иска някаква парична помощ, но той казва на

слугата си: Кажете, че ме няма вкъщи! Един ден богаташът има нужда от поета и отива в дома му. Поетът излиза сам пред богаташа и му казва: Днес не съм у дома си, не мога да Ви приема. – Как тъй, нали този, с когото говоря сега, сте Вие сам, поетът, когото търся? – Не вярвате ли, че не съм у дома си? Как аз можах аз да повярвам на вашия слуга, че Вие няма вкъщи, а Вие не вярвате на мене? – Нали Вие сте поетът? – Да, аз съм, но не съм за Вас. Казвам: Така се приемат хората, когато живеят в самосъзнанието. Обаче, когато влязат в космическото съзнание, те ще отворят широко вратата си за своя приятел с братска усмивка, със светъл ум и с чисто сърце. Какъв по-хубав прием от този може да очаквате? Няма по-хубаво нещо от това, да разполага човек с вътрешен мир и доброта! Какво по-хубаво от това, да виждаш навсякъде Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина? Няма по-добри условия за работа от този живот.

И тъй, пожелавам на всички да преживеете момента на съприкосновение с Бога, Който ще събуди в душите ви непреодолимо желание и силен копнеж за постигане на новия живот – живота на Божественото, на космическото съзнание!

Беседа от Учителя, държана на 2 януари 1927 година в гр. София

САМ С УМА СИ

„И тъй, сам с ума си слугувам на Божия закон, а с плътта – на греховния закон.“

Римляните 7:25

Прочетената 7 глава от Посланието към римляните донякъде само обяснява известни противоречия в живота.

„А сега вече това не го правя аз, но грехът, който живее в мене“. /17ст./ На мнозина тази мисъл може да се види парадоксална, но с една аналогия тя ще може отчасти да се обясни. Ако българите, например, воюват с някой народ, трябва ли да държат някого виновен за тази война само защото, че той живее в България? Ако го държат отговорен, той ще каже: „Българите правят това, а не аз.“

„Защото според вътрешния човек, съуслаждавам се в закона Божий“. /22 ст./ – Значи, освен външния закон, в човека има и вътрешен закон – Божия закон.

„И тъй, сам с ума си слугувам на Божия закон, а с плътта си – на греховния закон“. /25 ст./

Павел, един от великите апостоли на християнството, признава, че служил на два закона. Единият закон е преходен, установен от хората, а другият закон е вечен, установен от Бога. Закон съществува само там, където живеят разумни същества. В това отношение законът може да се

изпълнява само от разумни същества с висока култура. Разумността на тия същества бива различна по степен. Колкото моралът на хората е по-висок, толкова и разумността им е по-голяма.

Често се говори за Божествения свят, за Бога, за служене на Бога и т.н. Под понятието Бог се разбира Вечно Начало, абсолютна разумност, в която няма никаква промяна, нито измяна. Влезете ли в Божествения свят, скърбите и страданията ви моментално ще изчезнат, душата ви ще се изпълни с мир и тишина, с възвишени и благородни чувства. В Божествения свят цари абсолютна чистота и хармония. Ето защо човек се стреми към този живот, макар всеки да си го представлява според своите вътрешни разбирания. Всеки човек си представлява Божествения, Вечния живот според устройството на своето тяло, т.е. според своето умствено, сърдечно и духовно развитие.

Една от задачите на съвременната наука е да изучи подробно устройството на човешкия мозък, за да си обясни всички противоречия, които съществуват в живота. Забелязано е, например, че черепът на високо моралните хора е правилно устроен, вследствие на което те не преживяват такива противоречия, които създават пертурбации в живота им, както това става с хора, на които моралните чувства са слабо развити. Костта на черепа в гениалните и праведните хора е много тънка, когато на грешните хора е доста дебела. Това не показва, че грешните хора не мислят, но понеже черепът им представлява котел, пълен с нагрятата вода, за да не се пукне от вътрешния напор, костта е направена дебела, да издържа. За грешния човек животът е вечно кипене, вечно врене, затова той казва: Ври нещо в сърцето ми, в ума ми! Разбира се, че нещо ври в него. Нима водата в котела на парната машина не ври?

И тъй, когато се говори за морални хора, това подразбира нов тип хора, от нова човешка раса. В морално отношение първобитният човек е бил на ниско стъпало. Той е представлявал нещо подобно на животните. Нима овцата, кравата или волът могат да се сравняват по морал със съвременния човек? Пуснете ги в градината си и ще видите какъв е техният морал. Те ще направят ред пакости. Ако пуснете един гълъб в градината си и той ще ви направи пакости, макар че в морално отношение гълъбът седи най-високо между птиците. Той е вегетарианец, храни се само със зрънца. Изобщо, моралът изисква не само външни, но и вътрешни правилни отношения. Казано е, например, в Писанието: „Не кради!“ Краденето не подразбира да вземеш от човека пари или друго нещо, но можеш да крадеш и чувствата, и мислите му, както крадеш и парите му. Следователно, кражбата, като неморален акт, става не само във физическия, но и в сърдечния, и в умствения свят. Навсякъде стават кражби. И в духовния свят стават кражби. Когато някой дух иска да открадне нещо от човека, той ще обикаля оттук-оттам, докато най-после постигне целта си. Много от мислите и чувствата на съвременните хора мязат на кукувичи яйца. Кукувицата се грижи само да намери някое чуждо гнездо, в което да снесе яйцата си и ги оставя на другите птички да ги мътят. Какво ще излезе от тях, тя не се интересува повече. По същия начин някоя съвременна мома се влюбва в един момък, за когото нищо не знае, откъде е, какъв е и казва: Отличен човек е моят възлюбен. Той е цяло божество, готов е всичко да направи за мене. Оженва се за него, но не минава и една година, казва: Излъгах се в този човек! Той не излезе това, което си представлявах. Питам: Как е възможно едно разумно същество да се излъ-

же толкова много? Ти, като разумно същество, трябва да правиш разлика между обикновеното стъкло и диаманта. Диамантът е твърд, добре пречупва слънчевите лъчи и е способен да лекува, т.е. има лечебни свойства. Скъпоценните камъни, изобщо, имат лечебна сила в себе си, вследствие на което хората още от най-стари времена са ги носили като украшения. Много от съвременните хора вярват, че употребата на скъпоценни камъни ще донесе някакво щастие. В това има известна доза Истина, но има и малко суеверие, на което се подават, както някои учени и философи, така и хора с висок произход, като царе, князе, дипломати и др. Мнозина могат да възразят, че между учените и философите не съществуват суеверия. И между тях има суеверия. Вземете например, френският романист – натуралист Зола, когато замислял да напише ново съчинение, предварително бръквал в една кутия с различни номера, изваждал си един номер и по него съдел за успеха на своето произведение. Той се изповядвал пред свои близки, че това се дължи на някакво атавистическо чувство на суеверие, останало в него от деди и прадеди. И съвременните хора не са свободни още от суеверията в живота. Срещате някой писател, който върви замислен, мечтае за своята нова книга, която пише и току изведнъж виждате на лицето му доволна, щастлива усмивка. Защо? – Той видял, че насреща му иде кола пълна с чували брашно и си казва: Ще върви книгата ми, както брашното се продава. Срещне ли някоя празна кола, замисли се, става сериозен казва си: Напразна ще ми бъде работата. Няма да имам успех! Питам: Какво отношение има между празната и пълната кола и неговото съчинение? Казват: Ние трябва да се отнасяме критически към нещата, а не повърхностно, да гледаме реално на живота.

Питам: Какво представлява реалният живот? Може ли той да се пипа, да се хваща в ръка като нещо материално, като круша или ябълка и да се обръща на една или на друга страна? Животът не е нещо материално, но има свои материални прояви, по които може да се съди за неговия дълбок, вътрешен смисъл. При това всяка проява в Природата оказва известно влияние върху живота. Например, учените са забелязали, че когато се явяват петна на Слънцето, някъде в Природата има големи бури и урагани. Колкото повече петна има, толкова повече ветрове се явяват. Освен това слънчевите петна са свързани и с плодородието на една или друга страна. Явяват ли се повече петна, и плодородието е по-голямо. Оттам пък и търговията се засилва. Щом има голямо плодородие и добра търговия, същевременно и броят на женитбите се увеличава. По слънчевите петна може да предсказва какви ще бъдат отношенията между членовете на един дом. Ще кажете: Как е възможно слънчевите петна да оказват влияние върху отношенията на хората? – Много естествено! Когато има повече петна на Слънцето, плодородието е голямо, търговията добра и джобовете на мъжете са по-пълни с пари. Щом мъжът има повече пари, избегнати са голяма част от недоразуменията в един дом. Няма ли плодородие през годината, търговията е по-слаба, а оттам и джобовете на мъжете по-празни. Няма ли достатъчно пари, и недоволството в домовете е по-голямо. Някой казва: Защо хората не живеят добре помежду си? – Защото няма петна по Слънцето. Много от съвременните учени не вярват на тези факти, но за в бъдеще те ще повярват, че наистина появяването на слънчевите петна има отношение към човешкия живот. Изобщо, резките промени, които стават в Слънцето изразяват две различни състояния.

За обяснение на тази мисъл ще ви дам следния пример. Вземете черния и белия цвят и разгледайте техните свойства. И двата цвята са пасивни, но се отличават с противоположни качества: Черният цвят поглъща почти всички слънчеви лъчи в себе си, вследствие на което задържа повече топлина; белият цвят – обратно. Той отразява слънчевите лъчи, вследствие на което задържа по-малко топлина. Следователно, лятно време, когато се чувствате простудени, завийте се с черна дреха, за да се стоплите. Искате ли да се поразхладите, завийте се с бяла дреха. Тъй щото, когато правим сравнение между свойствата на тези два цвята, ние употребяваме черния цвят за злото в света. Всъщност черният цвят сам по себе си не е зло, но той представлява състояние на почивка. Понякога тъмнината е полезна. Защо? – Защото светлината в известни случаи представя ред образи, които създават страдания. Започне ли черният цвят да прониква в хората, те се разболяват. Това показва, че те трябва да изменят своя живот, като впрегнат на работа всичката си енергия. Всеки, който иска да промени живота си, да създаде в себе си подем към красивото и възвишеното, той трябва да внесе в ума си белия цвят като емблема на чистотата. Това е отчасти вътрешно изяснение на въпроса за цветовете. Цветовете са символи, които трябва добре да се обяснят.

Ако разгледате буквите, които съставляват думите „бял и черен“, те сами по себе си нямат никакъв смисъл. Например буквата „Л“, буквата „Б“ отделно взети нямат никакъв смисъл, но турите ли буквата „Л“ в думата „Любов“, тя вече придобива смисъл; турите ли буквата „Б“ в думите „Бог, благод и блажен“ и тя придобива смисъл. Следователно, ако ние знаем как да съпоставяме черния и белия цвят, както в живота, така и в нашия организъм, те придобиват смисъл.

„С ума си служим на Божия Закон, а с плътта си – на греховния закон.“ Може ли човек да служи едновременно на два закона? – Може. Хора, които са опитали това, казват, че до известно време те са служили и на двата закона, докато са определили после да служат само на Божия Закон. И в растителното царство срещаме същото нещо. И растенията служат на два закона: Чрез корените си служат на греховния закон, а чрез клонищата си – на Божия Закон. И ние с краката си служим на греховния закон. Колко мравки, колко червейчета, колко треви тъпчем с краката си! И след всичко това ние, съвременните хора, мислим, че сме морални! За пример, малцина хора се замислят по отношение на тревите и цветята и ги считат за живи. Всеки, който спокойно тъпче тревата, казва: Трева е това, тя не е живо нещо, тя няма никакви страдания. – Не, живи са и тревите, и цветята, те имат до известна степен съзнание в себе си. И това, което българите наричат „уроки“, се дължи на обстоятелството, че човек е стъпкал някоя трева или растение, с което му причинил известна вреда. Когато хората са невнимателни към растенията, те могат да пострадат, да се осакатят нещо заради това свое невнимание. Някои растения са много миролюбиви, но някои – не са. Ще кажете: Може ли да се вярва на подобно нещо? Каква връзка може да съществува между невниманието и небрежността на хората и растенията? Питам: Ами отде е дошла вярата на хората в старите времена да се кланят, да се молят, да кадят тамян на идоли, направени от човешки ръце? Няма нищо смешно във вярата на тия хора, защото все-таки те са имали някакво основание да вярват. Ако някой човек ви предложи една златна английска монета, очите ви веднага ще светнат. Защо? – Вярата имате в тази монета. Ако някой художник ви предложи една от своите

хубави картини, очите ви пак ще светнат. Защо? – Защото знаете цената на тази картина, вярвате в нейната стойност. По какво съдите за цената на картината? – По краските, по линиите, които великият художник поставил върху платното и с това придал смисъл и съдържание на образа. Казвам: Ако човек изучава линиите на човешкия организъм тъй, както Природата първоначално ги е създала, и ако по този модел може да извае своя образ, по-велик художник от него не може да има. Вие изучавали ли сте човешкото лице с всички тънки, деликатни оттенъци по него? На кое място на лицето например и с кои черти се изразява Добродетелта? Тя има точно определено място на лицето на човека, както и точно определени черти. Обаче според степента на развитието ѝ, тя заема по-голямо или по-малко място в лицето на човека: Колкото е по-малко мястото, което Добродетелта заема в лицето на човека, толкова и той е по-малко добродетелен. И обратно: Колкото е по-голямо мястото, което Добродетелта заема в лицето на човека, толкова и той е по-добродетелен. Това не се отнася само за Добродетелта, но и за всички останали велики добродетели. Например, и Любовта, и Мъдростта, и Истината, и кротостта, и въздържанието, и милосърдието – всички имат свои определени места върху човешкото лице. Днес човешкото лице е съградено благодарение на всички тия добродетели, които са действали едновременно. Всяка добродетел съгражда свои специални мускули и органи върху човешкото лице.

По същия начин се създали и другите органи по лицето на човека. Когато интелигентността е дошла в човека, тя започнала да строи и създава свои органи. Силите, чрез които се изразява човешката интелигентност, човешката Мъдрост, създали носа и ушите. Силите, енергиите, чрез

които се изразява Любовта, създали устата на човека. Когато Истината дошла в човека, тя казала: Аз ще съградя очите, веждите и клепачите. Най-после дошъл и разумът, който създал челото на човека. Сегашните физиономисти разглеждат тези въпроси малко по-другояче. Днес физиономията, френологията не се изучават като науки, които разглеждат произхода на всички линии по лицето на човека, но се разглеждат като изкуства, чрез които познават характера на човека. Понякога те изучават повече негативните черти на човешкия характер, отколкото положителните, както и Ломброзо някога е изучавал повече престъпните, паталогическите типове. Той, например, е ходил в Русия, да изучава Толстой като тип, да види, към коя категория да го определи. През всичкото време го наблюдавал, как яде, какви движения прави, как говори, че поставил Толстой в особено положение. В чудо се е видял Толстой! Казвам: Да търсиш само отрицателните черти в човека, това не е наука. Преди всичко, ние трябва да знаем кои са характерните черти на здравия човек, на положителния характер. Ние трябва да знаем какви са отличителните черти на едно хармонично лице. Тези норми трябва да изучаваме ние. Значи нас трябва да ни интересува изобщо науката за здравия човек. Обаче при всяко отклонение на здравия ум, на здравето сърце и на здравия организъм изобщо, ние влизаме в областта на паталогическите състояния в човека. Съвременните учени, като биолози, физиолози, анатомисти са изучили човешкия мозък, като са събрали много факти относно гънките на мозъка, както и върху белите и сиви мозъчни влакна, но не са обърнали внимание върху известен род мозъчни клетки, които пречупват светлината на моралния свят. Тази област в мозъка на човека е наречена морална среда. Моралният свят, в който зло не същест-

вува, изпраща своята светлина до мозъка и тази светлина се възприема от клетките на тъй наречената морална област. Значи тази светлина не иде от Слънцето. Тя минава само през Слънцето, но не е нито слънчева топлина, нито слънчева светлина. Забелязано е, че всички хора не приемат еднакво количество морална светлина и топлина: Някои приемат повече, някои – по-малко. Когато на съвременните хора се говори за моралния свят, за моралните чувства, някои от тях казват: Защо не ни говорят за реални неща – за къщи, за богатства, за щастие, за високи длъжности, но ни говорят за работи, които не съществуват. Те се отнасят с присмех и насмешка за моралния живот.

Казвам: Мечтае ли човек да стане пръв министър в някоя държава, той мяза на онзи турчин от делиорманските села, който ходил в Цариград на разходка и като се върнал в селото си, отишъл при ходжата да му разправи какво е видял и чул в Цариград. Ходжата го запитал: Какви новини има в Цариград? – Мислят да те направят шейхюлислям. – Не ми говори такива неща, друго нещо кажи! – Няма какво друго да ти кажа, тази е най-голямата новина. Обаче ходжата знаел, че това нещо е невъзможно. След една седмица той пак среща турчина и му казва: Кажи ми пак онази новина! Той знае, че това е измислица, но си казва: Нека пак повтори същото, приятно е да го слушам. И този ходжа ходи натук-натам, обикаля, мечтае си, дано го направят шейхюлислям.

И тъй, кажете на някой съвременен човек, че може да стане шейхюлислям или пръв министър, или велик музикант, или художник, или велик учен, или философ и той ще подскочи от радост, макар и да не стане такъв. Той казва: Кажете ми онази стара новина, па макар и да не се сбъдне! Не е лошо това. Добре е да се насърчават хората. Всичко

е възможно да стане в света. Но кога? – Когато му дойде времето. Кажа ли някому, че може да стане пръв министър в България, той веднага запитва кога ще стане това? – След 400 години. На друг казвам: Ти ще станеш пръв министър след 2500 години. – Тъй ли? Ами България ще съществува ли дотогава? Ще съществува, а до това време тя ще стане и по-велика. – Ами не може ли да се съкратят годините? – Не може. На трети казвам, че той ще стане пръв министър след девет години; на четвърти казвам, че след една година ще бъде избран за пръв министър в България. Питам: Всички тия твърдения верни ли са? Имат ли те някаква валидност за тези хора, които ще станат първи министри в България след 2500 години, или след 400 години, или след десет години, или най-после след една година? Все пак може да се повярва на онзи, който ще стане пръв министър след десет години, както и за онзи, който след една година ще бъде избран за пръв министър, но що се отнася за другите двама, не може да се вярва. За първите двама всеки може да бъде свидетел, всеки може да провери това нещо. За последните двама това твърдение трябва да се приеме само на доверие. Обаче онзи човек, който е зает с някаква велика мисъл, или с някаква свещена идея, той никога не мисли да става пръв министър, било в България, било в някоя друга държава. Който иска да служи на Божия Закон, той трябва да е надживял в себе си желанието да става пръв министър. Желанието на човека да стане богат, силен, да заеме високо положение в обществото е хубаво нещо, но то е служене на греховния закон. Служиш ли на този закон, и парите ще ти вземат, и здравето ще ти вземат, и чувствата ще ти вземат, и знанието ще ти вземат и ти ще останеш сам в света, като пътник, изхвърлен на някой пуст остров след корабкрушение. Питам: Каква реалност има в това, което могат да вземат на човека?

И сега, когато се проповядва Истината от хора, които не я познават, те казват: Това не е вярно, онова не е вярно; това е право, онова не е право. Понеже църквата днес се е разделила, затова нейните служители казват: Учението на еди-коя си църква е право, а на еди-коя си – не е право. – Не, когато се говори за Истината, трябва да се знае, че в света има само едно право учение; в света съществува само един разумен човек. Колко човечи създаде Бог първоначално? Ние знаем, че Той създаде само един мъж и една жена. Всички хора, които отпосле се наплодиха, това е човешка работа. Мнозина от съвременните хора казват: Ние сме грешници. Казвам: Щом хората се считат грешници, такъв ще бъде съвременният строй, уредба и управление на цялото човечество. Човек е грешен, но причината за това не е Господ, Който го създаде, но естеството на материята, от която Бог направи човека беше неустойчива. Тя беше човешка кал. Днес Бог създава новия човек и ще го направи не от човешка, но от Божествена материя. Ако посадите една ябълка или круша на почва, дето някога са били гробища, мислите ли, че тия плодове могат да бъдат здрави? През порите на тия плодове ще проникнат всички болести, които съществуват в света. Следователно, въздухът, който дишаме, храните, които приемаме, всичко днес е заразено. Цялата земя е пропита от човешка кръв. И тази кръв именно носи всичката зараза в света. При това, и съвременните хора живеят с възгледите на старите и казват: Този човек трябва да се убие, онзи трябва да се обеси и т.н. По този начин светът няма да се оправи.

„Сам с ума си служи на Божия Закон, а с плътта – на греховния закон.“ Значи, докато човек е в плът, той ще служи и на двата закона. Това виждаме днес навсякъде в живота. Отвори се европейската война, дето се избиха мили-

они хора. Какво спечелиха европейските културни народи с тази война? Какви бяха народите, които се биха помежду си? Все културни, християнски народи, които проповядваха, че хората на миналото, които са живели преди тях, са били варвари, не са разбирали Божия закон. И всички тия разумни хора не постъпиха ли по-зле даже и от своите предшественици? Не се ли биха те цели четири години, като не успяваха дори и мъртвите си да погребват? Защо беше всичко това? Туй показва, че културата, с която днес хората се гордеят, е фиктивна. Християнството още не е проникнало дълбоко в човека, да стане негова плът и кръв. При това и учените хора нямат още в себе си определен вътрешен морал.

Казвам: Сега, когато проповядват християнството между народите, всякога чрез него се прокарва някаква политическа цел. Навсякъде, дето с християнството заедно се прокарва известна политическа цел, влиза и заразата. Политическият живот е за Земята. В неговата програма влиза слава, богатство, щастие – всеки иска да бъде богат, силен, щастлив. Ако някой иска да се прослави като писател, като художник или като музикант, той трябва да отиде в света. Само там могат да го направят велик, знаменит човек. Влезе ли той в духовния свят, дето работят Божествени закони, там процесът е точно обратен: Първо ще му снемат короната от главата – ще остане гологлав и бос; после ще го лишат от всички богати храни, като кокошки, прасенца, агънца; ще му отнемат всички удоволствия – пушене тютюн, пиене вино и др. Дето отиде, няма да бъде вече пръв, но последен. Сега, като наблюдавам живота на съвременните хора, казвам: Да излиза дим от комините им, разбирам, но да излиза дим от устата и носовете на хората, това не разбирам. Сега и жените се състезават с мъжете в

пушени на тютюн, като казват, че това изразява равенство между половете. Жените по този начин искат да придобият свобода, да се приравнят с мъжете. Ще видите, сега съвременната жена си реже и косите, иска да има къси коси като мъжете. Обаче откак жените взеха да си режат косите, у мъжете се яви желание – да оставят косите си да растат, да станат дълги. Значи, сегашната мода е жените да носят рязани коси, къси, а мъжете – дълги коси. Човек трябва да знае защо иска да отреже косата си и защо да пусне дълга. Ако човек е събрал много магнетизъм в себе си, добре е да отреже косата си, това е даже здравословно за него. Късите коси придават повече електричество в организма. За пример, когато войниците отиват на война, отрязват косите си, да проявяват повече смелост. И наистина, тогава войниците се бият по-добре; те са по-войнствени, по-неустрашими. Обаче, щом Природата е покрила главата на човека с коса, тя знае защо прави това. Разумните същества, които са взели участие при създаването на човека, на всеки негов косъм на главата и лицето са написали известно правило, известен закон. Много от западните народи се бръснат, стрижат, но затова се забелязва един упадък в техния морал. Те са добри, морални, докато не се засегне техният личен интерес; засегне ли се интересът им, и моралът отстъпва. Истинският морал включва в себе си главно общочовешките интереси. Морал, който обхваща в себе си само личен интерес, той е преходен морал, осъден на загиване. Такъв е моралът на съвременните културни европейски народи. Той се яви като резултат на сегашното християнство, което създаде особени наслоявания в умовете на хората.

И тъй, когато говорим за Любовта, за Мъдростта и за Истината, известно количество клетки от човешкия мозък

пречупват само лъчите на Любовта и ги възприемат в себе си; известно количество клетки от друг род пречупват и възприемат в себе си лъчите на Истината. Клетките, които пречупват, например лъчите на Мъдростта, се намират в предната част на главата, на самото чело на човека. Затова именно, челото с всички свои центрове трябва да се разработи правилно, както се разработват днес нивите и полетата, когато искат да дадат добра жетва. Бъдещата култура може да дойде между хората само тогава, когато те са водили дълго време чист и свет живот. Сегашният свят е пълен само със съмнения, подозрения и недоволства. Дойде някой човек при мене и ми казва: Кажи ми Истината! Аз зная какво иска този човек. Тези думи означават: Аз искам да стана богат, силен, виден човек като лекар, музикант, художник. Казвам: Днес лекарите имат известно предназначение, но какво ще бъде предназначението им след хиляди години, когато всички хора станат здрави? – Тогава те няма да лекуват болни хора, но ще учат здравите как да пазят здравето си. Какво ще правят военните, когато всички хора станат миролюбиви? Какво ще правят проповедниците, когато всички хора водят чист и свет живот? Какво ще стане с храмовете, когато няма да има богомолци в тях? Свещеният храм в света е човешката глава. Засега няма по-велико нещо от нея. Обаче това, което човешката глава създава, бледнее пред величието на самата глава като форма. През нея преминават Божествените мисли, чрез нея се изявява великият Божи Дух. Казано е: „Глава на Твоята Истина и Твоето Слово.“

Често хората говорят за хигиена на жилищата и казват, че едно жилище е хигиенично, когато има широки, големи прозорци. Казвам: По-хубави прозорци от човешките очи засега няма. Мнозина намират, че човешките очи

не били създадени, както трябва. Други казват, че очите на човека не са още хубаво направени. Нека дойде някой човек да покаже по-хубав образец за очите на този, който сега имаме. Днес няма по-велико нещо от устройството на човешкия мозък, както и от устройството на неговите очи. Според качеството и количеството на мозъчните клетки, които възприемат Божията Любов, Мъдрост и Истина, се определя и Любовта, Мъдростта и Истината в самия човек. Каквато и колкото светлина възприемат тези клетки в себе си, те я изпращат навън чрез съзнанието на човека.

Съвременната наука започва да говори вече за съзнанието на човека, което тя разделя на три вида: обикновено съзнание, което съществува у животните; самосъзнание, което съществува у хората, и космическо или Божествено съзнание, което се явява у високонапреднали в духовно отношение хора. Ние разделяме съзнанието по следния начин: подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание. Подсъзнанието и свръхсъзнанието представляват двата полюса на духовния и Божествен свят; съзнанието и самосъзнанието пък представляват двата полюса на животинския и човешкия свят. Когато казваме, че самосъзнанието трябва да се замести, това не значи, че трябва да изчезне, но то трябва да отстъпи своето място на космическото, на Божественото съзнание, т.е. трябва да премине в по-висока фаза. Настане ли това време, и Царството Божие ще дойде на Земята. Тъй както живее сега човечеството в своето самосъзнание, Царството Божие няма да дойде скоро. Вземете всички проповедници на християнството из целия свят, както и ония духовно просветени хора в Индия и вижте дали имат желание да се обединят, не външно, но вътрешно. Даже и в Америка доскоро проповедници от една църква не позволяваха на проповедници от дру-

га църква да посещават службата им. Едните се считат за по-правоверни от другите. Вземете съвременните православни и протестанти, които са все християни, и вижте ще позволят ли на един православен свещеник да излезе на амвона в евангелската църква да проповядва? Или ще позволят ли на един евангелски пастор да проповядва в православна църква? – Няма да позволят. Какво показва това? – Че тия хора нямат дълбоко вътрешно разбиране. Те живеят още в съзнанието и самосъзнанието, служат на себе си и на своя народ, но не и на Бога.

Казвате: Как ще познаем, че хората служат на Бога? Когато се дойде до служене на Бога в света, хората ще пътуват по тренове, по железници безплатно; по театрите ще се отива пак безплатно; всеки ще заеме своето място и ще седи свободно; артистите ще играят безплатно, музикантите ще свирят безплатно, но в замяна на това техните слушатели ще ги хранят безплатно с най-хубава и чиста храна. Някой казва: Това са утопии на далечното бъдеще. Всяко нещо, което не може да се направи или постигне днес, хората считат за утопия. Ако преди хиляди години биха казали на първата маймуна в света, че един ден от нея ще произлезе разумният човек, от когото ще произлязат велики хора, кантовци, лапласовци, тази маймуна не би повярвала в това. Тя ще каже: И да стане това, пак не вярвам. Трябва да се служи на Бога, понеже Той ще определи всички неща в света. Вследствие на това, всички напреднали души, които идват сега в света да помагат на хората, трябва да се заемат с разработването на съвременната наука.

За изяснение на мисълта си ще ви дам следния пример: Представете си четири точки като граници, върхове на квадрата. Ако поставите в този квадрат още три други

квадрата, с еднакво големи страни, тогава всяка една от допирните точки на тия квадрати ще бъде същевременно и тяхна граница. Вие казвате: Всяка точка от квадрата принадлежи на дадения квадрат. Да, но едновременно тя е обща и за четирите квадрата. Тъй шото, когато едно тяло или един предмет има четири граници, тези граници не са само негови, принадлежат и на други тела или предмети, които влизат плътно в даденото тяло. Значи, за да се определи валидността на една точка от дадено тяло, което има форма на квадрат, в това тяло трябва да се поставят още три квадрата, за станат всичко четири квадрата, но да заемат видимо едно и също място. Числото четири е мярка, с която се съдят нещата. Какво означават пък четирите квадрата? Първият квадрат представлява разумната майка, пълна с Любов; вторият квадрат представлява бащата, пълен със знание и Мъдрост; третият и четвъртият квадрати са преповторение на първия и втория; те представляват сина и дъщерята. Синът е образ на Истината, дъщерята – на Правдата; майката – на Любовта, а бащата – на Мъдростта. Такова нещо трябва да изразява фамилията. От това гледище какво съдържание се крие във всяка точка, за пример, в точка А? Тази точка заема четири положения, т.е. тя представлява граница, връх едновременно на четири квадрата: Единият квадрат определя положението на Любовта – първият метод. Тази точка е жива, разумна. Следователно само разумните същества могат да бъдат точки. Всяко същество, което привлича нещо към себе си, е разумно; то е разумна сила. Някой казва: Този човек ме привлича към себе си. – С какво може да те привлича един човек? – С разумността си. С какво професорът, ученият човек привлича хората? – Със знанието си. С какво привлича публиката музикантът? – С хубаво свирене. Худож-

никът с какво привлича своите обожатели? – С умението си да рисува хубави картини. С какво военният насърчава войниците? – С голямата си смелост да се хвърли в боя. Погледне ли към ножа си, той казва: Това е моята магическа пръчка, с която мога всичко да направя. И всички, които го гледат, казват: Голям юнак е този човек! Обаче силата на човека не седи в неговия нож. Когато Давид излезе срещу Голиат, Саул му даде копие и нож, с които да се брани. Давид ги тури в пояса си, но едва се движеше под тяхната тежест. Той ги захвърли настрана и каза: „Не съм научен да действам с такива оръжия. Моята прашка е най-доброто ми оръжие“. Той взе тоягата си и надви на Голият. Истината се крие в простите неща. Който живее с нея, той ще стане велик човек. Давид надви със своята прашка, каквато и малките деца употребяват. Тя представлява три линийки, свързани по особен начин и между тях някъде се поставя камъкът. Значи едната линийка представлява долната устна, втората линийка – горната устна, а третата – езика. Тъй щото чрез устата си трябва да изхвърляме навън по една разумна дума. Разумната дума е камъчето, което прашката изхвърля навън. Такова камъче е ценно за всеки, който отива да воюва. Кажете ли някому: Аз ви обичам, аз ви любя –вие произвеждате цял преврат в този човек. Тия думи съдържат магическа сила в себе си. Всеки, който е получил такова писмо, носи в себе си магически жезъл. Вечер го крие под възглавницата си; сутрин като се облече, прочете го отново и го тури в пазвата си. Тъй го чете и препрочита, докато се ожени. Ожени ли се веднъж, той захвърля вече писмото настрана, то губи вече своята светост и сила. Докато ние сме свети, и нашите чувства са свети. Докога търговецът е свет човек? – Докато касата му е пълна с пари. Докога държавата е силна? – Докато

армията ѝ е силна, докато има разумни и честни финансисти. Отслабне ли армията ѝ, изгуби ли средствата си, и държавата отслабва.

И тъй, за да създадете новия живот в себе си, вие трябва да се преобразите. Често българите казват: България трябва да стане велика държава! Добре е всеки държавник, всеки българин да мисли така, но в какво трябва да седи величието на една държава и на нейните поданици? Всеки поданик трябва да разбира великия закон на Любовта, да знае как да живее; той трябва да разбира великия закон на Мъдростта, да придобие истинското, положителното знание, което да го освободи от всички противоречия и страдания в живота; той трябва да разбира великия закон на Истината, който ще му донесе свобода и простор в живота; и най-после той трябва да живее съобразно великия закон на Правдата, да бъде справедлив, както спрямо себе си, така и спрямо всички околни. Това са належащи въпроси, които всеки човек трябва да разреши. От познаването и приложението на Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродетелта в живота ни зависи нашето здраве; от това зависи каква работа ще свършим, какви ще бъдат нашите синове и дъщери, както и състоянието на нашата наука и изкуство.

Мнозина мислят, че великите хора никнат като гъби в света. – Не, те не могат да изникнат тъй лесно, както си мислим. И гъбите, за да изникнат, изискват се условия – влага и съответна почва. Нам се струва, че току-тъй изникват. Казвам тогава: Ако за гъбите са нужни специални условия, колко повече такива условия са нужни за създаване на велики хора! В света има една велика култура, която изпраща и до нас своите светли лъчи, обаче ние трябва да ги възприемем, задържим в себе си и използваме. По същия

начин, за да дойдат велики хора между нас, ние трябва да им създадем благоприятни условия, да им определим съответно място за живеене. За да дойде на Земята един велик, възвишен, гениален човек, който да помага на човечеството, трябва да му се създаде и съответен организъм, чрез който да се проявява. Днес най-трудните условия за живот са на Земята. Ако се предложи на някой възвишен дух да слезе на Земята, той много ще мисли да слезе или не. Той е готов да преброди цялата слънчева система, но дойде ли въпрос да слезе на Земята, много ще мисли. И след всичко това съвременните хора се мислят за много културни. Каква е тази култура, в която навред се чува само плач и скърцане на зъби? Говори се, че в ада има плач и скърцане на зъби. Казвам: Ако и тук има същото нещо, тогава не сме ли и ние в ада?

Един български свещеник, доста стар, с побелели коси, с изпадали зъби, казва един ден на слугата си: „Стояне, не знам какво ще се прави! Като отида на онзи свят, ще има там плач и скърцане на зъби!“ – Е, дядо попе, ти поне няма от какво да се плашиш. Твоите зъби са изпадали, нямаш нито един зъб в устата си. Да му мислят ония, младите, на които зъбите са здрави. По същия начин и ние разбираме някои неща в буквален смисъл. Какво разбираме под думите „плач и скърцане на зъби“? – Това са онези умствени, сърдечни и душевни страдания, предизвикани от ред спънки в живота, от разрушения на всички възвишени мисли и желания в човека. Кой не се е виждал сам в света, между развалините на своите красиви мечти? Какво по-голямо страдание от това, да чуеш, че синът ти умира на бойното поле, или че дъщеря ти пропада в някой недостоеен дом? Няма ли да страда поетът, който е написал една хубава поема, а светът му я отхвърля? Няма

ли също така да плачат, да страдат онзи художник и музикант, чиито произведения не са оценени, както трябва? Всяко поетично, музикално или художествено произведение, това са живи неща, създадени от човешкия дух. Като разглеждате всички тия творения внимателно, с желание да ги разберете, ще видите, че те са живи неща. Целият Стар Завет, както и Новият Завет са живи книги. Всички хора, за които се говори там, са живи, те и сега са между вас. Ще кажете: Това вече е измислица; така може да говори човек, на когото дъската е мръднала. Питам: Когато мъжът бие жена си, или жена бие мъжа си, дъската им на мястото ли е? Когато учител бие учениците си, дъската му на мястото ли е? Когато някоя млада мома или млад момък се подават на лош, извратен живот, дъската им на мястото ли е? – Ама ние мислим, че всичко това е необходимо за еволюцията на човека. – Каква логика има в това мислене? И затова повтарям: Ония хора, които са писали и създали както Библията, така и онези творения в поезията, музиката и художеството, са живи и днес и ние всички се намираме под тяхното влияние. И всичко велико и възвишено, което човек чувства в себе си, е резултат на влиянието на тия велики, безсмъртни души. Това не казвам само аз, но и те потвърждават, че всичко, което ви говоря, е истинно и вярно. Те казват: „Този е пътят, за който и ние свидетелстваме“. И наистина всичко смъртно ще изчезне, всичко ще се измени, но в най-трудните времена на живота си вие ще срещнете тези безсмъртни души, които ще ви кажат: Не бойте се, ние сме с вас.

Един млад българин ми разправяше една своя опитност. При една голяма семейна тревога, която изживял, той решил да тури край на живота си, да се обеси. Едва метнал примката на врата си и в стаята му влизат няколко

търговци. Той се сепва, обръща се към тях и си казва: Като свърша работата си с тези хора, ще продължа замисленото. Обаче след свършване на работата си, като останал сам, започнал да мисли: Защо трябваше да посягам на себе си? Няма ли друг изход от това положение? Все ще се намери някое по-добро решение. Така се отказал той от първото си намерение. Питам: Защо този млад човек трябва да се беси? – Жена му го праща на въжето. Той не трябва да увисва на въжето, но при Бога да отиде. Когато някой човек пожелае да отиде при Бога, ще започнат да му говорят: Защо ще ходиш при Бога? Там няма живот. Животът е тук, на Земята; яж, пий и весели се! Какъв е животът, на който служат днес повечето хора? Работи някъде 20 –30 години, без да чуе поне една сладка дума. Ходи из света немил-недраг. Такова е било положението на българските харамии. Какво завидно има в това? Знаете ли какво е мнението на чужденците за българите? Как мислят българите да изправят себе си? Ще кажете: Ще поправим погрешките си. – Кога, как ще изправите погрешките си? Не е достатъчно само да се каже това, но трябва да се направи. Българите ще се изправят, когато дойдат между тях тия 144000 души, за които се говори в Писанието. Те не са само евреи. Между тях има и китайци, индуси, тибетци, египтяни, англичани, французи, германци, както и българи.

Павел казва: „Бъдещата наука ще се основава на великия Божи Закон“. В тази наука всичко е живо, във всичко има съзнание. В съвременната химия се говори за кислорода, например, като елемент, разглеждат се свойствата му, големината на неговия атом, бързината, с която той се движи и т.н. Значи, кислородът е живо тяло, с което човек може да се разговаря, както се разговаря и с един философ. Ще кажете: Това вече е невъзможно, не е за вярване. –

Ами как може да вярвате, че кислородният атом се движи с трилион пъти бързина в секунда? Как са доказали учените това? Не само туй, но за в бъдеще учените ще докажат, че кислородният атом се движи с още по-голяма бързина в секунда от тази, която днес са изчислили. Бързината на движението на кое и да е тяло зависи от неговата интелигентност. Колкото по-бързо се движи едно тяло, толкова по-интелигентно е то. Следователно, бързото движение е безопасно; бавното – е вредно. Който мисли бързо и се движи бързо, вреда не прави; който мисли бавно и се движи бавно, той вреда прави. Някой човек се дави. Вижда го един от мудните, от бавните хора и започва да мисли: Защо ли се дави този човек? Какви ли са били майка му и баща му? Я да се опитам да му помогна. Пък дали трябва да се спаси? Сега не е време да се мисли какъв е този човек, какви са родителите му и дали трябва да се спаси, или не. Няма време за разсъждения. Хвърли се във водата и го спаси. Не се рови в неговото минало. Като го извадиш от водата, тогава се интересувай какъв е този човек. Бъдещата философия, бъдещето изкуство и художество така ще се усъвършенстват, че достатъчно е да прочетете някакво произведение или да видите някоя картина, за да се откажете веднага от всички престъпления, от всички неправилни мисли и нечисти желания, които минават през вас. Бъдещите музиканти ще свирят така хубаво, че тяхната музика ще въздейства моментално върху съзнанието и на най-големия пияница или скъперник. Пияницата ще каже: От този момент захвърлям вече чашата! Скъперникът ще каже: Откак чух тази музика, животът ми придоби друг смисъл. Парите не са вече цел в живота ми. Отсега нататък ще водя чист и свет живот. Един американец, голям богаташ, като слушал свиренето на Камила Русо, ученичка на

Паганини, той раздал всичкото си богатство на бедните и казал: Отсега нататък ще живея чист и свет живот! Тя свирила едно парче „Сънят на живота“, от което той разбрал що значи чистота и светост. Питам: Може ли богатството на физическия живот да се сравни с богатството на Вечния живот? Кое е по-хубаво: Да следваш в някой от европейските университети или да се запишеш за студент в един от ангелските университети? Кое по-хубаво: Да следваш в някоя италианска академия по пение, или да следваш пение между ангелите? Ако една наша певица отиде да пее между ангелите, те трябва да турят на ушите си няколко тръби, с които да намалят силата на нейния глас. Този глас за тях е викане, кряскане. Когато някоя съвременна певица излезе на сцената да пее, тя следи, наблюдава какво впечатление произвежда пението ѝ върху публиката. Велика певица е тази, която пее само за себе си; велик музикант или художник е този, който свири само за себе си; велик проповедник е този, който проповядва само за себе си; велик поет е този, който пише само за себе си. Само такива хора познават Истината. И ако техните слушатели и почитатели ги разбират, значи и те познават Истината. И тогава, щом се съберат двама души, които познават Истината, те ще могат напълно да се разберат. Който познава Истината, той е велик човек. Това подразбира, че Бог живее и се проявява чрез този човек. Бог ни казва: „Ако се примирим с всички хора, с всички животни и растения, и ние ще бъдем тъй велики, както и Той е велик; тъй мъдри, както и Той е мъдър; тъй любещи, както и Той е любещ“. Ако човек не люби, това няма да му се вмени в грях. Но той може да люби! – това е важното. Бог е Любов; значи, Той се изявява чрез човека. Любовта ще оправдае всичките ни страдания. Грехът пък ще създаде само въглени. Обаче дойде ли Лю-

бовта, тя ще ги разтопи и ще направи от тях диаманти. Тъй щото греховете, които сте направили досега, това са готови въглени. Сега се молете да дойде Любовта и да направи от тях диаманти. Грехът създава простите камъни, които пък Любовта превръща в диаманти, в скъпоценни камъни.

И тъй, всичко това, което досега е служило в живота ви като препятствия, когато дойде Любовта, тя ще го използва за създаване на вашите безсмъртни тела, умове и сърца; безсмъртното у човека е Божественото Начало. Когато се срещнат двама души, у които Божественото е събудено, те веднага се разбират. Това подразбира служене на Великия Божи Закон. Да служиш на Бога, не значи да се откажеш от живота, но да го разбираш; това не значи да се откажеш от науката, но да я разбираш; това не подразбира още да се откажеш от музиката, от поезията или изкуството, но да ги разбираш. Не се отказвай от стария живот или от старата философия, или наука, или поезия, но ги разработи! Как разработват много от съвременните учени тия стари форми от областта на науката, музиката, поезията или изкуството? Седне някой поет на стола, а пред него на масата седи пълна чаша с шестгодишно вино, в устата му запалена цигара дими, и той мисли, пише, съчинява. Другаде някъде седнал някой съвременен финансист, пише нещо по „Политическа икономия“. Пише, пуши и пие – съчинява, работи върху важни икономически въпроси. И без да пише той, политическата икономия съществува. Този учен трябва да отиде в ангелския свят, да види там какво значи политическа икономия, какво значи философия и поезия. Когато се говори за философия, ние подразбираме причините и последствията на нещата, които всеки момент се материализират пред нас и стават видими. Вътрешният, духовният живот на човека се про-

явява всеки момент пред нас. Той действа, както мисли и чувства. Всеки човек е проявление на пътя, през който е минал. Когато видя един човек и погледна неговото лице, чело, неговите очи, уши, както и строежа на цялото му тяло, всичко това представлява редица култури, през които той е минал, докато е дошъл най-последно до това развитие, в което го срещаме днес. Това е цяла наука, цяла философия!

Някои ми казват: Защо си събрал толкова невежи хора около себе си? Не може ли да намериш някои философи, учени хора, на които да проповядваш? Казвам: Всяко лице, всеки човек е ценен за мене. Аз гледам другояче на хората. Във всяко животно, във всеки човек, млад или стар, голям или малък, има нещо ценно във формата, каквато са изработили, в движенията им и т.н. Който разбира и знае как да гледа, той ще види ценното, необикновеното, което Бог е вложил във всяко същество; който не знае как да гледа, той ще вижда само обикновеното, делничното във всички същества. Значи, всеки човек представлява проявление на Бога; в него се крие някаква Божествена дарба, която трябва да се развие. Казвате за някого: Този човек е високо интелигентен. За друг някой казвате: Този пък е от простосмъртните. Защо за първия се произнасяте добре, а за втория не се произнасяте добре? – Защото единия обичате, а към другия сте равнодушни. Човек вижда доброто в другия, само когато го обича. Това зависи от хармонията, която съществува между двама души. Ако между двама души има само една допирна точка, ще се яви противоречие; ако има две допирни точки, ще се яви разногласие; ако има три допирни точки между тях, ще се явят разумни, хармонични отношения. Следователно, разумният живот се основава върху три допирни точки.

И сега, въз основа на същия закон, когато в семейството нямат деца, те имат само две допирни точки помежду си; значи, те образуват права линия. Дойде ли детето, образува се триъгълник. Синът представлява Истината, той е връх в триъгълника. Бащата и майката виждат в мозъка на своето дете Истината и започват да разбират смисъла на живота. Казано е, че ние сме чеда Божии, създадени по Негов образ и подобие. Значи, някога при създаването на Вселената, ние сме били идеалът на Бога. Той искал да ни създаде, за което сътворил всички планети и всички слънца. Бог е създал всичко във Вселената за разумните същества, за своите разумни деца. Тогава питам: Ако между човешки идеи не се роди Истината, де е човекът на Истината? Истината трябва да живее във всеки човек, та като го видите, да кажете: Ето човекът на пълната свобода! По какво ще се познае човекът на Истината, който служи на Великия Божи Закон? Ако този човек срещне някой чужденец, който няма никъде никого, той веднага ще го познае и ще прочете в очите му, че никой не го е приел. Човекът на Истината ще бъде последният, който ще го срещне и ще му помогне. Такива хора съставляват благо, кредита в света. Ако всички хора живеят разумно и служат на Великия Божи Закон, те ще създадат своето бъдещо щастие. Само чрез Божията Любов, Мъдрост и Истина съвременните хора ще могат да превърнат всички прости камъни, всички въглени в диаманти и скъпоценни камъни, от които ще съградят своя бъдещ живот.

И тъй, всички хора са призвани на Земята да работят, затова те трябва да мислят за живота, а не за смъртта. Павел казва: „Ние няма да умрем, но ще се изменим“. Същевременно Христос казва: „Ако житното зърно не падне на земята и не умре, то няма да даде плод“. Това значи: Човек

трябва да умре за нещо, за да оживее за друго. Само по този начин той ще разбере вътрешната връзка в живота; той ще разбере още, че между съзнанието, самосъзнание-то и космическото съзнание има връзка, която съдейства за пренасяне на светлината от духовния свят, от едното към другото съзнание. Когато искаме да разберем хората, ще влезем в самосъзнанието; когато искаме да разберем животните, ще влезем в обикновеното съзнание; когато искаме да разберем растенията и минералите, ще влезем в Божественото съзнание. За всичко това обаче, се изискват посредници, жици, както при радиото. Едно време хората се осветляваха с газени лампи, в които имаше фитил. Днес се осветляват с електрически лампи, без фитил, но електричеството тече по жици. В бъдеще електричеството ще се пренася и без жици. Тогава всеки човек ще има своя собствена лампа. Коя е тази лампа? – Човешкия мозък. Когато човек мисли, главата му ще свети и той ще може да чете на тази светлина. Престане ли да мисли, лампата му ще изгасва. Има ли такава лампа човек, той ще може да ходи с нея навсякъде в тъмнината. Когато иска, той ще я запали; когато иска, ще я загаси. При това, той няма да плаща нищо за това осветление, както днес плаща за електричеството. Ще кажете: Кога ще дойде това време? – След хиляда години. Значи, след хиляда години хората ще се осветяват от енергията на своята мисъл; домовете им ще бъдат по друг, нов начин построявани; отношенията между хората ще бъдат разумни; движенията им ще бъдат хармонични и т.н. Мнозина от вас след хиляда години може би ще бъдат в друга някоя Земя, по-хубава от тази, на която сега живеят. Нашата Земя ще претърпи голямо вътрешно преустройство. Това и в Писанието е казано: „Бог създава нова Земя и ново Небе“. Всичко, което сега виждаме на Зе-

мята, ще изгори, ще се претопи и от него ще се създаде нов свят. Павел казва какви трябва да бъдем ние, когато тази Земя се претопи. За това, обаче, от съвременните хора се изисква едно верую, основано на великата Божия Любов, Мъдрост и Истина, които действат сега в света.

Днес всички хора искат да бъдат свободни, напълно независими. Никога в света не е имало толкова много теории, учения и възгледи за живота и явленията в Природата. Никога в света не е имало толкова университети и училища, както днес. Защо? – Всеки търси Истината, Мъдростта и Любовта, за да бъде свободен, да разбира нещата и да знае как да живее правилно. И наистина, никога Любовта не се е проявявала толкова много, както днес. Всичко това е добър признак. И никога в света не е имало толкова много свирци и певци, както в наше време. Когато птиците започнат да пеят, това показва, че пролетта иде. И когато хората пеят много, те предвиждат настъпването на пролетта, т.е. приближаването на нещо ново, красиво в света. Нека пеят певците, ние ги поздравяваме!

Сега цялото човечество се намира пред една велика епоха на промени, която ще донесе новото. Затова именно всички хора трябва да се пазят да не падат духом, да не обезсмислят живота си. По-добри времена от сегашните няма. Всички пробудени души от четирите краища на света трябва да се обединят, да си подадат ръка за взаимна работа – за поставяне основата на новата култура, за идване Царството Божие на Земята. Отгоре ще дойдат няколко милиона души, ще впрегнат всички хора на работа и заедно с тях ще въведат ред и порядък на Земята. След свършване на своята работа, те ще си заминат, а хората на Земята ще останат след тях да живеят и работят. По този начин ще се възстанови съобщението между видимия и невидимия

свят. Вие ще бъдете свидетели на това и ще кажете: Тъй, както се каза едно време, и така стана. Ние искаме още сега да вярвате; когато се събдне това, което сега ви говоря, тогава ще си спомните и ще повярвате. За всички иде нещо велико! Затова младите да седят на поста си, а старите да обръснат брадите си! Американците и англичаните отдалеч схващат това нещо и затуй се бръснат. Турците пък обратно: Те остават брадите си да растат дълги, но работите им не вървят. Англичанинът казва: Ако брадата ме спъва да вляза в Царството Божие, аз ще я обръсна – нищо повече! Който бръсне брадата си, трябва да внесе нещо меко, деликатно в характера си. Който е мекушав, нека остави брадата му да расте; тя ще внесе твърдост, устойчивост в характера му. В Писанието е казано, че около Бога ще останат само 24 старци с дълги бради, които ще отбелязват епохите, през които човечеството е минало. Всички други ще бъдат все по на 33 години, като млади, хубави моми. Ще кажете: Как ще се познаваме, щом всички ще бъдем на една възраст? Нима хората, които нямат бради не се познават? И без бради, пак ще се познават. Понеже всички сме излезли от Бога, ще познаем, че сме деца на Един Баща, че сме братя и сестри. Казвам: Когато мъртвите се събудят от дълбокия сън и разберат всички илюзии, в които са живели, ще кажат: Слава Богу, че мина времето на това велико заблуждение! Тогава Бог ще се възцари между хората и всички ще се помирят: Хора, религия, наука, изкуство – всички ще си подадат ръка за обща работа, а човечеството ще заживее нов, щастлив живот. Хората ще правят всеки ден научни екскурзии до Слънцето, до Месеца, до Марс, до Юпитер, до Сатурн, навсякъде, където искат. Като направят своите научни изследвания, те ще се върнат обратно на Земята. Съвременните хора пътуват до Франция, Герма-

ния, Англия, Италия, но пак са недоволни. Ако човек отиде до Сириус, той ще се върне с нова придобивка за ума; ако отиде до Венера, ще има едно разширение на сърцето. Но всичко това са далечни проспекти за ума и сърцето на човека. Бог е предвидил за човека несметни богатства и велики постижения! Има за какво да живеем, има кой да ни люби и кого да любим! Няма по-велико нещо за човека от това, да намериш Онзи, Който те люби. Няма по-велико нещо от това, да намериш Бога, Който заличава всички грехове и престъпления, Който изправя всички недъзи и при всички затруднения в живота казва: „Не бойте се!“ И след всичко това, нека поетът пише, нека музикантът свири, нека художникът рисува, нека философът философства, нека майката и бащата се радват на своите деца, нека дъщерята и синът благославят родителите си, нека учителите се радват на учениците си, а учениците – на учителите си! И нека всеки поеме своя дял от великото благо, което иде вече за цялото човечество.

Беседа от Учителя, държана на 9 Януари 1928 година в гр. София

ЕДНО СТАДО

„И ще бъде едно стадо и един пастир“.

(Йоан 10 :16)

От памтивека още между всички органически същества се забелязва стремеж към обединение. Този стремеж отчасти може да се уподоби на групирането на овците в едно стадо. Овците се намират в стадно състояние, но това още не определя стадото. Обаче стадното състояние изключва всякакво съзнание. Защо? – Защото в стадно състояние може да се намират и пясъчните зрънца, които нямат съзнание. Но обединението като съзнателен процес представлява вътрешен стремеж във всяко живо същество. Всяко същество се стреми да се обедини, да се съсредоточи към нещо.

Казвам: Ние говорим за ума, за сърцето, за волята, за душата и за духа на човека, но къде е всъщност човекът? Ще кажете, че човек се намира в тялото си. Ако човек се намира в тялото си, неговото тяло трябва да бъде всякога бодро, никога да не отпада, а ние виждаме, че то отпада. Ако човек се намира в очите си, те никога не трябва да се затварят, а ние виждаме, че очите се затварят. Ако човек е в ушите, те никога не трябва да оглушават, а ние виждаме, че ушите понякога оглушават. Ако човек живее в мозъка, мо-

зъкът никога не трябва да прекъсва процеса на мисленето, а ние виждаме случаи, когато мозъкът на човека се парализира, не може да мисли. Значи, в човешкото тяло няма определено място, на което можем да посочим, че тук или там живее човекът. Обаче, човек се проявява чрез своето тяло. Всяко място, през което се проявява човекът, ние наричаме „същина на разумния живот“. Който знае това място, той е придобил закона на безсмъртието. Силата на човека седи във вътрешното единение, вътрешното единство, до което той е достигнал. Това място в човека е недостъпно. Всеки, който е придобил вътрешното единство в себе си, той се отличава с дълбок вътрешен мир, с голямо равновесие. Никакви външни промени не са в състояние да разклатят мира и равновесието на този човек. Днес всички хора се подават на външните промени: Срещате един човек весел, разположен, но след няколко часа разположението му изчезва; срещате друг човек здрав, бодър, след няколко часа го виждате посърнал, болен. При тези промени в състоянието на човека не може да има единство нито в мислите, нито в чувствата, нито в действията му. Докато е здрав, той мисли едно, като се разболее – мисли друго. Когато обича, той мисли да направи едно; когато мрази, той мисли да направи друго. Де е човекът? Дето има обич и омраза, там истинският, разумният живот не се проявява. Там има деятелност, има проява на човешкия живот, но смисълът на живота не е в контрастите. Казвате: Аз обичам еди-кой си човек. – Кое именно обичате в него? – Ума. – Де е умът на човека? То е все едно да ви запитат кое е ценното в Библията. Един ще посочи известни места от Библията, втори ще посочи други някои и т.н. Обаче важно е да се каже, кое място в нея представлява единството, единението. Единението, единството се намира въвн от Библията, а не вътре в нея.

Сега за изяснение на мисълта си ще ви приведа следния пример. Представете си, че вие имате едно пиано или един орган. Това пиано за нас е дотолкова важно, доколкото чрез него може да се прояви реалността или разумността на живота. Де се крие тази разумност: В самото пиано или някъде извън него? – Разумността ще се прояви чрез онзи пианист и изпълнител, който ще седне пред пианото, ще изсвири едно парче и след това ще се оттегли настрана, а пианото ще остане също така безгласно и глухо, каквото е било и преди това. Значи реалното, разумното не е нито в пианото, нито в неговите клавиши, а в натискане на клавишите от някое разумно същество. Ще се разнасят хармонични звукове, а ние, които слушаме, казваме: Едичкой си свири на пиано. Значи, звуковете, които се предават чрез клавишите, са отглас на разумното в човека, който свири. Ето защо, когато някой свири на пиано, например, ние харесваме неговото свирене; друг някой свири – не ни харесва. Обикновено, когато обичаме някого, ние харесваме всичко, каквото той прави: Пее ли, говори ли, свири ли – ние намираме, че всичко е добро и хармонично. Закон е това! Обичаме ли някого, и глупостите му търпим; не го ли обичаме, и Божествени работи да върши, казваме: Това нещо не струва. Следователно разумните неща в света не се определят от техните външни качества, но от това, което е в нас, как ние гледаме на тези неща.

И тъй, каквото човек върши, трябва съзнателно да го проучва и наблюдава. За всяко нещо той трябва да си дава отчет. Легне вечер да спи, човек трябва да се запита: Де ще бъда през време на съня? Де отивам? Рече ли да говори, нека проследи с каква дума, с каква мисъл започва разговора или речта си. В какво се проявява единството на вашите мисли, чувства и действия? Мнозина остават раз-

решението на този въпрос в бъдещето и казват: Като отидем на онзи свят, тогава ще се занимаваме с тази работа. Сега ни занимават по-близка до нас въпроси. Да се мисли така, това е чисто материалистическо гледище. Онзи свят, за който говорите, е този свят, в който сега живеете. Нещата трябва да се разбират по същина, а не само по външната форма или състояние. Например, казвате за някой човек, че лицето му се изменило, че очите му светнали или пък загаснали. Всъщност, нито очите на този човек са светнали, нито лицето му се е изменило. Когато очите на човека изглеждат по-светли, това показва състоянието на неговия ум; когато пък изглеждат по-тъмни, това показва състоянието на неговия стомах. Значи има някаква връзка между вътрешните състояния на човека и външното изражение на неговите очи и лице, но сами по себе си очите не могат да станат нито по-светли, нито по-тъмни. Също така и клавишите на пианото сами по себе си не могат да бъдат музикални. Музикалността им седи във от тях – в лицето, което ще свири на пианото. Обаче все пак има известна връзка между пианиста и клавишите. Той удря на клавишите, които докосват известни струни; тези струни произвеждат известен род трептения, които идат от специална среда. Значи музиката не се произвежда на физическия свят, а в един по-възвишен свят.

По същия начин, когато става въпрос за възприемане на известни образи и впечатления от външния свят, пак се извършва един скрит, вътрешен процес в нас, след което ние имаме представа за образа. Например, вие виждате един човек и казвате: Виждам един такъв и такъв човек и започвате да го описвате. Как става това виждане? Светлината, която иде от този човек, пада в очите ви, където се пречупва и после отразява. По този начин светлината се

трансформира няколко пъти във вашите очи и вие получавате известно впечатление за този човек, за този образ и вече можете да го опишете с най-големи подробности. Тъй щото, ако в окото не става този вътрешен процес със светлината, по механически начин вие не бихте могли да получавате никакви впечатления от външния свят. Влезете ли в интимна вътрешна връзка с трептенията на светлината, която излиза от даден човек, вие се свързвате с него и създавате истинско трайно приятелство във вечността. Много от сегашните връзки между хората могат да уподобят на състояния, предизвикани от известни болести у тях. Някой човек страда например от огненица и в това състояние той блънува, говори за майка си, за баща си, за брата си, за сестра си, за някои приятели. Исква да ги види, но всичко това продължава, докато огненото състояние трае. Мине ли болестта, и връзките се прекъсват. Подобно нещо представлява ревността в човека. Богатият човек ревнува. Защо? – Да не вземат къщата му. Ученият изобретател ревнува. Защо? – Да не открадне някой изобретението му. Религиозният ревнува. Защо? – Да не изгуби своето верую. Влюбеният ревнува. Защо? – Да не изгуби своята Любов. Изобщо, всички съвременни хора се страхуват за нещо, да не го изгубят. Питам: Каква реалност може да съществува там, дето има страх? Какво е това богатство, или каква е тази вяра, Любов, които могат да се изгубят? Това не нито богатство, нито вяра, нито Любов. Това са останки от архаическата епоха, а хората мислят, че имат Любов, че имат вяра или пък че разполагат с някакво богатство.

Питате: На какво се дължат тези големи страдания в света? – Страданията се дължат на голямата разпокъсаност в мислите, в желанията и действията на човека. Или с други думи казано: Отсъствието на единство, на единение

в мислите, желанията и действията в човека произвеждат страданията. Дойде ли едно малко препятствие в живота на човека, то предизвиква всякога прекъсване на неговите мисли, те пък произвеждат прекъсване в чувствата и той започва да страда. Най-малкото съмнение също така създава страдания. Казвате: Ние вярваме в Бога. Питам: Истинска, положителна вяра ли е тази, която се прекъсва от най-малкото съмнение? Всичко, което иде отвън и прекъсва връзката в нашите мисли и чувства, е една самоизмама, която обаче показва, че ние още не сме дошли до същността на нещата. Дойдем ли до същността на нещата, и ние другояче ще действаме. Тогава никой не ще може да постави граница между Бога и човешката душа. Когато Христос казва: „Овците, които Отец ми е дал, никой не може да вземе от ръката ми“. Той е подразбирал именно вътрешното единство, вътрешното единение. Следователно ние не трябва да се безпокоим от това, че някой може да вземе вярата, или Любовта ни, или друго нещо. Всяко нещо, което се взема от нас, то е заблуждение. Радвайте се, че сте освободили от едно заблуждение! Защо ви е това заблуждение? Съвременният свят е пълен със заблуждения. Има хора, които след десетгодишен религиозен живот стават безверници и казват: Ние сме били заблудени досега. Добре, че се освободихме от тези заблуждения. Има случаи пък, когато хората са прекарвали десет години в голямо безверие, стават религиозни и казват: Добре че намерихме правия път. Питам: Кой от двете категории хора действително са на правия път? – Нито едните, нито другите. Защо? – Защото религиозните хора са попаднали точно на мястото на безверниците, а безверниците са попаднали на мястото на религиозните, но и едните, и другите не са убедени в своите възгледи. Утре те пак ще изменят,

ще излязат от това положение. Това е едно прехвърляне, подобно на онова, което учените правят в своята реч. Тези прехвърляния наричат вметнати изречения.

Когато трябва да се говори Истината, в съвременните хора се забелязва вътрешен страх да не изгубят живота си, да не лишат от същността на нещата. Ако е въпрос за изгубване на живота или от лишаване на същността в живота, всичко това отдавна е загубено. Под думата „живот“ се разбират самостоятелните, благоприятните условия, при които душата може да се развива; под думата „смърт“ се разбира лишаване на душата от тия условия. Ако човек може да умре в затвора от глад или могат да отнемат живота му, както соколът отнема живота на някоя птичка, или вълкът на някоя овца, какъв човек може да се нарече той? Обаче трябва да се знае, че човек още не живее в реалността. Ако една негова мисъл или едно негово чувство се проявява и изгубва, той не живее в полето на реалността. В реалния живот не стават такива резки промени. Този живот е живот на единство, живот на безсмъртие. Единството е рай на човешката душа. За това единство мечтае всеки човек и казва: След смъртта си ние ще отидем в рай.

Ще ви разкажа един анекдот за един свещеник и неговата несбъдната надежда да отиде след смъртта си в рай. Този свещеник казал на своята попадия: „Ако се случи да умра по-рано от тебе, когато дойдеш и ти в другия свят, ще ме търсиш в рай, там ще бъда аз, някъде в първите редове“. И наистина първо той умрял, а тя – няколко години след него. Щом се видяла в другия свят, тя веднага тръгнала да търси попа. Първо отишла в рай, прегледала навсякъде, но не видяла никъде попа. Тя излязла от там и тръгнала да го търси на друго място. Най-после отишла в ада и там го намерила. Като разглеждат този анекдот, мнозина се спират

върху факта, че свещеникът не могъл да влезе в рая; обаче, аз се спирам върху факта защо попадията като могла да влезе веднъж в рая, трябвало да излезе от там и да търси попа, когото най-после намерила в ада. Значи раят за нея е нейният свещеник. Тя си казва: Щом моят поп не е в рая, и аз ще отида при него, макар и в ада.

Питам: Какъв е този рай, в който хората запазват помежду си същите отношения, каквито са имали на Земята? Не е рай това място, което е пълно с майки, бащи, попове, владици, патриарси и др. Между съществата на рая няма ни помен от такива отношения, каквито ние познаваме на Земята. Ако запитате някого от жителите на рая какво нещо е майка, баща, поп, учител, цар или какво и да е друго титуловано лице, той нищо не може да ви каже, защото тамошните отношения се различават коренно от отношенията между хората на Земята. Когато се каже думата „цар“, ние веднага си представяме лице с корона на главата, с особена мантия, а около него цяла свита от хора и войска. Когато се каже думата „владика“, ние веднага си представяме духовно лице с корона на главата, с особена мантия, с кръст и Евангелие в ръка. Обаче във всички тия неща няма единство, следствие на което цялото човечество живее в заблуждения: В науката, в литературата, в изкуството, във философията, в религията, навсякъде има заблуждения. Когато четем някоя драма или я гледаме представена на сцената, ние не се интересуваме толкова от актьорите, колкото от автора на тази драма. Драмата, която той е написал, определя неговата възраст, както и това дали е женен или не, при какви условия е живял и при какви условия е създал своето произведение. После разглеждаме главните действащи лица в драмата, главните герои и виждаме как авторът ги поставя в трудни условия, които те

не могат да издържат и в края на краищата се самоубиват. Тогава имаме вече трагедия. Кои са подбудителните причини, заради които героят трябва да умре? Казвате: Такива са днешните условия на живота. Кое е по-добре: Героят да умре или да остане жив? Когато героят умира, с това авторът иска да произведе по-голям ефект върху чувствата на хората, за да им въздейства. Когато героят умира, това показва някаква слабост, някаква животинска черта в характера му. Със смъртта на героя, вместо да повдигне чувствата на хората, авторът ги развъртава. Те привикват към убийства, към груби прояви, към насилие. Ако героят не би умрял, това ще подейства по-добре върху читателите на дадена драма или трагедия. Геройството на човека седи в понасяне на всички мъчности и страдания.

Друг автор пък ще вземе един от героите си и ще го постави в положението на крадец: Ще открадне някаква голяма сума, за която ще го затворят, ще го оковат и така ще пролежи в някой затвор цели 20-30 години, след което ще излезе, без да се разкае. Питам: Каква цел преследва авторът с тази своя идея? Той иска да изнесе пред света лошите последствия от престъпленията, но и с това нищо не се постига. След всичко това престъпленията се увеличават, убийствата – също. На съвременния свят трябва да се изнесат контрастите на живота, т.е. това, което днес е изгубено, което липсва. Животът трябва да се изнесе в този вид, както е бил първоначално създаден в своята първична чистота и святост, а не в неговия изопачен вид. В Природата няма трагедия, няма и комедия. Комедията и трагедията са човешки измислици, човешки изобретения, резултат на изопачения съвременен живот. В Природата има само драма и действия. Когато човек се намери в комично положение, това значи, че той не е попаднал в целта си. Когато

пък се намери в трагично положение, това значи, че той не е предвидил нещата. Този човек се намира в положението на малко дете, което иска да воюва със слон. Слонът се приближава до него, хваща го с хобота си, повдига го из въздуха, пораздвижва го малко, после го сваля пак на земята, поглежда го снизходително и му казва: Искаш ли да воюваш с мене? Слушай, втори път не се осмелявай да правиш този опит! Засега това е само драма, но ако втори път пристъпиш към мене със своите глупости, драмата ще се превърне в трагедия. Що е драма в живота? – Първият опит на малкото дете да се бори със слона, но се оттегля назад. Що е трагедия? – Резултат от настояването на малкото дете да се бори със слона.

Казвам: В живота има само трагедия и комедия, а в Природата – само драма. Истинската драма, трагедия и комедия се извършва в самия човек. Той се блъска натукнатам в живота и като се намери пред някакъв голям крах, замисля се и се произнася: Това е крайна несправедливост! Защо? – Защото той или издига своя герой на положение, което не заслужава, или пък за известна грешка или престъпление го осъжда на смърт. Той отива от една крайност в друга. И като излезе тази драма или трагедия на бял свят, ще се представя няколко пъти на сцената. Питам: Какво допринесоха всички тия драми и трагедии за човечеството? Животът на съвременните хора не представлява ли действителни драми, трагедии или комедии? Техните герои не играят ли по-добре от актьорите на сцената? Де ще намерите по-жива сцена и по-велики актьори от тези в действителния живот? Излезте на разходка по улиците на някой голям европейски град и на всяка стъпка ще се натъкнете на актьори от разни драми, трагедии и комедии. Обаче за в бъдеще, когато дойдат новите автори, които ще живеят

в закона на единството, понеже те ще разбират връзката между явленията в целокупния живот, техните герои никога няма да умрат; те няма да ги поставят пред тежки изпити, за които не са готови. Новият драматург няма да си поставя за цел да показва на хората, че животът е тежък, че в света съществува несправедливост и т.н. Преди всичко тежестта на живота, несправедливостта и ред отрицателни прояви в него, са резултат от неразбиране на живота. Новият писател няма да поставя своя герой или своята героиня на колене пред някоя жена или някой мъж, да плачат, да им се молят за спасение и за милост. Не е било и няма да бъде това – един обикновен мъж да спаси някоя жена или една обикновена жена да спаси някой мъж. Защо трябва един момък да пада на колене пред някоя мома и да я счита негова спасителка? Или защо трябва една мома да очаква някой момък да я спаси? Възможно ли е това? Докато момата е срещнала този момък, той може би най-малко десет пъти е окървавил ръцете си със своите жертви. Ще кажете: Това е било някога, преди да се срещнат този момък и тази мома. Не, писателите трябва да изнесат на сцената само това, което съществува в действителност. Никой никого не може да спаси, освен Бог.

Казано е в Писанието, че Бог направи човека по образ и подобие свое. Значи, той е душа излязла от Бога. Щом е така, тази душа не може да коленичи пред една мома или пред един момък и да очакват един от друг спасението си. Бог спасява душите. Той препоръчва на хората да живеят в абсолютна чистота, за което е казано: „Само чистите по сърце ще видят Бога“. Когато Давид искаше да съгради храм на Бога, Бог му каза: „Ти не можеш да ми направиш храм. Твоите ръце са опръскани с кръвта на толкова жертви! Твоят син, Соломон, ще ми съгради храм“. При това

Давид беше приятел на Бога! Също така и Мойсей, такъв голям законодател, и той не можа да влезе в Обетованата земя. Днес всички писатели, проповедници, учители, философи, на общо основание, все учат хората и търсят начини как да ги спасят. Всеки автор в края на книгата си ще спаси поне един човек. Казвам: Който се наема да спасява, той трябва всички да спаси. Това значи истинско спасение. Във великата книга на Природата е писано: „Само Бог може да спасява“. И при най-големите страдания и падения, и при най-страшните грехове и престъпления, които човек може да извърши, Божественото в него – великият драматург, който живее в душата му казва: „Не бой се, ще изплуваш от това състояние“. Божественият глас казва на светиите, на праведниците: „Работете, помагайте на страдащите, на слабите!“ Същевременно този глас говори и на грешниците: „Пъплете нагоре!“

Казвам: Всеки от вас трябва да има такова верую, което да го изведе на спасителния бряг. В какво вярвате, това е безразлично, стига вашето верую да ви изведе на спасителния бряг и да ви крепи в живота. Ние вземаме думата „верую“ в най-широк смисъл. Казвате: Веднъж съм дошъл на Земята, няма какво да правя, ще живея. – Добре, ако можеш да живееш, ти разбираш смисъла на живота; ако след 20 години умреш, ти се самозалъгваш. – Нищо от това, ще замина за другия свят. Ходил ли си друг път на онзи свят? – Не съм ходил, но сега мисля да отида. – Ти никога не можеш да отидеш там, където не си ходил. Христос казва: „Излязох от Отца си и при Него се връщам“. Той не отива на някое празно място, но отива там, откъдето е дошъл. Някой казва: Аз ще отида в рая. – Ходил ли си там? – Не съм ходил. – Щом не си ходил, и сега не можеш да отидеш. Други пък казват за себе си: Аз съм грешник или аз съм

праведник. Питам: Кога и как научихте, че сте грешници? Или кога и как научихте, че сте праведни? Да мислите така, това са човешки заблуждения, човешки изобретения. Ние наричаме грешник този човек, който не върши волята Божия; праведник наричаме този, който изпълнява волята Божия. Думите „праведник“ и „грешник“ изразяват състояния, но не и качества на човешката душа. Когато хората казват за някого, че е праведен, с това те искат да представят, че в кръвта на този човек прониква това състояние, а не че той изпълнява волята Божия.

За друг някой казвате: Този човек е много добър. Как проверихте това? Добротата не е нещо материално. Във великото единство на живота Добродетелта не може да се ограничи само в един акт. Казвате: Този човек е добър, защото ми даде пари. – Добрият човек не дава пари. В друг случай казвате: Моята майка е добра, защото ме роди. – Добрата майка не ражда. Вие разбирате думата „раждане“ в буквален смисъл. Истинското раждане подразбира да родиш дете, което никой не може да го отнеме. Могат ли да вземат детето ти, това значи „добиване“, а не раждане. Раждането подразбира идея, която може да расте. В която ръка, глава или душа влезе тази идея, тя може да се разширява, да стане толкова велика, че всеки който се опита да я вземе, да я открадне, дълго време ще помни какво е направил. Казва се в Писанието: „Роденото от Бога, грях не прави“. Хората пък казват: Роди ли се човек на Земята, все ще направи някакви грехове. Например, защо сгреши Адам? – Той сгреши понеже сам прекъсна връзката си с Бога. Когато Бог го постави в рая го запита го: Как искаш да живееш – като животните или като мене? Адам погледна Бога, погледна животните и каза: Някак ми допада повече да живея като животните. По този начин той сам се

отдели в сърцето си от Бога и зачена, а Бог само извади заченатото от него. Така се яви Ева на света.

И тъй, заключението което може да се извади от тази мисъл е следното: Всяко нещо мяза на себе си. Всеки, който обича Бога и Го познава, той работи за Него; онзи, който не обича Бога и не Го познава, той сам се отделя от Него и казва: Знаете ли какво аз мога да направя? Кажеш ли, че ти сам можеш да направиш нещо, ти си заченал Ева. Това е началото на злото. Когато дойде изкушителят – змията – пред Ева, тя не отиде при Адам да се посъветва с него как да постъпят, но сама реши въпроса като каза: Аз мога да разполагам със себе си както искам. Адам, от своя страна, си каза: Мене жена ми трябва. Ева пък каза: Мене учител ми трябва. Тя взе от плода, който ѝ предлагаше ученият човек, яде от него и даде на Адам да го опита. И двамата ядоха от забраненият плод и сгрешиха. По този начин те скъсаха връзката си с Бога, заради което Бог каза: „Аз решавам сега и двамата заедно да излязат от рая“. Това е станало не само във времето на Адам и Ева, но и днес, всеки момент става. Всеки човек е поставен на първо време в рая, където Господ го пита: „Като мене ли искаш да живееш, или като животните?“ Той отговаря: Аз не мога да живея още в новия живот. Как може да се живее без ядене, без пиене? Аз не съм готов още за духовен живот. Казвам: Яденето, мисълта, работата не е нещо материално. Днес хората умират, защото ядат по физически начин. Ако приемаха храната си по духовен начин, те щяха да живеят по закона на безсмъртието. Човек, който пие вода по духовен начин, той никога не ожаднява. Така приетата вода в организма, тя представлява жива вода, която иде от извора на Вечния Живот. – Как ще се постигне това? – Чрез положителна, силна вяра. Някои казват: Ако вършим постоян-

но волята Божия и раздадем всичко на бедните, какво ще стане с нас? Как ще се справим с всички хора, които ще се трупат около нас да им се дава нещо? Питам: Как се справя касиерът на банката с хората, които идват при него за пари? Той дава пари само на онези от тях, които имат някакъв документ – чек или полица, с който ще удостоверят, че имат право да получат пари от банката. На онези, които нямат никакъв документ, касиерът казва: За вас няма пари. – Ама как така? За Бога дайте нещо! – Дайте си чека. – Нямаме чек. И без чек може да ни дадете нещо, толкова пари имате. – Наистина, имам много пари, но те са на банката: Аз разполагам с тях, но и отговарям за тях. Смисълът на живота не седи само в това да правим добрини.

Някой казва: Човек трябва да бъде добър. Главната задача в живота не седи в това, да бъде човек добър, но да изпълнява волята Божия. Задачата на човека не е да бъде той учен, но да се стреми към истинското знание, да разбира разумните закони на живата Природа и да ги прилага правилно в живота си. Човек може да знае много теории за светлината, но това още не значи, че той знае законите на светлината. Съвременната наука казва, че светлината се образува от трептенията на етера и образува известен брой трептения в секундата. Казвам: Светлината не се образува сега, тя вечно съществува; това, което наричат трептения на етера, то не е нищо друго освен отражение на самата светлина. Казва се в Писанието, че Бог живее във вечна, непристъпна светлина. Тъй щото, светлината и топлината съществуват вечно. Това, което считат трептения, вибрации на светлината и топлината, те са техни отражения. Вибрации съществуват само в отраженията на телата и на предметите. Каквито са познанията на съвременните хора за светлината и топлината, такива са и за Любовта. Вследствие

на това някой казва: Аз не мога да любя всякога. – Че ти никога не си любил и не можеш да любиш. Човек сам по себе си не може да люби. Люби ли той, това се дължи на вътрешното единство, което съществува в този момент, както в него самия, така и между всички хора. Когато дойдем до това вътрешно единение, само тогава ние ще почувстваме какво нещо е Любовта. Това, което днес хората наричат Любов, то е сянка, отражение на Любовта. Ама Слънцето ни грее! Там, дето ви грее Слънцето, то е място на страдание. Някой казва: Горя от Любов! – Щом гориш от Любов, ти не живееш в Божията Любов. Ти си изпаднал в областта на вечния огън, за който се говори в Писанието. Казано е там: „Ще ги изпратя във вечния огън“. Това се отнася за онези хора, които не вършат волята Божия. Те сами определят своето бъдеще.

Съвременният свят е пълен със заблуждения, с противоречия, вследствие на което в съзнанието на хората често се явява голяма тъмнина. И затова някой казва: Тъмнина е в ума ми! След известно време казва: Светна ми, светлина имам! Когато тъмнината и светлината се сменят лесно в мозъка на човека, това показва, че мисълта му не е хармонична. Ако човек, под влиянието на някое тъмно състояние в мисълта си, рече да отмъсти някому, това показва, че той не може да се владее. Казвам: Има един правилен, разумен начин, по който човек може да отмъсти някому или да му направи добро. Кой е този начин? – Начинът на Любовта. Сега ние седим и размишляваме: Ние ли трябва да отидем при извора, или той трябва да дойде при нас? – Ние, жадните, ще отидем при извора. Достатъчно е само да ни покажат мястото на този извор. – Ние ли ще отидем при хляба, или той ще дойде при нас? – Ако сте гладни, вие ще отидете при хляба. – Ние ли ще отидем при свет-

лината, или тя ще дойде при нас? – Ако сте слепи, вие ще отидете при светлината. Слепият има нужда от светлина. Следователно, ние разумните хора, трябва да отидем при Любовта, а не тя да дойде при нас. Не чакайте Господ да дойде при вас, но вие идете при Него. Мнозина очакват да слезе Господ на Земята, както някога е слизал, затова го търсят в Ерусалим или другаде някъде, ходят по стъпките Му, дано намерят нещо от Него, но всичко това отива напразно. Казвам: Ако Бог е слизал на Земята, грехът не би съществувал. Там, дето Божият крак е стъпвал, грях и престъпление не може да се извърши. Ще кажете: Писано е например, че Бог се яви на Моисей в Синайската гора и там му говори. Когато Бог говори с Моисей, Моисей не остана на Синайската гора, но се дигна в една по-висока сфера. Тези и много неща още не са писани в Библията, следствие на което хората я тълкуват буквално и изпадат в ред заблуждения. Някои казват, че някогашният рай бил някъде в Мала Азия, дето текли четири реки. Кои са тези реки? За двете от тях предполагат да са Тигър и Ефрат. Ами другите две реки кои са? Обаче тия четири реки съществуват в човешката душа. Там съществува и рай, но за да влезе човек в него, той трябва да дойде до пълно вътрешно единство в себе си. Дойде ли до това положение, всякакъв страх, всякакво безпокойство ще изчезнат от него. Казвате: Тогава в какво трябва да вярва човек? – Че когато той се домогне до науката на вечния вътрешен мир, всички въпроси, които днес го смущават, ще се разрешат.

Когато на съвременните хора се говори за Божията Истина, те казват: Какво ще стане с нашата търговия, наука, религия, както и с нашите закони? – Всичко това ще се стопи, както снегът се топи от слънчевата светлина. Снегът е потребен на житното зърно само през зимата, като вре-

менна горна риза да го предпази от студа, да не замръзне. Дойде ли обаче пролетта, земята трябва да се освободи от снега и да каже: Господи, благодаря Ти за услугата, която ми направи досега с тази бяла дреха. От днес нататък нека слънчевите лъчи действат върху мене, да поникне новият живот, който си скрил в недрата ми. Мислите ли, че човек може да влезе в Царството Божие със своите заблуждения? Не, всички заблуждения трябва да се стопят, всички нечистотии да изгорят и да остане само чистото семе, което е вложено в човешката душа. Само по този начин човек може да бъде свободен. Казвате: Как трябва да живеем тогава? Какво ще стане с нашия живот? – Досега ние още не сме живели, както трябва. Ние се движим още в рамките на робския живот. Човек сам е изковал веригите, оковите на своя живот, и той сам трябва да се освободи от тях.

Вървя един ден из града и срещам двама левенти момъци, млади, здрави: Единият от тях върви напред, едва влачи краката си, окован в тежки вериги; оковите дрънкат и той си мисли: Няма какво, ще страдам за правото! Не страда за правото този човек. Когато апостол Петър беше окован във вериги и затворен, дойде при него ангел Господен, разкова веригите и му каза: „Стани и излез въл!“ Така става с всеки, който страда за Правдата, за Божията Истина. Другият млад човек върви назад, с пушка в ръка и пази първия, да не избяга. И той върви и си мисли: Какво да правя? Не ми е приятна тази работа, но такава е длъжността ми. Все по някакъв начин трябва да се прехранвам. Питам: Как трябва да постъпват хората, ако се ръководят от закона на Любовта? Сега единият счита, че е достойнство за него да носи пушка и затова казва: Предпочитам да нося пушка, отколкото да вярвам в такива глупави идеи. Вторият казва: Предпочитам да нося тежки окови на кра-

ката си, отколкото да се откажа от своите идеи. Всеки човек, който иска да властва над другите, той създава окови за тях, но няма да се мине дълго време, утре той сам ще изпадне в това положение, да опита тежестта на оковите. Светът е колело: Днес си свободен, утре ще те ограничат. И обратно: Днес ограничават идейните хора, утре ще ги освободят. Обаче, това освобождение е временно. Един ден пак ще им турят букаите, да не бягат.

Казвам: По този начин светът не може да се оправи. Изисква се да стане коренно, вътрешно преобразуване в разбиранията на хората. Ако отидете при някой съвременен свещеник или проповедник, или учител и говорите с тях за страданията, за мъчнотиите в живота, те ще ви кажат: Такава е волята Божия! – Не, волята Божия не е да страдат хората. Това е резултат на тяхната воля. Казвате: Волята Божия е – българският народ да воюва. – Не, Бог желае българският народ да расте и да се развива, а не да се убива. Кой даде душата на българския народ? Откога българите се нарекоха българи? По какво се отличава българинът, например, от англичанина? Има нещо, по което се различават. Както българинът, така и англичанинът, така и всеки индивид, всяко семейство, всяко общество и всеки народ изпълнява волята Божия по свой специфичен начин. Всеки народ ще има Божието благословение дотолкова, доколкото той върши волята Божия. Отклони ли се този народ от правия път и престане да изпълнява волята Божия, той започва вече да кове своето нещастие. Нещастие то му ще представлява нещо подобно на епидемия за народа: Ще се разпространява от човек на човек, докато целият народ се намери под неговия натиск. Страшна ли е тази епидемия? Днес хората се плашат от всяка епидемическа болест, а не се плашат от греховете и престъпленията, кои-

то са причина за тези болести. Когато някой човек заболее от инфлуенца или от друга епидемическа болест, той вика десет души доктори да го лекуват, а когато върши някакво престъпление, не вика нито един лекар. Когато някой човек замисли да върши престъпление, нека предварително повика при себе си десетина души, било лекари, свещеници или свои близки и приятели, и да им каже: Слушайте, аз съм намислил да извърша едно престъпление. Какъв съвет ще ми дадете: Трябва ли да го направя или не? Ако трябва да го направя, какви мотиви ще ми представите; ако не трябва да го направя, също искам да обоснове мнението си. Сега като се яви инфлуенция, всички стават на крак: Репортерите пишат във вестниците, лекарите обсъждат въпроса в заседания, че се явила особен род инфлуенция с много смъртни случаи и т.н. Казвам: Инфлуенцията иде с цел да отнеме излишния баласт от човешките умове и сърца. Тя представлява ангел-хранител за страдащите души. Или да отнеме част от непосилния за тях товар.

„Едно стадо, един пастир“. Сега управниците казват за своя народ: Вие ще бъдете стадото, а ние – пастирът. Питам: Какъв е този пастир, който сам дере кожата на овците си? За такъв род хора Христос казва: „Крадецът не иде, освен да открадне, заколи и погуби“. Как е възможно добрият пастир да поставя своите овци, своите герои в драматично и трагично положение, да умират? Хората, като гледат отвън тези сцени, разчувстват се, вадят кърпичките си и плачат. Интересно е, наистина, когато хората отиват на театър и плачат; когато гледат как техни братя и сестри страдат в живота, за тях никой не плаче. Казвам: Това, което става на сцената, много лесно може да се измени. От автора на драмата зависи какъв ще бъде краят на неговите герои. От него зависи да подпише или да отмени

смъртната присъда на героите си. Реши ли да прости на своя герой, да отмени смъртната му присъда, той превръща своята трагедия в драма, без да знае някой за това негово решение. Най-напред героят се осъжда на смърт, но после иде заповед от царя да спрат изпълнението на присъдата и да ревизират делото. След ревизия на делото, осъдените на смърт се амнистират и публиката тържествува, ръкопляска и си отива по домовете доволна и облекчена.

Питам: Когато Господ ви е поставял пред известни мъчнотии и изпитания в живота, вие изигравали ли сте ролите си, както трябва? Господ ви е поставял пред най-малки изпитания, но вие и тогава сте отстъпвали. Можете ли да минавате за герои при такива положения? Обаче срещате десетки, стотици и хиляди такива хора, които носят кръст за храброст на гърдите си и вървят, надуват се, минават за герои. Истински герой е само онзи, който никога не се подкупва, никога не се съблазнява. Изпитания, съблазни ще дойдат, но героят нито се подкупва, нито се съблазнява, нито се съкрушава. Някой казва: Влязох в еди-кое си общество, но никой не ме почита. Ако очаквате почит от хората, вие се лъжете. Проследете цялата история и вижте кой министър и кой държавник е бил почитан докрай и уважаван от своя народ? И най-добрият човек да стане министър, веднага ще почнат да го подозират и да се съмняват в него и той няма да издържи, ще се подхлъзне и ще върши работи, каквито никога не е мислил. В късо време той ще измени своя характер. Религиозните хора, свещениците и проповедниците, от своя страна, като гледат какво се върши в обществения и частния живот на хората казват: Ние се занимаваме с небесни, с духовни работи, а хората на Земята да живеят, както намерят за добре. Не, земният живот е Божествен и никой няма право да живее, както той

намира за добре. На човека е дадено право да върши волята Божия, да работи за освобождение от смъртта, от ред нещастия и мъчения. Това е задачата на всеки човек, който е дошъл на Земята и той трябва правилно да я реши. В живота на съвременните хора срещаме страдания, заболявания от различни болести и какво ли не още, но малцина се спират върху причините на тези аномалии в живота. И затова де кого срещнете, ще чуете да казва: Аз пиша нова драма; или, Аз съчинявам ново музикално произведение. Казвам: Задачата на новата драма е не да поставя своите герои в положение да умират. При това героят на новата драма трябва да представлява идеален тип: Човек със свещена глава, с добре развити гърди, с хармонично тяло, с правилни движения и без да е богат, където влезе, все доibro да прави.

Мнозина мислят, че Христос бил беден, нямал де глава да подслони. Това е, защото хората не Го оставяли на мира. Ще кажете, че Христос нямал къща. – Защо Му е къща? Може ли да бъде беден този човек, който е в състояние да нахрани 5000 души с пет хляба и две риби? Може ли такъв човек да няма подслон? Христос и в лодката спа много добре. Той нямаше нужда от пружина. Само болните хора се нуждаят от пружина на леглото си, меко да им е. Започнат ли да ви завиват с много меки, топли юргани и да ви поставят на пружина, да знаете, че сте тежко болни и ви чака и нещо по-лошо. Казвам: Във всеки човек трябва да се роди една свещена идея за Бога, та каквото намисли да върши, да се запита, какво мисли Бог за тази работа, дали е добра или не. Днес всеки мисли какво ще кажат хората за него, а не какво Бог ще каже. Срещне ви някой и казва: Ти си глупав човек, за нищо не си способен. Вие започвате да се безпокоите, да се тревожите. Не се тревожете, но вие

пък запитайте този човек: Ако аз, според тебе, съм глупав човек, ти как ще докажеш своята разумност? Можеш ли да нахраниш 5000 души с пет хляба, както направи това Христос? Не е разумен човек този, който има богатства и къщи, а мисли, че се е осигурил; разумен е само онзи човек, който може да прави делата на Христа: Да лекува болни, да възкресява мъртви и да отваря очи на слепи.

Срещам някой беден човек, който се оплаква, че няма никакви приходи в живота си. Казвам: Твоите приходи са вложени в живота, който Господ ти е дал. Ти трябва да вярваш в този жив Господ и всякога да говориш Истината. – Не мога да говоря Истината. – Не можеш да говориш Истината, защото не искаш. Човек, който търси Истината, той може да се освободи от заблужденията в своя живот. Той трябва да съзнае в себе си, че в света съществува само един велик Учител, който посочва на всички хора пътя на Истината. Думите на този Учител са сила и мощ. Съзнае ли човек, че само една Истина съществува в света, после той ще съзнае, че има само една Мъдрост, една Любов, една Правда, една Добродетел и един живот. Съзнае ли това, той ще бъде в сила да се освободи от всички заблуждения. Някой ще каже: Ами ако се разболея? – Болести не съществуват във великия живот. Те са човешки изобретения. Този живот е един и същ във всички свои прояви и се явява като условие за развитието на човека, докато той намери истинската среда, в която животът не се променя. Тази разумна среда е Любовта. И когато Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“, Той подразбира онази среда, в която човек може да намери своя възлюбен. Дойде ли човек до това положение, всичко в него оживява: Той болести не познава, външните условия не му пречат, мъчнотиите не го спъват, страданията не го обезсърчават,

на всички услужва без възнаграждение, затова нито се па-
зарява, нито се ценява. Такъв човек мяза на онзи японски
принц, за когото ще ви приведа следния пример.

Един японски принц се заинтересувал от живота на
американците и силно пожелал в себе си да го изучи от-
близо. Как ще му се отдаде такъв случай не знаел, защото
между американците и японците не съществували прия-
телски отношения. Най-после той се натъкнал на мисъл-
та да стане слуга в някое американско семейство, за което
провидението му помогнало. И наистина, той станал слуга
в едно американско семейство, където изпълнявал рабо-
тата си отлично. Каквото му заповядвала госпожата или
другите членове от семейството, той всичко изпълнявал
точно, навреме и безукоризнено. В свободното си време
той отварял Евангелието и четял. Госпожата забелязвала
това и казвала на домашните си: Нашият слуга често от-
варя една малка книжка и чете от нея, но нищо от това,
защото като работник, като слуга той е незаменим. В края
на месеца госпожата пожелала да му плати, обаче той ѝ
казал: Много Ви благодаря, аз не искам пари. Това, кое-
то научих тук, ми е достатъчно възнаграждение. Едва сега
госпожата разбрала, че техният слуга е човек от високо
произхождение, дошъл между тях с цел да придобие из-
вестна опитност. С това искал да каже: Аз не се нуждая
от пари; те са само за дребнави хора, за хора без убежде-
ния. Някой става министър или учител, или чиновник, за
да му платят. Царският син обаче като душа, която съзнава
единството с Бога, не се нуждае от пари. Това се отнася до
идейните хора, а обикновените хора работят, както разби-
рат. Аз не говоря за буквата на нещата. Когато извършиш
някаква работа или някаква услуга идейно и ти платят за
това, ти можеш да вземеш парите, но важното е като вър-

шиш тази работа, да нямаш нито в душата си, нито в ума си или в сърцето някаква мисъл или някакво желание да ти платят. Върши всичко идейно, безкористно, та и когато ти плащат, и когато не ти плащат да си готов да не се смути духът ти.

Казвам: Идейната, безкористната работа с нищо не се изплаща. Как ще се изплати българският народ за моята 20-годишна работа сред него? Цели да се продадат българите пак не могат да ми се изплатят. Пък и аз не искам нищо за своята работа. Единственото нещо, което бих желал от българите, е да се научат да служат на Бога, да Го обичат, да бъдат разумни и да обикнат Истината. Могат ли да направят това, аз ще бъда радостен, че след като съм проповядвал толкова години Истината, българите са ме разбрали. Що се отнася до въпроса как ще се прехранвам и какво ще ям, това е най-лесната работа. Аз не се нуждая от много храна. Щом искам да хапна нещо, ще отида при едно орехово или ябълково дърво и ще го попитам: Позволяваш ли да си избира няколко от твоите плодове? Щом ми позволят, ще си избира два-три ореха или две-три ябълки и то най-хубавите от цялото дърво. Аз не ям всичко: Малко ям, и то най-хубавото, най-чистото. Казвате, че някоя ябълка или круша, например, е родила много плодове. Плодовете може да са много, но не всички носят благословение. Има известни моменти в живота на плодните дървета, когато ако те родят плодовете им носят благословение; има моменти пък, когато плодовете на дърветата носят смърт за човека. Само безсмъртният човек разбира кое е смъртно и кое е безсмъртно. Човек, на когото очите светят, като види месо, той не може да намери Бога. Този човек няма съзнание за нещо високо, за нещо идеално в живота си. Мнозина мислят, че и да ядат месо, пак могат да бъдат ду-

ховни, морални и добри хора. Ако е така, тогава и вълкът може да каже: Аз ще ям овци и пак ще бъда добър. Това не е философия. Разумните хора казват: Великата философия на живота седи в единението. Който живее според тази философия, той трябва да служи на Бога даром. Да служиш даром, това не подразбира да служиш безплатно. Да ти се плаща, това подразбира смърт; даром да работиш, това подразбира живот, да получаващ нещо живо, което носи в себе си живот. Някой ми работи даром. Това значи: Той ми работи от Любов и аз му се отплащам с Любов; той ми работи с живот и аз му се изплащам с живот. Тази мисъл трябва да държите в умовете си, ако искате да бъдете свободни, да имате подем в живота си и да станете герои. Щом постигнете това, каквито страдания и мъчности да дойдат в живота ви, вие ще кажете: Не се плаша от тия неща. Някой казва: Аз не съм ял цели три дена. – Само три дена ли не си ял? То е малко; до 40 дена колко още остават. Когато човек пости 40 дни, той преодолява физическите условия и се издига в по-висока сфера. Щом се издигне в тази сфера, хлябът ще дойде. Така беше с пророк Илия, който прекара известно време при потока Херит, където враните му носеха храна. Реши ли човек да изпълни волята Божия, той ще има една велика опитност да провери Божия Закон като реалност в света. Всеки, който е изпълнил волята Божия, имал опитността и ангел да го посети. Пък и сам Бог ще го посети. Който е имал такава свещена опитност, той не се хвали с нея пред хората. Трябва ли чешмата да разправя на хората къде са нейните извори? Какви са изворите ѝ, това се вижда от самата вода. Всеки човек трябва да носи в себе си една свещена идея, която да внася в него мир и доволство. Това са истинските герои, от които светът днес се нуждае. Какви са съвременните хора?

– И учени и прости. Всички се плашат и казват: Някаква особена инфлуенца се явила! Какво от това? Пийте гореща вода, яжте варени картофи и не се бойте! Благодарете, че е дошла тази инфлуенция. Тя е дошла и ще си замине. Ама сиромашията дошла. Какво по-хубаво нещо от сиромашията? – Ама богат да съм. – По-тежък товар от богатството има ли? Всичко в света е хубаво, но за разумния човек. За глупавия човек всичко е спънка.

„И ще бъде едно стадо и един пастир“. Това значи: Всеки човек трябва да има само един Учител, само една свещена идея – нищо повече! Има ли единство в душата си, той ще намери къде живее човекът. Някога човекът намери Истината и скоро след това се отдалечи от нея. Защо? – Защото хората се заблуждават едни други. Обаче човек трябва да бъде герой. Духовното иде вече в света, затова бъдещите писатели, поети, драматурзи, музиканти трябва да внесат този духовен елемент в своите произведения. Докато човек се вдъхновява от материални работи, той върви още в обикновения път на живота; види ли обаче реалното, познае ли Бога, той става мощен, силен човек. Той се вдъхновява вече от идейното, от великото и красивото в живота. Ако е поет, неговото перо свети и лъчеизпуска живи, мощни слова. Когато напише едно стихотворение, той няма да пита хората дали го харесват или не, но ще извика един сляп човек и ще му каже: Ела да ти прочета моето първо стихотворение. Той чете: „Един Бог, един Учител, една Любов, една Мъдрост, една Истина, една Правда, една Добродетел, един живот! Само проявената всеобемаша Любов в живота е Божията Любов“. Щом слепият чуе тази поезия, очите му ще се отворят. Това значи поезия! Съвременните поети четат своите произведения на слепите, но очите им не се отварят. Ако поетът прочете

едно свое стихотворение на някого и след това вземе пушката си и отиде да се бие, това показва, че стихотворението го е ослепило, внесло е тъмнина в съзнанието му. Обаче, ако след прочитането на стихотворението, този човек се откаже от желанието си да се бие, да отмъщава, да прави зло на хората и тръгне да помага на своите братя и сестри, да разравя погребаните хора в материалния живот, това стихотворение му е дало светлина, отворило е очите му. Защо всички хора да не проповядват, да не възпяват тази Велика Истина?

Питам: Къде са онези българи, които са живели преди хиляди години? Какво ще стане със сегашните българи например след сто години? Писано е в Писанието: „Само онзи човек, онзи дом, онова общество и онзи народ ще влязат в Царството Божие, които познават Бога и Му служат“. Царството Божие не е извън вас, то е вътре във вас.

И тъй, изпитанията, страданията, мъчнотиите и съблазните ще дойдат в света, но праведният човек не се смущава от това. Този човек мяза на кораб сред океана, блъска от хиляди и милиони вълни, но в края на краищата, той ще пристигне благополучно на своето пристанище. Блъскането, клатушкането, което съвременните хора изпитваме, се дължи на това, че ние минаваме със своите кораби през една водна зона на живота. Няма да се мине дълго време и нашите кораби ще спрат на пристанището, където ще кажат на всички пътници: Хайде излезте вече вън от парахода! Като стъпим на сушата, ще вземат билетите ни и ще ни проверят. Щом видят, че някой човек не е разбрал, че има само един Бог и един Учител, ще го изпратят на друго пристанище, в друг кораб отново да мине през океана. После пак ще спре на някое пристанище, където повторно ще прегледат билета му. Докато човек не възприеме идеята, че

има само Един Бог и Един Учител в света, много люшкания, много повръщания ще има в неговото пътуване. Няма по-велико нещо от това, да намери човек свещеното място на своята душа, да знае къде се намира той и къде живее. Да намерите себе си, това е свещен момент в живота на човека. Да се види човек, това е епохален момент в живота му. Външното, което виждате, не сте вие. Вие се оглеждате в огледало, гледате очите, носа, лицето си, но това не сте вие; това не е истинският човек. Някога очите ви са тъмни; това зависи от разположението на стомаха ви. Някога очите ви са светли и това пък зависи от състоянието на вашия мозък. Това са илюзии. Само един свещен момент има в живота на човека, когато той може да види душата си, когато той може да види себе си. За този момент именно ви говоря аз като велика реалност в живота. И в Писанието е казано: „Човек трябва да потърси себе си и да се намери“. Някой път, като ви отслабне ръката или крака, не се безпокойте, това не сте вие. Търсете себе си и като се намерите, направете връзка с първичната причина, която ви е пратила на Земята и ще видите, че между Бога и вас никакъв клин не може да влезе. Всеки човек представлява звено, брънка от великата верига на живота. Съзнаете ли това, вие ще се освободите от кошмарното, от сънното състояние, в което се намирате. Сега вие се чувствате като отделени от майка си и от баща си. Това са илюзии на живота.

Казвам: Съзнанието на човека трябва да се пробуди, за да намери себе си, своята душа. Само по този начин той ще се проникне от онова велико чувство на Любов към Бога. Само по този начин той ще прояви Любов и към своите ближни и ще започне правилен живот, а не живот на нови драми и трагедии. В новия живот няма драми и трагедии. Трагедията е резултат на греха. Драмата е избавяне

от греха, а комедията е смешната страна в живота на онези хора, които наново грешат. Последните са „санчопансовците“ в света.

„И ще бъде едно стадо и един пастир“. Пожелавам на всички да намерите вашия Учител. Един е Учителят, който носи истинското знание! Той има много проявления в света, но по същина е само един. Намери ли човек един от моментите на неговото проявление, едновременно с това, той ще намери и себе си. Закон е: Като намериш Бога, ще намериш и себе си, като видиш Бога, ще видиш и себе си. И обратно: Като видиш себе си, ще видиш и Бога. Да видиш Бога, да видиш и себе си – този е най-свещеният момент в живота на човека. За този момент именно човек живее.

И тъй, поздравявам всички, които са видели вече Бога и себе си! Поздравявам и онези, които скоро ще видят Бога и себе си! На ония, на които предстои в далечното бъдеще да видят Бога и себе си, пожелавам с търпение да дочакат този момент. Затова и в Писанието е казано: „Само чистите по сърце ще видят Бога.“

Беседа от Учителя, държана на 23 януари 1927 година в гр. София

ДЕЛО СЪВЪРШЕНО

„А търпението да има дело съвършено, за да бъдете съвършени и цели, без никакъв недостатък.“

(Яков 1:4)

Животът на съвременното човечество е преизобилен с празни думи, с думи без съдържание и смисъл. Ето защо на съвременните хора трябва да се изяснява вътрешният смисъл на Живото Слово. Празните думи са костеливи орехи, които хората гледат само отвън. Често хората говорят за търпение, без да разбират вътрешния му смисъл, без да се спират върху въпросите: защо ни е търпението, как се е зародило то и т.н.? Преди всичко, без търпение не може да се постигне никакво знание. Търпението е основа на знанието. Само гениалните хора, само светиите, ангелите и боговете могат да бъдат в пълния смисъл на думата търпеливи. Казва се за Бога, че е дълготърпелив. Мнозина запитват защо им е търпението? Не може ли без търпение да се живее? – И без търпение може, но нищо няма да се постигне. Много таланти на хората пропадат от липса на търпение. Колко художници, колко музиканти, колко добри проповедници, майки и бащи са пропаднали от отсъствието на търпение в своя характер! Колко добри пълководци са пропаднали в своите сражения все от нямане на търпение!

Ние употребяваме думата „пълководци“ в широк смисъл. Да се сражава човек в живота си, разбирам, но с кого? – Със силния, а не със слабия. Със слабия всеки може да се сражава, но това не е геройство. Тъй щото, ако си юнак, ако искаш да се бориш, да воюваш, воювай с някой силен, подобен на тебе, а не със слаб, хилав, като стара баба, който едва крета, едва се държи на краката си. И когато говорим за учени хора, ние подразбираме гениални хора. Казва се, че днес, между съвременните хора имало много учени. Ако е така, всички трябва да се радваме, но ние не говорим за онези учени, които преподават в университетите и затова им се плаща. Истински учен е онзи, който работи идейно, без да очаква някакво възнаграждение. Този учен е роден от гениална майка и гениален баща, а зад тях седят редица поколения от гениални хора. Не се счита гениален човек и този, зад гърба на когото седят само четири поколения гениални хора. Много от съвременните хора мислят, че е достатъчно да се покаят за да станат чисти, свети хора. Други пък мислят, че като свършат някакъв факултет и като напишат едно-две съчинения по някой въпрос, те могат да минат вече за знаменити хора. Не, няма ли човек зад себе си десетки, стотици или хиляди прародители, които да са вървели по Божествения път, в пътя към красивото и великото, той не може да бъде нито учен, нито гениален, нито светия.

Сега ние говорим на научен език. Ако си послужим с езика на египтяните, ние ще дойдем до въпроса за странстване на душите и на духовете. Най-първо духът е бил силен, мощен, всезнаещ, но със слизането си той постепенно се е ограничавал, загубвал знанието си, докато най-после свършено заспал. Значи, веднъж слязъл на Земята, духът изгубил своето съзнание за сила и мощ, започва отново да

гради, да съгражда, като си служи вече с малки величини, със слаби неща. Защо духът трябва да изгуби съзнанието си? – За да създаде света. Не изгуби ли съзнанието си, той не може да създаде света. Знаете ли какво нещо е да изгуби човек съзнанието си? Какво ще бъде положението на богатия, който до вчера е разполагал с милиони, с власт над десетки слуги, с почести и уважение и изведнъж изгуби съзнание за своето богатство и величие? Страшно е наистина положението на този човек, но питам: Може ли този човек да извърши нещо велико със съзнанието си, че е богат, че има власт и сила над хората? – Не може. Той само ще дрънка на звънците да дойде слугата Иван или Стоян, да им дава заповеди за известна работа. Обаче не извършат ли слугите работата, както господарят заповядал, той се сърди, вика, дразни. И каква полза от всичко това? Този човек трябва да слезе от висотата на своето положение, да се откаже от богатството си, от слугите си и да започне сам да работи. Велик, силен човек е този, който сам работи, сам извършва всичките си работи. Има ли слуга, който да изпълнява заповедите му, той е слаб човек. Бог сам си слугува, Той не очаква на никого. Когато казваме, че Бог ще спаси света, ние подразбираме, че щом веднъж го е създал, Той сам ще го спаси.

Някои казват, че познават Бога, че познават себе си. В какво седи това познание? Преди всичко, за да познае човек себе си, той трябва да има търпение. Защо е необходимо търпението на човека? – Защото той ще срещне в живота си много противоречия, много мъчнотии, много трудни задачи, които ще трябва да разреши. Всичко това представлява ребуси, които човек ще разреши главно чрез търпението. Ти си учен човек, например, създаваш известна теория, но срещу тебе се опълчват ред учени хора.

Какво ще правиш тогава? Как ще се справиш с това положение? Ние не засягаме сегашните ви разбирания, нито сегашната наука или сегашните изкуства, но питам: Какво ще представлява това в сравнение с философията, науката и изкуствата, които ще имате даже само след десетина години? За вас това ще бъде нещо подобно на играчки, с които сте се забавлявали като малки деца. Сегашната наука, философия, поезия и музика са забавления за децата, обаче те представляват основа за бъдещата наука, философия, поезия и музика. Те ще послужат като основа за бъдещото развитие на човека. Това не трябва да ни обезсърчава. Може ли малкото дете – пеленаче, да се сравнява с онзи голям юнак, с онзи герой, който носи пълни чували на гърба си? – Не може да се сравнява. Това дете се носи на ръце от майка си, то е още съвършено безпомощно. И дълго време още майка му ще го носи на ръце, докато един ден то стане голям герой. Дълго време майката е носила на ръце своето дете, докато най-после то е могло да се издигне до положението на някой велик музикант, поет или художник. На първо време детето се нуждае от помощта на своята майка и я търси. После то престава да се нуждае от нея, не я търси вече, докато постепенно я забравя. Всъщност, детето не е поставено във физическите ръце на своята майка, но в ръцете на разумна, любеща душа, която му помага и го крепи в живота.

Казвам: Ако нашето съзнание не се проникне от Висшето съзнание, ние не бихме могли да мислим. Мисълта е един вътрешен процес. Ако Бог не прониква в нашите сърца и умове, Той не би създал света. Под думата „свят“ ние разбираме Слънцето, Месеца и другите небесни светила. Ако тези светила не съществуваха, с какво бихме се занимавали? Следователно, Слънцето само по себе си е създало

света. Като се разсъждава така, явява се една загадка. Кой наистина е създал света и кому принадлежи той? За изяснение на тази мисъл ще приведа следния пример.

Когато Господ създал Земята, явило се първото цвете, наречено лотос. Сега това цвете е водно, расте във водата, но тогава е растяло на сушата. Четирите елемента – въздух, вода, огън и земя работили върху лотоса, вследствие на което, когато лотосът цъфнал, явил се спор между четирите елемента кому принадлежи цветето. Те дошли до пълно разногласие помежду си и трябвало да отнесат спора за разрешение до невидимия свят, а оттам и до Господа. Земята казала: Господи, аз отгледах това цвете в стаите си, дадох му добър прием, като го снабдявах с хранителни материали, подкрепях корените му да се засили, да издържи на всички тежки външни условия. Водата казала: Аз пък го квасих, смекчавах наоколо пръстта му, измивах листата му от праха, улеснявах движението на соковете му и с това помагах на неговото правилно кръвообръщение. Въздухът казал: Аз отгледах това цвете като нежна майка; люлеех клончетата му и с това раздвижвах соковете да хранят и най-отдалечените му части. Аз бях учител на това малко създание, учех го как да расте. Най-после дошъл огънят, т.е. топлината и светлината и казали: Ние пък в своите малки стаички отоплявахме водата и земята и по този начин давахме възможност на соковете да се разнасят правилно в растението по всички негови части. Само чрез нашата помощ това цвете можа да израсте, да се развие и да цъфне. Питам: На кого наистина принадлежи това цвете? Тогава Господ отговорил на Земята: „Понеже ти крепеше корените на това цвете, затова листата, цветовете и плодовете, които падат от него около корените му, са твои“. На водата казал: „Понеже ти напояваше цветето, всички

капчици, които излизат от него, са твои“. После се обърнал към въздуха и му казал: „Когато цветето цъфти, ти ще вземаш неговата миризма и ще я разнасяш из пространството. Това ще бъде твоята заплата“. И най-после Господ се обърнал към светлината и топлината и им казал: „Когато цветето цъфне, вие ще го посочвате на хората. Само при светлината те могат да го видят, да видят неговия цвят и неговата форма“. Що се отнася до въпроса кому принадлежи цветето и кой го е създал, на това може да се отговори по следния начин: Това цвете е напълно свободно, никому не принадлежи. При това Един е неговият създател. Както виждате, това е една загадка в живота.

И тъй, що е лотосът? – Лотосът представлява човешката душа, която цъфти на Земята. Под думата „Земя“ ние разбираме живата, разумната Земя, която ражда и която разсъждава. Като говорим за водата, ние не разбираме обикновената вода, която е съставена от два атома водород и един атом кислород, но говорим за водата като носителка на живота. Водата, която съвременните химици изучават, не прилича по нищо на водорода и кислорода, от които е получена. Питам: Защо водата, която е произлязла от водорода и кислорода, не прилича на тях? Защо тя не прилича по нищо на своята майка и на своя баща? Правилно ли е агнето да не прилича на овцата? – Не е правилно. Следователно, в това отношение водородът и кислородът не са родили водата, но те се явяват само като условия за проявяване на водата. Значи във водата има един особен елемент, който химиците не познават. Този елемент е жизненият еликсир, носител на великия живот.

Старите алхимици са казвали, че водата, въздухът, огънят и земята са прости тела, но новите химици отричат това. Ние не спорим по този въпрос. И едните, и другите са

прави в своите разсъждения. Според новите учени, водата е съставена от водород и кислород. Ние казваме, че водата се е образувала по закона на присаждането, както върху един глог може да се присади една хубава ябълка. Питам: Тази ябълка от глога ли е произлязла? Не е, тя е присадена само върху него. Тъй щото, когато химиците говорят за елементите и за взаимодействието между тях, ние подразбираме закона на присаждането. Всички елементи са присадки към известни сили на целокупния живот. Скършите ли тия присадки, вие ще имате истинските елементи или силите на великия живот, скрити в тях. Ако един ден ние успеем да разложим живота на неговите първоначални елементи, какво ще остане от самия него? – От него ще остане една възвишена, фина материя, хиляди пъти по-рядка от най-рядката физическа материя, каквато науката познава. Тази материя няма да съдържа вече никакви елементи в себе си, на вид тя ще бъде еднородна, проста, но силите, които действат в нея ще бъдат разнородни. В такава среда именно, живеят всички напреднали същества.

Сега, за да разбира човек вътрешния смисъл на нещата, той трябва да се разглежда като съзнание. Четири състояния отличават човека: Първото състояние е свръхсъзнанието; второто – подсъзнанието; третото – съзнанието и четвъртото самосъзнанието. Подсъзнанието и свръхсъзнанието представляват два полюса на душата, чрез които човек се проявява. Те представляват същината на човека. Той някога е живял в подсъзнанието и свръхсъзнанието, където се крият всички негови възможности. От тук започва истинската наука. Под „наука“ разбираме всичко онова, което Божественият Дух от безброй векове насам досега е създал. Подсъзнанието и свръхсъзнанието представляват две велики течения, които отиват към центъра на Земята.

Подсъзнанието е образувало двете Божествени форми – силата и материята. Свръхсъзнанието е образувало силите на живота и на човешката мисъл, като два важни центъра за човека. Съзнанието е център, в който се включва целокупният живот на Земята. Самосъзнанието пък включва специално човешкия живот. То съставлява епоха, в която се е родило сегашното състояние на човека. В него, именно, е станало отклонението на човека от правия път. Това отклонение е било необходимо, за да се индивидуализира човек, обаче в това индивидуализиране той се е заблудил и помислил, че може да бъде самостоятелен и да живее съвършено сам. В резултат на това той вижда, че неговото тяло се съвършено разрушава. Тъй щото в живота на човека се забелязва една постоянна борба, която се съсредоточава между съзнанието и самосъзнанието, от една страна, и подсъзнанието и свръхсъзнанието, от друга. Значи, нисшият и висшият живот, т.е. животинският и Божественият живот в човека са в постоянна борба. Самосъзнанието е живот на низшите чувства у човека, на крайния егоизъм, на крайното себелюбие, при което човек не дава възможност никому да се прояви, освен той сам. Искан ли някой човек да направи добро, той му казва: Не прави това добро, нищо няма да излезе от него! Ако някой учен работи върху известно свое изобретение, той и на него казва: Не си губи времето, нищо няма да излезе от тази работа! Казвам: Когато някой човек иска да внесе една нова идея в света, непременно ще се яви някаква реакция против него. Защо? – Това се дължи на самосъзнанието, което има амбицията да бъде на първо място във всички случаи. Човекът на самосъзнанието казва: Защо да не съм аз, а да е този? Според закона на самосъзнанието всеки човек има мисия в света, малка или голяма, която ще извърши, но трябва да чака момента

за своето проявление. Може би този момент да не дойде скоро, но човек трябва с търпение да го дочака. Сегашният свят не е добре организиран и да се организира се изисква дълго време. Същото нещо става и с човешкия организъм. Ако вземем предвид еволюционния закон, и разглеждаме пътя, по който човек е вървял, ще видим всички по-ниски форми, през които той е минал. Например, той е минал през фазата на рибите, на птиците и най-после е дошъл до фазата на млекопитаещите. Как се е проявил геният в морето, когато човек е минавал през фазата на рибите? – Тук той се проявил в разни форми: Някъде геният се изразил в създаване на особени фенерчета, да си светят с тях. Наистина и днес ние срещаме в моретата светещи риби. В други риби геният се изразил в създаване на особени мастилнички, с течност, подобна на мастило, но те не я използвали за писане, а за отбрана срещу неприятелите; с тази течност те пръскали в очите им. В някои риби геният се изразил в създаване на особени електрически батерии, с които пак се защитавали от своите неприятели. Всички тия постижения са резултат на Божествения Дух в пътя на слизането или на инволюцията. И когато Духът е дошъл до края на своето слизане, настъпил обратният процес – пътят на възлизането или възкачването. И тогава Бог е казал: „Сега ще създам разумния човек, който може правилно да мисли, чувства и действа, за да тръгне по обратния път, т.е. от самосъзнанието към свръхсъзнанието“.

Сега, в пътя на възлизането у всички хора се забелязва желание да бъдат богати, учени, гениални. Това е Божествен стремеж. Всеки човек иска да стане съвършен и се стреми към нещо съвършено. Този стремеж е правилен. Животът не се заключава само в ядене и пиене. Яденето и пиенето са само средства, но не и цел. Някой иска да на-

рисува една картина. Това желание е отлично, но въпросът е как ще я нарисува: Само външната ѝ страна като художник, или ще я изрази словесно като поет. Правилно е човек да нарисува тази картина в душата си, там да вложи всичко хубаво, ако иска да я нарисува красиво. Кой може да покаже картината на своята душа? Какво ще бъде вашето положение, ако някоя тъмна нощ срещнете една душа? Вие ще останете очаровани от тази красива гледка. Пред вас ще седи някаква човешка фигура, но от лицето и от цялото ѝ тяло ще излиза бяла, мека светлина, в която опитното око ще различава седемте цветни тона на седемте цветни гами. Съвременните учени познават само една цветна гама със седем различни цвята, а останалите шест не познават. Едва сега съвременните учени започват да правят опити и наблюдения върху преминаването на светлината от една гама в друга. Те правят тия опити и денем, а не само нощем. Когато човек прави тези опити, той се концентрира, съсредоточава вниманието и погледа си, вследствие на което пред него настава голям мрак. Ако не разбира законите, той ще помисли, че ослепява. Който разбира законите ще разбере, че преминава през една гъста зона на Земята. След 15 минути концентриране пред този човек ще се яви мека, бяла светлина. Вземете ли да се връщате назад, той пак ще премине през същата гъста среда.

Казвам: Такова затъмнение или помрачаване често става и в съзнанието на човека. Който не разбира закона, ще се уплаши, а който го разбира, ще концентрира ума си, вниманието си, да запази будност на съзнанието си, докато премине тази тъмна зона. В това положение неверният ще се отрече от Бога, а разумният, търпеливият ще се свърже още по-здраво. Страхливият ще остане в тази тъмна зона, а безстрашният ще я премине и ще върви напред. Данте

е преминал през тази зона, но неговата възлюбена – Беатриче – му осветявала пътя със своето фенерче, като го развеждала при страдащите и му обяснявала причините за техните страдания.

И тъй, всеки човек сам създава своите окови, своето робство. Къде се крие причината на това? – Вътре в него. Има нещо, което се таи в човека и което е в сила да го зароби. За пример, някой мисли, че е много добър човек. То е, защото той външно се изявява такъв, а не си дава отчет какво става вътре в него. Вземете момата, която иска да се жени. Докато се ожени, тя е весела, засмяна и любезна със сватовете, с кумове, с баща си, с майка си, но щом се ожени, едва изминали два-три месеца, тя захвърля булото и показва другата си страна. Всички се запитват: Какво стана с тази млада булка? Докато беше мома, нямаше подобна на нея, а сега не знаем как да си обясним тази работа. Де останала красивата мома? Този пример обяснява отчасти само процесите, които стават в самия човек. Само по този начин може да се разбере дълбоката философия на живота. Тази велика философия ни свързва със светове, които седят високо в нашето съзнание. Ще кажете: Де са тези светове? – Те са над нас. В тези светове живеят същества разумни, велики, с култура много по-висока от нашата. Нашите мозъци представляват почва, земя за тях, върху която те орат и сеят. Щом разработят тази почва, те си отиват. Ти си философ, химик, богослов или друг някакъв учен и седиш някъде, размишляваш върху известен научен въпрос. Едно от тия разумни същества взима своето рало, слиза на Земята при тебе и започва да преобръща пластове на твоята Земя. Ти веднага се стряскаш, преставаш да размишляваш, изгубваш всичко. Това същество не иска да знае какъв си ти. Колкото ударът от ралото на това същество е по-си-

лен или по-груб, толкова на по-ниско стъпало се намира то. И тези същества са от различна степен на развитие. Освен това, ралата на едни от тях са железни, на други – сребърни, а на трети – златни. И между тия същества има постоянна борба, защото не са от една и съща ложа. Едните от тях са от Бялата ложа, от посветените, а други са от черната ложа. Затова, именно, в света има два метода на действие. Когато Бог създаде човека, Той му даде Земята да я управлява, но същевременно го държи отговорен за всички лоши последствия от неговото управление. Невидимият свят държи отговорен за всичко не само човека, но и двете ложи, които са в постоянна борба помежду си.

Казвате: Кой е този невидим свят? Реален ли е той? – Реален е, разбира се. Когато човек люби, видима, реална ли е неговата Любов? Казват за някого: Устните на този човек се малко зачервили, което показва, че той има Любов. Нима зачервяването на устните изразява Любовта на човека? – Ама очите му светят. – Нима очите на човека, който люби, трябва да светят? Така ли се изразява Любовта? На кой пияница не светят очите? Или на кой болен не светят очите, когато има температура? Когато разумният човек люби, в очите му се забелязва особена, мека светлина, а не блясък. При това, този човек обича всички хора, всички същества. Обикновеният човек, когато обича, той прави избор, той обича само онзи, от когото може да вземе нещо. Когато отиде при някой богат човек, той го погледне, потупа го по рамото и му се поклони. Ако няма пари, той изчезва, не седи при него.

Съвременните естественици говорят за кукувицата, че снасяла яйцата си в гнездата на някои малки птички. Питам: Как придоби кукувицата този навик, да снася яйцата си в чужди гнезда? Всички говорят за тази черта на

кукувицата, а при това колко кукувици има днес между съвременните хора! След като снесе яйцата си в някое чуждо гнездо, кукувицата хвърква и повече не се грижи за тях. Другата птичка, в чието гнездо са снесени кукувичите яйца, лежи върху тях, както и върху своите, и ги мъти. Като се излюпят малките кукувичета, всеки ден те започват да изхвърлят вън от гнездото по едно от другите малки птиченца. Майката се чуди защо намалява броят на малките ѝ, но като не знае причината за това, казва си най-после: Такава е волята Божия! Тя отглежда грижливо малките кукувичета, докато един ден те хвъркнат от гнездото и отидат да живеят сами. Същото нещо става и в живота на хората. Когато един богат човек дойде у дома ви и започне да разглежда къщата, нивите ви и срещу тях ви дава пари с лихва, той не е ли снесъл вече във вашия полг своите кукувичи яйца? Не минава дълго време, и този човек взема и къщата, и нивите ви. След всичко това той ще разправя: Аз направих благодеяние на една бедна вдовица. Този човек изхвърли всички яйца от полога на майката, като ѝ остави да се грижи само за кукувичето яйце. И след това той ще отиде на църква, ще запали една голяма, дебела свещ и които го видят, ще кажат за него: Добър, благочестив е този човек. Той прави големи добрини, подарява много неща на бедните хора. Ние благодарим за такива подаръци и благодеяния. Светът не се нуждае от такива добрини. Това не е култура, това не е Божествен акт. Такива благодеяния са резултат на човешкия егоизъм. Много добри, гениални хора са били мъчени и загинали от такива добрини. Аз съм наблюдавал какво правят птичките с цветовете на дърветата и на цветята. Те хвъркат от клон на клон, откъсват си един, втори, трети цвят от дървото и си чистят клюна с него. После го хвърлят на Земята. Цветовете падат един

след друг, но птичките не искат да знаят за това. Колко пъти някой човек ще кацне върху току-що разцъфтелите хубави мисли и чувства на друг човек, ще ги откъсне, ще ги захвърли на земята, без да иска да знае! Някой човек се замислил за добър и чист живот, иска да служи на Бога, но го среща друг и му казва: Какво си се замислил? Защо се занимаваш с глупави работи? Я си вземи един билет, че иди на някой концерт или на някое представление! Казвам: Ако театърът или концертът могат да дадат на човека нещо по-хубаво за душата му от молитвата, нека отиде там. Но ако те не могат да дадат нужната храна за душата му, по-добре нека той се моли на Бога, нека работи за своето усъвършенстване. Ние не трябва да поставяме граница между тези неща. Трябва ли да се поставя преграда между живота на светския и религиозния човек? Когато религиозният човек свърши работата, която му е определена за деня, той трябва да се помоли на Господа, да благодари за работата, която е свършил, и да Го запита: Господи, мога ли сега да отида на театър или на концерт? Кое пречи на духовния човек да слуша музика? Че кой създаде музиката? И музиката има своето място и предназначение в живота. Тя е необходима като почивка в живота на човека. Същевременно тя съединява душите на хората. Днес с музиката си служат и във войните, с нея въодушевяват, настройват войниците за бой. Като надуют онези медни тръби и войниците се настройват. Кръвта им закипи в жилите, те сграбчват пушките си и тръгват на бой. Не се минават няколко минути, и музиката заглъхва, не се чуват вече нейните звуци, но се чуват гърмежи от гранати и картечници. Музикантите изчезват, а след тях се разнасят бумтежите на оръдията. После се чуват охкания, плачове. Истинска музика е тази, която изразява с особена гама – гамата на мира, примире-

ние между всички неприятелски войски. Когато истинските музиканти засвирят, войниците забравят всичко наоколо си: Те забравят, че трябва да воюват, забравят, че неприятелят ги преследва и спират всякакви военни действия. Щом засвири тази музика, и от двете страни боят престава. Войниците от двата лагера изменят разбиранията си и казват: Да спрем сраженията! Да се помирим! По този начин именно войната ще се избегне.

Мнозина, като ме слушат, казват: Това са бабини деветини. Питам: Ами когато хората отиват на война и се убиват, и на отличилите се във войната дават кръст за храброст, това не са ли бабини деветини? Аз разбирам човек да страда, но за какво? – Да страда да спаси някого, а не до го убие. Така страда разумният човек. Когато излиза срещу неприятеля си с нож, той не го убива, но само го простре на Земята и си заминава. И после, когато неприятелят му се съвземе, той му казва: Слушай братко, има и друг начин за воюване освен този, който ти знаеш. Истинското юначество не седи в това да вадим очите си, да режем ръцете и краката си, да се раняваме в гърдите и да оставаме инвалиди за цял живот. Истинското воюване е чрез закона на Любовта. Едно време хората са воювали с Любовта, но сега воюват с разни оръжия. В съвременните семейства и жената, и мъжът воюват. Жената готви нещо за обяд, реже месото, приготвява го, но в това време мъжът ѝ каже нещо, скарват се и тя без да мисли много го мушне с ножа и го нарани. После викат лекар, но мъжът се срамува да каже на лекаря, че жена му го ранила, а казва, че паднал някак си и се ранил. Друг път мъжът мушне жената с нож. Нашата цел не е да осъждаме личните отношения на хората, но казваме, че по този начин светът не може да се поправи.

Съвременните хора се гордеят със своята култура, със своите велики и гениални хора, но казвам: Когато дойде някаква епидемия, например тифус, тогава и гениалният човек, както и обикновеният, изгубва съзнание и започва да бълува. Този човек преди заболяването си е разсъждавал като философ, учудвал е всички със своите заключения и изводи, а сега се намира в положението на сомнамбул, който разправя, че виждал дядо си и баба си, които преди години са заминали за онзи свят. Всички наоколо му го гледат, чудят се и намират, че не е с всичкия си ум. Питам: Де остана гениалността на този човек? Всички виждат, че е станало нещо с него, но какво е станало, не знаят и затова казват: Полудял е нещо. Той казва на жена си: Знаеш ли, че аз видях дядо си! Жена му казва: Горкият, полудял е малко, не е с всичкия си ум. Не се минават и 4 – 5 месеца, гледате – този човек оздравял, разсъждава добре, правилно, както и по-рано. Като оздравее, хората пак се чудят как е оздравял? Когато някой човек заболее и после се излекува, хората се чудят на това, а когато подкупят някого, за да обере милионите на някой богаташ, на това не се чудят. За да оправдаят тази постъпка, те я наричат „комисионна търговска сделка“. Тази крайна алчност, която днес е обхванала целия свят, пречатства и на наука, и на религия, и на изкуства, и на духовен живот, както и на свободната мисъл в човека.

Казвам: Всички будни, съзнателни души, които любят Бога и разбират, че животът има велико предназначение, те ще оправят света, те ще го организират. Само добрите, съзнателните хора могат да градят. Лошите хора само разрушават. Ние можем да очакваме спасението, организирането и възпитанието на хората да стане само от съзнателните, от добрите хора, които работят от векове насам. Човек

не е дошъл на Земята като кукувиче яйце, той има далечен произход. Човек е дохождал много пъти на Земята и си е заминавал, но сега вече цялото човечество се намира пред един възел, дето старата култура залязва, а новата изгрява. Сега изгрява новото Слънце. Значи в света съществуват две Слънца: Едното Слънце е физическото, което виждаме сутрин да изгрява, а вечер да залязва; другото Слънце е духовното, което виждат само адептите и светиите. Те се обръщат към него с думите: „О, Слънце на нашия живот!“ Това Слънце, именно, е същинското, което всички хора не виждат, понеже нямат съответен орган, с който могат да го виждат. Значи истинското Слънце не е видимо. Защо умираме ние? – Понеже постоянно гледаме на физическото Слънце. Топлината и светлината на физическото Слънце, както и всички явления, които стават в него, произвеждат в хората известна дисхармония, вследствие на което в тях се създава ненормален апетит. Това е защото хората не могат да възприемат и използват правилно слънчевата енергия.

Съвременните учени и до днес още не са определили каква храна трябва да употребяват хората. Религиозните хора казват: Човек трябва да яде само хляб. – И това още не е идея. Ако брашното, което се употребява, е мляно преди една или повече години и се е вгорчило, тогава хлябът не може да бъде истинска храна на човека. И след това ще дойде някой майстор, да ни препоръчва различни методи за приготвяне на хляба. По какъвто и начин да го приготвяме, този хляб е от вгорчено брашно. Този хляб е отровен вече – нищо повече. Следователно, старото брашно трябва да се бракува. Хлябът трябва да се прави от ново, от прясно жито и да го ядете с благодарност и Любов. Приемете ли го по този начин, то ще внесе във вас и поезия, и музика. Под думите „поезия, музика и наука“ се разбира възвише-

ното и благородното в човека. Истински ученият е едновременно и поет, и музикант. Когато един учен употребява цели 20 години за изучаване живота на една микроба, той е истински поет и музикант. Тези наблюдения върху микробата представляват за него цяла музика: Накъде се завъртала микробата, какви движения направила и т.н. И с какво търпение описва той всичко това! Питам: Какво се крие в движенията на тази микроба? Това не интересува обикновения човек, но ученият изследва, изучава и най-дребните прояви на тази микроба. Ще кажете: Възможно ли е да има някаква музика в движенията на една микроба? За онзи, който разбира това, има музика; за онзи, който не разбира, никаква музика не може да съществува в движенията на една микроба. Истинският музикант схваща и най-тънките духовни преливания между седемте тона на гамата, но обикновеният музикант не ги долавя.

Какво представляват съвременната музика и съвременните музиканти? Съвременна музика е механическа. Музикантите пък още не са дошли до положението да схващат онези тънки вибрации, онези духовни преливания на тоновете. Засега те схващат само обикновените вибрации на тоновете. С това ние не правим никакъв упрек на съвременната музика, но изнасяме положението, до което тя е достигнала. Аз наричам духовен човек онзи, чието пееие може да се чуе на километри разстояние, а дори и в Америка. Неговият глас е мек и приятен, но същевременно толкова силен, че никакво разстояние не е в сила да го заглуши, той се разнася далеч в пространството. Сега казват за някой човек, че пее с душа, но гласът му се чува на разстояние едва стотина метра. Велик певец е онзи, който може да преобрази човека. Ако някой търговец чуе един велик певец и разбере неговото пение, в него моментално

трябва да стане голям преврат. Щом се върне в дома си, той веднага трябва да вземе тефтерите си, да заличи в тях всички лъжи, всички неправди и да каже: По този начин не може да се живее. От днес аз обръщам нова страница в своя живот и започвам да живея по правилата на новата музика. Ако пък този търговец види една картина на някой велик художник, която изобразява Любов, мир, благодет, той трябва да се преобрази веднага и като отиде у дома си, да каже: От днес турям нов ред и порядък в живота си!

Мнозина съжаляват бедните и тръгват да им събират помощи. Казвам: Има един род сиромашия, която е желателна за всички. При този вид сиромашия, човек изработва своето търпение. Този сиромаш изпада до дъното на живота, дето изгубва съзнанието си и престава да мисли за някакво външно богатство. Той започва да търси богатството вътре в себе си. В този смисъл всички велики, всички гениални хора са били все сиромаси. Де се роди Христос, например? В златна люлка и царски палат ли се роди Христос? Гениалният човек не се нуждае нито от златна люлка, нито от царски палат. Златната люлка, царският палат, това е неговият мощен дух, неговото будно съзнание.

„Търпението да бъде дело свършено, за да бъдете свършени и цели, без никакъв недостатък“. Търпение се изисква сега от всички съвременни хора. Като душа, човек има велико предназначение на Земята. Някой казва: Всичко може да се постигне чрез молитвата. Нима животът се заключава само в молитвата? Друг пък казва: Всичко се постига чрез мисълта. – Нима животът се заключава в мисълта? Трети казва: Всичко се постига чрез науката. – Нима животът се заключава в бактериологията – в изучаване на микробите, или в психологията – в изучаване душевните състояния на човека, или пък в някой друг отрасъл на

наука, или пък най-после в изучаване на тоновете? Не, има една вътрешна целокупност между всички прояви на живота. Три думи само са в състояние да изразят тази целокупност. Тези думи са: Любов, Мъдрост и Истина. Любовта носи Божествения живот, израз на вечна хармония. Мъдростта носи Божествената светлина и Божественото знание, които създават красота, ред и порядък в живота. Истината дава насока в живота. Всяка звезда, всяко слънце се дължи на Истината. Истината говори със слънцата. Мъдростта – с планетите, а Любовта е толкова снизходителна, че е слязла на Земята да говори с хората, с най-нисходящите същества. Понеже Истината говори със слънцата, далечна и висока е нейната цел. Да се разговаряш с разумното Слънце; да седиш с хиляди години в небесата; да правиш добро, без да знаят името ти; да бъдеш велик поет, без да знаят името ти, други да се кичат с твоето име, а ти само да се радваш, това значи да бъдеш гениален човек. Това значи да живееш с душите и между тях, без да подозират те подобно нещо. Следователно, между всички души има вътрешна връзка.

Ще ви приведа един мистичен разказ за дъщерята на един от египетските фараони, който се наричал Тод-Сабад, а дъщеря му – Сабуен. Бащата много обичал дъщеря си. Тя имала две лица: Пред баща си се явявала с красиво лице; когато се явявала между хората, ставала толкова грозна, че всички били принудени да правят гримаси. Вследствие на това у нея се развила такава жестокост, че тя издала заповед да се извадят очите на този, който се осмели да направи пред нея някаква гримаса. Когато излизала на разходка, всички ѝ се кланяли до земята, от страх да не би като я погледнат да направят някаква гримаса. Тя не знаела какво нещо е Любов, какво нещо е милост. Обаче, в една

от своите разходки, някъде далеч из Тибетските планини, тя срещнала един млад красив овчар, с такова изразително лице, че се влюбила в него за пръв път в живота си и забравила своята грозота. Тя нищо не искала от него, освен да съзерцава неговата красота.

Питам: Защо грешат съвременните хора? – Защото те искат със своята грозота да бъдат велики хора. С грозотата си човек не може да бъде нито велик, нито гениален. Когато човек се влюби в Бога, само тогава той ще придобие Божественото в себе си, само тогава ще стане велик и гениален. Кога стана Толстой велик? Като четете живота на Толстой, виждате, че той се молеше на Бога за пробуждане на висшето съзнание у него. Той беше дошъл до самоубийство, но щом се влюби в Бога, каза: „Досега аз бях само един разбойник, и животът нямаше смисъл за мене, но сега вече придоби смисъл и разбирам за какво трябва да живея. Двама разбойници има в света: Единият е този, когото разпнаха на кръст заедно с Христа. Той се молеше на Христа да помене и него в Царството Божие. Другият разбойник съм аз, но още не съм разпнат. Какво трябва да правя сега?“ След това в ума на Толстой се роди свещената идея да посвети живота си на Бога. От този момент нататък в живота на Толстой стана голям преврат. Ако руският народ и руското духовенство бяха приели възвишените идеи на Толстой, те щяха да бъдат сега в съвсем друго положение от днешното. Аз не говоря за външния живот на Толстой, но за вътрешния; аз не говоря за неговата първа литературна деятелност, към която се отнася романът „Война и мир“, но имам предвид една от неговите последни работи – романа „Възкресение“, в който Толстой се опита да примири личния си живот с Бога. Той намери разрешение на този въпрос, но нямаше условия да го проя-

ви и затова трябваше да замине за онзи свят, а Русия да преживее един голям катаклизъм. В сътресенията, които и досега още преживява руският народ, се изрази събралата се от хиляди години негова карма. Дворянството, духовенството, както и целият руски народ трябва да се пречисти и да се пробуди в него Божественото съзнание, след което Толстой отново ще дойде между руския народ, за да завърши започнатата си работа. Божието дело никога не пропада! – Такъв е законът. Всяко възвишено и благородно дело, което е започнато веднъж, ще се завърши, но за това се изисква вяра. Човек не може да свърши всичката си работа само в един живот. Колкото свърши в един живот, той трябва да е доволен и да бъде готов, като дойде ангелът на смъртта, да си замине, а не да бяга, както е направила една негърка – християнка в Америка.

Една стара негърка, християнка, като изпаднала в тежки условия на живота, пожелала да си замине. Всяка вечер се молела на Бога да изпрати някой ангел да ѝ вземе душата. Тя виждала, че няма кой да я обича, нямала никъде никого близък, и животът ѝ се обезсмислил. Един студент, който живеел близо до дома ѝ, чул един ден молитвата ѝ, и понеже бил весел, духовит момък, решил да ѝ устрои една шегга. Той съобщил това на един свой другар и решават двамата заедно да устроят шеггата. Единият от тях се преобразил на архангел Михаил, с нож в ръка, а другият го придружава. Отишли до колибата ѝ и почукали. „Кой там?“ – Архангел Михаил. Бог чу молбата ти и ме праща да взема душата ти. – Кажу му, че бабата я няма тук.

Казвам: Докато архангел Михаил не е дошъл, всеки е герой, готов да се пожертва. Щом дойде архангел Михаил, този герой казва: Кажете му, че когото търси го няма тук. Аз съм срещал много религиозни хора, на които като се

каже, че Христос иде на Земята, те казват: Това не може да бъде; не е дошло още времето на идването на Христа. Защо не е дошло още това време? – Защото, ако Христос дойде още днес на Земята, той ще попречи на интересите и на духовенството, и на търговците, и на управляващите, и на музикантите. Дойде ли Христос, опиявания няма да има, защото мъртвите ще възкръснат; търговски вземания-давания няма да има; политически партии няма да има – всички хора ще бъдат истински братя и сестри помежду си; кабарета няма да има, а с това заедно и техните музиканти ще престанат да свирят. Сега, погледнете в някой локал, на масите пълни чаши с вино, а при тях седят хора, пият и се разговарят: Хубаво нещо е класическата музика! – Какво свирят тия музиканти? Деветата симфония на Бетовен. Казвам: Ако музикантите биха разбрали гениалната идея, която Бетовен е вложил в своите симфонии, те сами биха се обновили, преобразили, та като свирят щяха да произведат съвсем друг ефект върху слушателите си. При такова изпълнение всичката публика би напуснала кабаретата и би се замислила за нов, чист живот. А сега и кабаретната публика продължава своя живот, и музикантите се връщат измъчени и изтощени. Това не е музика. Истинският музикант или актьор, като слезе от сцената трябва да е въодушевен, подигнат духом. Така трябва да се чувстват в работата си и учителите, и художниците, и поетите, и майките, и бащите; в живота на всеки едного ще има растене, подем нагоре. Това е резултат на Божественото в човека, на Любвта, която иде в света.

Търпение трябва на света! При сегашните страдания, хората от целия свят трябва да си подадат взаимно ръка, да отправят едни към други обща мисъл за организиране. Възвишените същества от невидимия свят, които са завър-

шили своята еволюция, търсят съработници в новата култура – хора с чисти сърца и светли умове. Мислите ли вие, че сам Господ и ангелите ще слязат на Земята да уреждат човешките работи? Сами те няма да слязат, но ще се изявят чрез готовите за работа хора, които живеят на Земята. Ще кажете: Какво ще стане с нашите стари мисли и възгледи? Ще ги изпратите нагоре към светлите същества от невидимия свят, дето ще ги реорганизират и ще ви ги изпратят преобразени, обновени. Затова се изисква смелост, а не малодушие. В това се крие вътрешната философия, вътрешното разбиране на живота. Ние говорим за душите на хората, а не за техните сърца и умове, в които има странични, външни влияния и елементи. Душата и духът представляват истинското жилище на човека. Казва се, че човек трябва да има благородна и възвишена душа, мощен дух, за да придобие качествата на търпението.

Някоя сестра лежи болна, а друга хлопа на вратата ѝ и казва: Отвори ми! – Не мога да ти отворя, защото не съм разположена. Първата чака вънка, но няма търпение и си отива докачена. Тя си казва: Аз искам да я посетя, да ѝ направя добро, а отгоре на това тя не ме приема. – По-голямо добро ще ѝ направиш, като не я безпокоиш. Ако ти си онзи истински човек, който иска безкористно да направи едно добро, трябва да дойдеш до вратата на болния, само да се помолиш и тя сама по себе си да се отвори. Има ли нужда тогава да хлопаш? Ти ще седиш отвън тихо и спокойно, без да смущаваш брата или сестрата си, и вратата ще се отвори. При това, като отивате при болен, няма да му разправяте, че банка Гирдап или някоя друга банка пропаднала, та да не се стресне за своите пари, да мисли, че и те са пропаднали. Отивате ли при болен, ще му кажете: Не се смущавай, нищо опасно няма в твоето положение. И аз бих желал да съм на

твое място. А сегашните хора живеят повече с отрицателни мисли и чувства и казват: Няма добри, няма честни хора в света! Не, и добри, и честни хора има в света, но в умовете и сърцата на хората се наслоили утайки от миналото, вследствие на което те изгубват доброто разположение на духа си. Човек трябва да се освободи от тези утайки. Има моменти в живота на човека, когато той се мисли за гениален, когато е готов на всички подвизи, на всички жертви. Не се минава много време и той отстъпва. Човек трябва да постоянства, да се бори със своите слабости, докато надделеет.

Един човек, голям пияница, пил цели 20 години наред и продавал всичко, каквото имал, докато изпаднал в положението на последен сиромаш. Какви ли не опити правил през това време той сам за да се откаже от пиянството, но не могъл. Къде не ходил през това време: при владци, при свещеници, да му четат; при баби да му баят, нищо не помагало – той не могъл да се откаже от пиянството. Минавал един ден той покрай една кръчма, влязъл вътре и поръчал половин кило вино. Взел една голяма чаша, налял виното в нея и казал: Досега ти беше господар, аз – слуга; отсега нататък ти ще бъдеш слуга, а аз господар! След това си налял една чаша студена вода, дигнал я до устата си и я изпил. Желанието му за вино треперело отвътре, искало му се да пие вино, но пил студена вода. После поднесъл чашата с виното до устата си, но не пил и пак я сложил на масата. Кръчмарят наблюдавал отдалеч какво прави този човек. Той повтори 20–30 пъти същото: вдигал чашата до устата и пак я оставял на масата, без да пие. Най-после дал виното на един беден човек, платил на кръчмаря и излязъл. Така продължавал няколко дни наред. Все същият опит правил, докато най-после си казал: Аз съм човек и мога да бъда господар на себе си, няма вече да пия!

Някой казва: Аз имам известни слабости, наследени от родителите ми. Човек може да надделее над всички наследени черти. От него зависи да бъде добър, учен, музикант, гениален човек и т.н. Бог е вложил в човека всички възможности за преодоляване на мъчнотиите в живота. Но ние трябва да живеем съобразно великия Божи Закон, съобразно великия Божи план, който работи в нас. И тогава, като срещнем някой човек, да знаем, че у него работи Бог, както и у нас. За всички хора Той е предвидил такива велики блага, каквито нашите умове не са в състояние да схванат. Великото, което иде в света, безразлично отде, дали от Америка, от Франция или от Англия, е предвидено и приготвено от Бога. Всички велики музиканти, поети, художници, учени работят за спасението на човечеството. Чрез тях невидимият свят ще повдигне хората.

Казвам: Задачата на човечеството не седи в търсене на своето спасение. Ако е въпрос за спасение, ние и без това сме спасени; ако е въпрос за култура, ние и без това сме културни; ако е въпрос за знание, ние имаме знания. Направете следния опит: Поставете един човек в четвърта степен магнетичен сън и той веднага ще се прояви като гениален, като учен човек. Той ще може да предсказва на хората кой кога ще заболее, от каква болест, именно, и кога ще оздравее; освен това той ще може да предсказва кому къщата ще изгори, кому жената и децата ще умрат през дадената година и т.н. Събуди ли се от магнетичния сън, той става така обикновен, както е бил преди заспиването: Той вече не знае нищо особено и не помни какво е говорил. Същото е ставало и с пророците от миналите епохи. Бог ги е поставял в такъв магнетичен сън и те са пророкували както за тогавашните времена, така и за това, което ще става в сегашните времена и което ще стане в последните

години от 27 – 32. Тези последни години ще бъдат години на земетресения, на наводнения, на големи циклони, на войни и несъгласия между хората. Съвременните хора ще бъдат свидетели на тия времена, за които са говорили пророците преди няколко хиляди години. И днес се срещат такива пророци и в Китай, и в Япония, и в Америка, и в Англия, и във Франция, навсякъде, и управляващите се вслушват в техните предсказания. Тия пророци казват: Ако съвременните народи не се откажат от своята алчност, ако не разрешат правилно мъчнотиите и противоречията на своя живот и не изпълняват волята Божия, те ще минат през големи изпитания и страдания. Кармата на всички народи е назряла вече. Сега е време за ликвидация, за разплащане. Казано е в Писанието: „Ще въздам на всички според деянията им“. Значи, всичко непотребно, всичко нечисто, събрано от хиляди векове насам, ще се запали да изгори, вследствие на което всички народи ще минат през голям огън. Аз не казвам това, за да ви плаша, но да ви обърна внимание върху великите Божии закони, които управляват света.

И тъй, от нас зависи изправянето на света. Добрите хора ще спасят света. От всички краища на Земята добрите хора трябва да си подадат ръка, да се обединят в името на Божията Любов, Мъдрост и Истина и да внесат между хората новата култура с всички нейни блага и придобивки. Велико е бъдещето на Земята! И затова старите да казват: Ние ще се подмладим! Младите да казват: Ние ще вършим волята Божия! Слабите във вярата да казват: Нашата вяра ще се засили! Онези, на които сърцата са празни, да казват: Нашите сърца ще се напълнят с живот! Бог се проявява в света. Няма да мине много време и вие ще Го опитате. Кога ще бъде това, аз не определям, никакъв срок не давам. Не

казвам, че това ще стане след 10, след 100 или след 1000 години, но ви говоря за неща, които вие сами ще проверите. Вие сте съвременници на това, което става, и на това, което ще стане. Ако вървите в Божия път, ще се радвате: Не вървите ли в този път, главата ви ще побелее. Ние не говорим за религия на формите, но говорим за религия на съвършен мир и порядък, за религия, която внася Любов между хората, а не раздори и недоразумения. Човек, който има такава религия в себе си, от камъка вода ще изкара, и камъка в хляб ще превърне. Седне ли той върху някой камък и се усеща гладен, няма да се чуди откъде да вземе хляб, но ще хлопне с пръчицата си на камъка, той веднага ще се отвори и оттам през една врата ще донесат пред него най-хубавото ядене и пресен бял хляб. Той ще се нахрани добре, ще хлопне с пръчицата си и вратата отново ще се затвори. Питам: От какво се плаши, който владее това изкуство? След това този човек иска да си посвири малко. Той пак ще тропне с пръчицата си и друга врата ще се отвори пред него: Той ще влезе в едно отделение с различни инструменти и ще си избере който инструмент иска. Ще си посвири, ще си попее и по същия начин ще върне инструмента. Ще кажете: Наистина, възможно ли е всичко това? – Възможно е. Това са най-хубавите неща, които се пазят в тайна. Най-хубавите неща, които човешкият ум, човешкото сърце, човешката душа и човешкият дух са създали, се пазят в тайна; те не се пишат на книги, които се разрушават. Най-хубавите неща, които човечеството е създавало от своето начало досега, се пазят в тайна. Когато дойде шестата раса на Земята, всички тия велики неща ще се изнесат и тогава хората ще кажат: Миналите страдания не могат да се сравнят с настоящите блага. Казвате: Ще помним ли това? – Всичко ще си припомним. У вас ще

се пробуди друго съзнание, което ще обхваща и самосъзнанието, и подсъзнанието, и свръхсъзнанието. Всички тия съзнания ще се обединят в едно и тогава вие ще видите Божественото начало и човешкия край, както и човешкото начало и Божествения край. Тези две начала ще се съединят в едно.

Казвам: Докато дойде това време, за всинца ви е необходимо търпение. Само чрез търпение ще дочакате времето, когато всички души, които са готови да служат на Бога, направят връзка с него и започнат война за победа над злото и възстановяване на доброто. Само по този начин Божиата Любов, Мъдрост и Истина ще царуват в този свят.

Беседа от Учителя, държана на 31 януари 1927 година в гр. София

ЗА ТЯХНОТО НЕВЕРСТВО

„И чудеше се за тяхното неверство.“

(Марко 6 : 6)

В света съществува един странен път, през който минават хората. Той е пътят на крайните противоречия. Цялата съвременна философия е построена върху противоречията. Днес не може да срещнете двама философи, които мислят еднакво. Днес не може да намерите двама обикновени хора, които мислят еднакво. Когато хората мислят различно, това представлява известна красота и то главно за мъдреца, за разумния човек; за обикновения човек, който не разбира Божиите закони, това различие в мислите, във възгледите на хората, представлява голяма изненада. Във физическия свят се забелязват големи промени, които стават главно външно, а не вътрешно. Например, срещате днес един човек обезсърчен, отчаян, който казва: Нищо няма да излезе от мене, за нищо не съм способен. Не се минава много време и вие виждате, че този човек се проявява в живота като виден учен. И той сам се чуди как са минавали през ума му подобни мисли на обезсърчение и отчаяние и си казва: Колко съм се лъгал! Друг някой пък си въобразява, че ще стане голяма величина, а всъщност от него нищо не излиза. И той сам се чуди какво мислил,

а какво излиза и си казва: Колко съм се лъгал! Казвам: И в единия, и в другия случай човек се лъже. В първия случай той се лъгал, че нищо няма да излезе от него, а излязло нещо; във втория случай се лъгал, че много нещо ще излезе от него, а нищо не излязло. По-добре е човек да мисли, че нищо няма да излезе от него и да излезе нещо, отколкото обратното. Това са обикновени факти в живота, които представляват материал за мислене. Човек, който решава правилно противоречията в живота, той може да се домогне до Великия Закон, който направлява живота.

„И чудеше се за тяхното неверство“. И Христос се е чудил, както и ние се чудим за много неща. Христос не се е чудил за добродетелите на хората, нито за техните знания, но се е чудил за тяхното неверство, че не са могли да възприемат известни Истини. Значи, тяхното неверство представлява за Христа предмет за изучаване, за изследване. Той искал да намери причините за това неверие. Христос дойде на Земята именно за това, да научи причините за неверството на хората. Това е цяла наука! Може ли да вярва онзи човек, който е бил хиляди пъти лъган и обиран от хората? Той казва: И светия да ми говори, никому не вярвам. Защо? – Защото хиляди пъти са го лъгали. Казвате: Няма ли поне едно изключение? Не може ли да се намери поне един човек, на когото той да вярва? Човек, който е лъган хиляди пъти, той вече не допуска никакво изключение. Обаче, ние казваме: До сто пъти човек може да бъде излъган, но премине ли стоте, дойде ли до сто и едно, погрешки вече не могат да се правят. Изобщо, хората нямат търпение да дочакат до сто и едно.

Сега, за да хвърля повече светлина върху предмета, който разглеждам, ще ви превода следния пример. Още в древните времена на Египет, в мистичната школа имало

един виден ученик, който прекарвал едно от последните си посвещения. Този ученик се наричал Мехри-Мехру. Забележителното у него било това, че той бил сляп, глух и нем. В това състояние той трябвало да изправи нещо в характера си. Хората го считали за голям светия. Когато минавал покрай храмовете, той не им обръщал никакво внимание и постоянно държал очите си затворени. Всички го наричали „слепия светия“, обаче никой не подозирал, че той действително е сляп. Тогавашните жреци били крайно недоволни от него, че минавал покрай храмовете със затворени очи. Освен това той никога и с никого не говорел, защото бил нем, но хората и това не знаели и го наричали „мълчаливия светия, мълчаливия адепт“. И най-после крайно безчувствен: Каквато и услуга да искали от него, за каквото и да го питали, той никому нищо не отговарял, защото бил глух. Когато искали от него някакво благословение, трябвало силно да го разтърсят – едва тогава разбирал, че искат нещо от него. Невидимият свят изпратил един ангел при него, да проучи историята на живота му и да разбере защо той ходел със затворени очи, защо никога не говорел и защо бил толкова безчувствен за всичко наоколо си. Този ангел се наричал Азреел. Като дошъл на Земята, той се съблазнил малко от Мехри-Мехру и нищо не могъл да научи от неговия живот. Затова трябвало Азреел да дохожда три пъти на Земята, докато най-после научил историята на слепия, немия и глухия адепт. Първия път Азреел се родил сляп, но винаги държал очите си отворени, без да вижда нищо. Положението на слепец внесло голям страх и ужас в него и затова, където ходел, той постоянно тичал, но като не виждал, удрял се в камъните, в дърветата, падал на земята, ставал, за което хората го наричали „глупавият слепец“, който само се удря и пада. Едва сега

той разбрал защо Мехри-Мехру се родил сляп и защо постоянно ходел със затворени очи. Той се родил сляп, за да не се съблазнява от красотата на света. Това нещо човек ще научи по обратен път, като затваря очите си за света. Казват някому: Не гледай на света! – Като имам очи, как да не гледам? Ето защо някога затварят външните очи на човека, за да отворят вътрешните. Вторият път ангелът се родил ням, за да разбере защо светията бил тъй мълчалив. Третият път се родил глух, за да разбере защо светията е бил толкова безчувствен към страданията на хората. Значи, трябвало Азреел да се въплъти три пъти на Земята, за да разбере защо Мехри-Мехру ходел със затворени очи, защо бил мълчалив и безчувствен.

По същия начин и хората се произнасят за някого, че не вижда, че е сляп. Не, този човек не е сляп, но не трябва да вижда всичко. Нима онзи, който вижда парите в касата на банката, действително вижда? Всъщност той не вижда най-главното, как е направена касата. Той бръква в нея, взема една торба със злато, но веднага го улавят като в капан и го осъждат да лежи 10-15 години в затвор. Има ли смисъл такова виждане? Едно побутване само с ръка и против него завеждат голям процес. Питам: Как ще се докаже, че този човек наистина е мислил да краде? Може би той е проявил само любопитство, пожелал да види как е направена тази каса. Обаче как ще се докаже дали този човек е виновен или невинен? Няма Правда в този свят. Тук тя е привидна. Когато някой краде, той бръква в касата на богаташа и не взема неговите пари, а своите пари, които някога са взети от друг. Обаче, този когото днес са обрали, като не знае причината за обира, казва: Обраха ме! – и завежда дело против крадеца, когото осъждат на няколко годишен затвор. Значи, съдът поставя истинския притежател

на парите в затвор. Как ще се докаже това нещо? Грешката в така наречения крадец е тази, че той прибързал сам да си вземе парите. Той трябваше или да си ги поиска, или да почака малко, та който ги е взел, сам да му ги върне.

И тъй, много неща в съвременния свят са привидни. Например, не може да се счита добър онзи човек, който само отвън се показва такъв. Добротата е вътрешно качество на човека. За да бъде човек добър в пълния смисъл на думата, той трябва да познава закона на Любовта. Тя е първият подтик у човека, първото пробуждане на съзнанието. След това, добрият човек трябва да познава закона на Мъдростта, като носителка на знание и светлина. Без светлина човек не може да живее. Най-после, добрият човек трябва да познава закона на Истината, която дава свобода и простор на неговите мисли, чувства и действия. Свобода съществува само между разумните хора. Човек може да има много знания, и пак да е роб.

„И чудеше се за тяхното неверство“. Защо Христос се учудваше на неверството на тогавашните хора? Ако дойде днес, след 2000 години, в съвременния свят, Той пак ще се чуди. За какво ще се чуди? Христос днес няма да се чуди нито на съвременната музика, нито на съвременното изкуство, нито на учеността на съвременните хора, но ще се чуди на голямото им неверство. На какво се дължи това голямо неверство у съвременните хора? – На техните глави, на техните умове. Разправят за едно десетгодишно дете, че щом се разсърди или разгневи нещо на майка си, то започва да удря силно главата си в стената и не престава, докато майка му не отиде да го моли, да го увещава да не прави така. Питам: Отде е научило детето това нещо? Какво иска да каже с удрянето на главата си? С това то иска да каже, че главата е виновна за всичко.

Казвам: Всички противоречия, които съществуват в съвременния свят, могат да се разрешат по разумен начин. Днес всички хора минават през големи страдания. Едни от тях са страдали много, научили са смисъла на страданията и са израсли; други се намират в големи мъчнотии, а трети са в областта на отчаянието. Всички недъзи, които предизвикват тия състояния у хората трябва да се излекуват, но как ще стане това? Казвате: За да се освободи човек от неблагоприятните условия на живота, той трябва да вярва. – Ако вярва, добре; ами ако не вярва, как ще се излекува? Кой човек вярва днес? – Само онзи, който има няколко стотици хиляди лева или няколко милиона в банката. Този човек казва: Аз вярвам, имам вяра в Бога и в живота. Той вярва, защото има някакъв обект в ума си. Вярата на съвременните християни всякога подразбира някакъв обект. Те нямат онази чиста, кристална и отвлечена вяра – вяра без обект. Например, някой човек няма пари, но има един добър приятел, на когото разчита. Значи, той все има малка надежда на него. Друг човек няма къща, няма материални богатства, но има дъщеря и син, на които разчита – в тях е неговата вяра. Чиста, абсолютна вяра има онзи човек, на когото ръцете и краката са свързани и при това е глух, ням и сляп и седи той, уповава само на Бога и Нему се моли. Дойде ли човек до тази вяра, той започва сам да се развързва и то отвътре, а не отвън. Истински учен е човекът на чистата, абсолютна вяра, който сам развързва възлите си един по един. Човекът на абсолютната вяра е герой и силен, защото се развързва сам отвътре. Слабият човек други го развързват, и то отвън. Силният трябва да помага на слабия. Христос се чудеше на онези хора в Негово време, които минаваха за силни, а не бяха в състояние да разрешат и най-елементарните въпроси.

Питам: На какво се дължи този краен материализъм, в който човечеството се намира днес? Този материализъм се е отразил и върху науката, и върху религията, и върху обществено-икономическия живот. Всички хора казват: Пари, пари ни трябва! Причината за този краен материализъм се дължи на това, че светът е потънал в зеления цвят. Зеленият цвят е крайно материалистичен. Следователно, той е причина за съвременния материализъм. Един ден, когато човечеството излезе от този цвят, то ще влезе в синия цвят, който иде след зеления според цветовете на дъгата. В развитието си човечеството е минало първо през червения цвят, после през портокаления, сега е в зеления, а след него ще навлезе в ясносиния цвят. Тъй щото бъдещия век е век на ясносиния цвят. И най-после човечеството ще завърши своето развитие на Земята в жълтия цвят. Значи, всички съвременни хора са потопени в зеления цвят. И затова, за да измени състоянието си, човек трябва да излезе от този цвят. Зеленият цвят не е лош, но когато вземе надмощие над другите цветове, това се отразява зле върху човека. Ако запитате някого защо се уморил толкова много, той ще ви каже, че е работил. Разбира се, щом тури на гърба си от 40, 50 или повече килограма, той ще се умори. Защо се товари толкова много? – За да се осигури. И ще видите, че във всички съвременни хора има голяма жажда за осигуряване. Те искат външно да се осигурят. Обаче всеки, който разбира вътрешния закон на Любовта, той е осигурен. Ако земеделецът вярва в закона на Любовта, достатъчни му са само три декара земя, за да прехрани целия си дом. Тогава нивата му ще роди жито с едри класове; всеки клас ще има по 500 зрънца, а всяко зрънце ще бъде голямо като дренки. Вие ще кажете, че това са зальгалки.

Питам: Съвременните хора не играят ли със залъгалки? Започнете да им разправяте някаква легенда и те ви слушат с най-голямо внимание. Всички неща могат да бъдат или мистични, или легендарни, или представляват някаква повест. Кога са мистични, кога са легендарни и кога са по-вестователни? Казваме: Кажете някой мит, или някоя легенда, или някоя повест! Това са състояния на човешкия дух. Сам по себе си човек е мит. Някога той и себе си не познава. Ще ви приведа един анекдот за българина, когото наричали „Високият Стоян“. Един горещ летен ден той се качил на магарето си и тръгнал за града. Като се уморил и изпотил от голямата горещина, той решил да си почине под сянката на някое дърво. Видял той една круша, отбил се малко от пътя си и тръгнал към нея. Слязъл от магарето, свалил юлара му, завързал го на едно дърво, съседно на крушата, а той сам легнал под крушата да си почине и заспал. В това време покрай него минали няколко деца и решили да откраднат магарето. Тихичко се приближили те към дървото, развързали магарето и го повели към града да го продадат, като оставили юлара близо до Стоян. Събужда се Стоян, гледа, няма магарето. Разтърква добре очите си, пак гледа, няма го магарето, но вижда юлара му близо до него. Седи той под крушата и разсъждава: „Ако аз съм Стоян – изгубих магарето; ако не съм Стоян спечелих един юлар“.

По същия начин сега и ние съвременните хора, седим пред една дилема и казваме: Ако аз съм Стоян, изгубих магарето, т.е. изгубих живота си; ако не съм Стоян, спечелих поне един юлар, т.е. един просpekt за бъдеще. Това са вътрешни противоречия, които постоянно изпъкват в съзнанието ни. Ние разглеждаме тези явления в целокупния живот – и в малкото, и в голямото, т.е. и в младите, и в старите. Младите се разочароват от условията на живота,

а старите се разочароват от младите. Синът се разочарова от външните условия на живота, че няма къде и как да прояви своята деятелност. Бащата пък не се разочарова от външния свят, но от своя син или от своята дъщеря, на които уповава. Значи, ако се разочароваме от света, ние сме млади; ако се разочароваме от себе си, ние сме стари. Защо трябва да се разочароваме от себе си? Във всеки човек има Божествено начало, дълбоко скрито в него, и той трябва усилено да работи за неговото пробуждане. Човек трябва да дойде именно до тази вяра в себе си, т.е. вярата в Божественото в себе си.

Следователно, заблудението на сегашните хора седи във вярата им, че човек е произлязъл от една клетка, от едно микроскопическо същество, което след време е достигнало най-високата форма на своето развитие – до човека. Религиозните хора пък казват: От пръст сме направени и в пръст ще се превърнем. Да разсъждаваме така, то е все едно да убедим малкото дете, че някоя мечка е майка му, която го е родила; или да убедите едно мече, че жената, която го храни, е негова майка. Дето отива тази жена, там ще върви и мечето. Опитайте се само да закачите майка му! На това основание, както можете да убедите детето, че мечката е негова майка, така можете да убедите и мечето, че жената, която го храни, е негова майка. Обаче, вярно ли е в действителност, че мечката е майка на детето и жената майка на мечето? Ако приемем тези твърдения за верни, бихме дошли до стиха: „В грях зачна майка ми“. Това е само едно верую. Къде остават тогава думите от Писанието, че Бог ни роди? Стихът: „В грях ме зачна майка ми“, представлява материалните условия, в които днес живеем. Обаче, думите „Бог ме роди“ представляват новите, благоприятните условия, в които човек може да се постави.

И тъй, с идването си на Земята, Христос искаше да постави тогавашното човечество, както и културата му в нова фаза, но хората не съумяха да използват тия условия. Ако нашите възгледи за живота не се изменят, и ние няма да се домогнем до тази нова фаза. Ние не сме за това да вярва човек непременно в нещо, но въпреки това всеки си има свое определено, специфично верую. Няма човек в света, който да не вярва в нещо. Щом е така, от всички се изисква нова вяра, която да внесе вътрешна радост в душите на хората. На съвременните хора липсва радост. Те не могат да се радват: Богатият не може да се радва на богатството си; силният не може да се радва на силата си; ученият не може да се радва на своите знания. Рядко ще срещнете човек в света, религиозен или светски, който да се радва на положението, в което се намира. Няма радости в света. Всеки човек има по един вътрешен червей, който го гризе. Ученият иска да бъде по-учен, отколкото е сега, а с това желание той нарушава и малката радост, която има. Силният е недоволен от своята сила, иска да стане още по-силен и с това нарушава малката радост, която има в себе си. Казвам: Силите и способностите на хората са ограничени. И най-силният човек не може да вдигне Земята на гърба си. Синът пък има друга невъзможност: Той може да бъде по-учен от баща си, но не може да бъде по-умен от него. Синът не може да съдържа в себе си повече качества от тия, които бащата има; нито дъщерята може да съдържа повече качества от тия, които майката има. Достатъчно е на сина да съдържа толкова качества, колкото бащата има; и достатъчно е дъщерята да съдържа качества на майка си. Можем ли ние, съвременните хора, да бъдем по-умни от Бога? – Не можем. Можем ли да бъдем по-силни от Бога? – Не можем. Тогава доста-

тъчно е за нас да бъдем приблизително толкова умни и силни, колкото Бог е всемъдър и всесилен.

Съвременните философи след всичко това изпадат в смешно положение, като искат да определят какво нещо е Бог. Който иска да определи какво нещо е Бог, той трябва да бъде по-умен от Него. Значи, съвременните философи разрешават една задача, която не може да се разреши, а именно задачата, която високият Стоян разрешавал. Като изгубил магарето си, той си казал: „Ако аз съм Стоян, изгубих магарето си; ако не съм Стоян, спечелих един юлар“. Казвам: Не се опитвайте да разрешавате какво нещо е Бог. Оставете този въпрос неразрешен. Запита ли ви някой що е Бог, кажете: Бог е Любов – нищо повече. Никаква друга философия не ви трябва. Нека философите изучават какво нещо е раят и какво адът, но въпросът за Бога да оставят настрана. От 8000 години насам хората се мъчат да определят какво нещо е Бог, с колко лица е, дали с три или с едно и т.н. Без да има лице, Бог съдържа всички лица в себе си; Той е източник на живота, на силите, на знанията, на всичко велико и красиво.

Казвам: Съвременните хора се заемат с разрешаването на най-трудния въпрос – идеята за Бога. Преди да разреши този въпрос, човек най-първо трябва да започне от себе си, да определи какво представлява той, като малка величина в целокупния живот. Човек е дроб, т.е. част от цялото. Как се определяте като човек? Казвате: Този е Стоян, онзи е Иван. По какво се отличава Иван от Стояна? Каква разлика правите между двамата? Различават се те по нещо. Например, ако измерите обиколката на главата на Ивана, тя е 56 см., а тази на Стоян – 57 см. в окръжност. Двамата се различават и по ръст, както и по дължината на ръцете си, по дължината на пръстите, по устройството на кожата и т.н. Изобщо, днес

не може да намерите двама души, които да имат еднакви размери в устройството на целия им организъм, както и в отделните им удове. Значи, различни сили действат в различните хора. Защо ръцете на един човек са по-дълги, а на друг – по-къси? Защо главата на един човек е валчеста, а на друг – продълговата? Защо ушите на един човек са дълги, а на друг – къси? Защо очите на един човек са големи, а на друг – малки? Хора, които се раждат денем, по обяд, например, имат малки очи. Хора, които се раждат вечер, посред нош, имат големи очи като на бухал. Не е лошо човек да има големи очи. Когато човек излиза вечерно време по тъмно, за да вижда де върви, той силно напряга очите си, вследствие на което те се отварят повече. Тази е причината, поради която хора, които са родени вечерно време, имат големи очи. Значи, за да възприемат повече светлина, очите се отварят повече. Когато майката роди някое дете вечер, тя сама определя големината на неговите очи.

Сега се явява друг въпрос: Защо някое дете се ражда посред нош, а друго – по обяд? Ще кажете, че така е било определено. – Това не е философия. Вие ще проучвате този закон и сами ще си обясните причините. Всичко в света е разумно. Не е безразлично кога се ражда детето: Дали сутрин, по обяд, или вечер. Това са определени величини в живота. Какво представлява обяд? – Обядът е крайния предел, до който Слънцето може да се издигне; той е зенитът, където всички неща се събират. Който иска да разбере Божествения свят, трябва да има малки очи; той трябва да се е родил на обяд. Който иска да разбере света, трябва да има големи очи; той трябва да се е родил посред нош. За света се изискват фенерчета, които да светят в тъмнината. Когато човек има желание да притежава много неща, това показва, че той се е родил посред нош.

Казано е: „Всеки, който иска да ме последва, трябва да се откаже от себе си“. Човек може да се откаже от себе си само когато се ражда. Значи, само малките деца могат да се откажат от себе си. Христос е казал: „Оставете децата да дойдат при мене!“ Тъй щото Христовото учение е само за деца, за младите хора. Чудно е, когато проповядват на хората да се самоотрекат. За самоотричане може да се говори само на децата или на младите хора, но не и на старите. Кажеш ли на стария човек да се самоотрече, той ще ти отговори: „Синко, не ми говори такива детински приказки! Годините, които нося на гърба си, разбират живота по-добре от тебе. Човек трябва да си има къщичка, парички и знание. Ти си още млад и зелен, главата ти нищо не е патила; ти още нищо не знаеш и не разбираш живота“. Прав е този стар, мъдър човек. За него е така, но децата нито от къщи се нуждаят, нито от пари, нито от знания. Те за нищо не мислят; каквото им се каже, вярват. Децата естествено вървят в правия път. Като съберете опитностите на старите и на младите, ще имате живота в неговата завършена форма. Само по този начин ще го разберете. Сега, малкото дете като отиде при дядо си, той започва да му проповядва своята философия, но с това разваля детето. Аз употребявам туй положение в следния образ: Посадиш едно дърво на кръстопът и, какъвто добитък мине покрай него, всички се търкат в кората му. Не се минава дълго време и гледаш, кората на това дърво започва да се охлузва и то се осакатява. Не, това дърво трябва да бъде далеч от кръстопътя. Следователно, когато се говори на хората за възвишен идеал, те не трябва да бъдат поставени на кръстопът. Светът е кръстопът, работилница; щом свършим работата си в тази работилница, ще се отделим далеч от нея, на почивка някъде, където има радост и щас-

тие. Кое дава радост на човека? Парите ли? – Не. В ума на майката седи нейното малко дете, което ѝ създава радост. В ума на учителя седи неговият ученик, когото той обича. В ума на бащата седи неговият син, когото той обича. В ума на свещеника седи някой от неговите пасоми, когото той обърнал към Бога. Всеки човек има поне една душа, която обича. И тогава всички неща придобиват смисъл по причина на това, което човек обича.

Някой казва: Човек трябва да обикне някого и да се ожени за него. Що е женитба? Може ли да се нарече женитба впрягането на два вола в една кола? Това не е никаква женитба. Женитбата има дълбок смисъл. Днес обаче, когато впрягат два вола заедно, така и впрягат и двама души, мъж и жена, да карат заедно кола и казват, че тези млади хора са женени вече. Да, но работата по този начин не върви. Това не е Божествено. За в бъдеще, който иска да води разумен живот, като вземе два вола, той ще ги погали по главата, ще им покаже хомота и ако те пожелаят да му слугуват, сами ще си турят главите в хомота. Тогава той ще впрегне колата си, ще се качи на нея и заедно с тях ще отиде на нивата. Тогава и воловете ще бъдат разумни. Като свърши работата си, господарят ще извади хомота на воловете, ще ги помилва по главата, ще целуне челата им и ще ги заведе в дома на почивка. Техните домове ще бъдат чисти, с големи врати и прозорци, които ще се осветяват добре. В домовете няма да има никакви извержения, никакви нечистотии. Те ще бъдат така чисти, както са чисти днес къщите на хората.

Казвате: Защо ни говорите такива неща? Питам: Нечист ли намирате този разговор? Колко пъти човек седи в дома си и какви нечисти работи той замисля! Колко пресъпления се вършат днес по домовете! Колко пъти е бил

разрушаван еврейския храм! Защо? – За престъпленията на хората. Защо се разрушават съвременните храмове? Днес Бог не търпи никакви престъпления. Всяка къща, в която е извършено и най-малкото престъпление, тя трябва да се разруши! Защо умират хората? – За престъпленията, които вършат. Тялото се разрушава от най-малкото престъпление, което се върши в него. Човешкият ум и човешкото сърце се разрушават от най-малките престъпни мисли и чувства, които се зараждат в тях. Гениалността на човека може да изчезне само от едно малко неизправено престъпление. Като се разруши целият човек, какво ще остане от него?

Съвременната философия се заключава само в отричане на нещата. Навсякъде се проповядва: Това не прави, онова не прави, това не яж, онова не яж! Отгоре на всичко това казват: Трябва да се възпитава младото поколение! Как ще се възпита? Като онзи крив рак, който казал на сина си: „Синко, не ти трябва да вървиш на криво като дядо си и баба си, ще вървиш право, както вървят хората“. – Добре татко, ти ми покажи как трябва да вървя. Ти ми предай първия урок! Бащата тръгва напред, да покаже на сина си как да върви. – Татко, това е старият, кривият път, по който ние вървим. Покажи ми правия път! По същия начин днес всички хора казват: Да се самоотречем. Питам: Ако дадеш някому 1000 лева, това самоотричане ли е? Самоотричането е един велик вътрешен процес. Някои мислят, че като се самоотрекат, ще изгубят всичко. Да се самоотречеш, значи да придобиеш това, което никой в света не може да ти даде. Ако се самоотречеш като жабата, която е живяла в локвата и отива да живее в океана, това самоотричане има смисъл. Ако се самоотречеш от своя живот като птица и започнеш да живееш като млекопитаещо, и това самоотри-

чане има смисъл. Ако се самоотречеш като млекопитаещо и започнеш да живееш като човек, и това самоотричане има смисъл. Ако се самоотречеш от живота си като човек, и се качиш в по-висока област, в областта на ангелите или висши същества, и това самоотричане има смисъл. Ние не считаме, че самоотричането се заключава в неразумно раздаване на богатството ни. Ако искам да раздам парите си, придобити с честен труд, аз ще ги дам на някой честен и разумен човек, а не на някой крадец или пияница. Ако реша да ги дам на такъв човек, това ще сторя само при следното условие: Ако той ми обещае, че ще употреби парите само за своето повдигане. Злоупотреби ли с тях, той ще ослепее, ще оглушее и ще онемее. Това ще бъде наказанието на всеки, който не изпълни своето обещание.

Ето, Господ ни е дал в света пълна свобода и казва: „Аз ви давам живота, с който можете да разполагате, както искате. Почнете ли, обаче, да ядете и пиете безразборно, да изтощавате силите си, нещастията и страданията ще се нижат едно след друго върху вас“. Приложим ли Божия Закон в живота си, всички нещастия и страдания ще избягат от нас. Нима управляващите в една държава не могат да приложат този закон в икономическия живот? – Могат, но не искат, понеже още вярват, че има лесен път в живота, който ще ги доведе до желаното щастие. Няма друг път освен Божественият. Преди всичко, в света трябва да се яви такава религия, в която хората да вярват абсолютно. Не мислете, че тази религия ще се изработва отсега нататък. Тя е съществувала от времето на първия човек; тя съществува и сега. На тази религия са служили всички хора, които са завършили своето развитие на Земята. Тази религия ще бъде обща за цялото човечество. Казвате: Царството Божие насила не се взима. Някои хора насила ще бъдат

туряни в Царството Божие, а които не искат, и насила ще ги утаят. Какво значи утаяването? – Потъване дълбоко някъде, да чакат там своето време, докато най-после сами се убедят, че трябва да вършат волята Божия. Когато се казва, че Христос се чудил на неверството на хората, това подразбира, че Той се е чудил защо, именно, хората не вършат волята Божия. Човек първо трябва да бъде полезен на себе си, т.е. на всичко възвишено и благородно в себе си, за да почувства онази дълбока вътрешна радост. Това е първият лъч на неговото изгряващо слънце. Всеки, който излиза от тунела и среща първия лъч на Слънцето, той изпитва голяма радост, че е излязъл от долината на своя живот.

Казвам: Всеки човек трябва да изпита тази радост. Мнозина се съмняват в това, което им се говори, и се запитват: Наистина, коя религия е най-права – Христовата, Моисеевата, тази на Буда или на Мохамед? – Всичко, каквото са учили и проповядвали тези хора, е право, но намерете чистото Моисеево учение; намерете чистото Христово учение и разберете неговия смисъл и дух; намерете чистото учение на Буда, на Мохамед и извадете дълбокия смисъл в тях. Право е това, което съвременните философи учат, но трябва да се разбере дълбокият смисъл на техните учения. Между Моисей и Христа няма никакво противоречие в основния закон, който те са проповядвали. Също така между Христа и Буда няма никакво противоречие. Общото и най-главното във всички тия учения е следното: Без Любов живот не може да съществува. Без Бога светлина не може да има. Тия велики хора са проповядвали за Бога, но рекат ли хората да приложат това учение в ежедневието си живот, те вече го изопачават, защото имат смъртно понятие за Бога. Те искат да видят Бога вън някъде. Искате ли да видите Бога отвън, вие се намирате в заблуждение.

Как ще го видите отвън? Той прониква целия свят, всички видими и невидими слънца, и ако рече да се представи отвън, ще трябва да напусне целия Космос. Така ли искате да видите Бога? Благодарете да видите даже най-малкото проявление на Бога. Той ще изпрати при вас един малък лъч, една малка светлинка във вид на някой ангел или друго някое още по-малко същество. Да видиш Бога, то е все едно да придобиеш една малка светлинка. И тогава, като те види Господ с тази малка светлинка, ще те запита: Защо носиш тази светлинка? Ти ще отговориш: Господи, досега бях в тъмнина, едва осветявах пътя си със своята стара вощеница, но откак Те видях, оставям вощеницата настрана, нека си догаря, а аз ще си служа с новата светлина, която Ти запали в мене. Кажете ли така, скоро след това ще дойде съмнението и вие ще кажете: Нека оставя и тази светлинка настрана, ще я взема, когато ми трябва при трудни условия. Защо ще я нося постоянно със себе си? Ето, и Слънцето всеки ден изгрява и залязва. Вярно е, във физическия свят Слънцето изгрява и залязва, но в Божествения свят Слънцето никога не изгрява и не залязва. В материалния свят, в който живеем, ние се намираме пред илюзията, че Слънцето изгрява и залязва, но ако се качим високо в пространството, ще видим, че Слънцето се движи непрекъснато от север към юг, без да изгрява и залязва. Също така и на слабите във вярата се вижда, че у Бога има известни противоречия. Това се дължи на събралите се облаци в техния ум.

И тъй, всички хора се нуждаят от истинско знание, което да ги обнови и да ги подмлади. Аз наричам млад човек онзи, който никога не се дразни, който е постоянно весел и живее без съмнение. Аз наричам млад човек онзи, който е готов на всякакви услуги, който вярва на всичко.

Той не е суеверен, но на всичко хваща вяра. И десет пъти да го излъжеш, той те изслушва и казва: Говори ми Истината! Говори на моя език, а не езика на старите, защото аз не разбирам този език. Тъй щото, ако искаш да излъжеш някого, лъжи стария човек. Най-много се лъжат старите хора, които мислят, че никой не ги лъже. Историята е пълна с такива примери. Най-много се лъжат старите хора и старите светии. В историята на християнския живот има много примери за светии, които мислят, че служат вярно на Бога. Като видят някоя млада мома, започват да ѝ проповядват за Бога, за Христа и не забелязват как се влюбват в нея и пропадат в черните ѝ очи. Защо пропадат? – Те не трябваше да пускат младата мома да излезе вън от тях. Тя трябваше да влезе в тях вътре, като част от цялото. Като пропадне някой светия, после казва: Съблазни ме тази мома. Този светия не знаеше закона, как да пусне младата мома да живее в него, и затова я остави вън от себе си. Той каза: Как ще пусна това зло в мене, да ме изкуси? Казвам: Ако оставиш злото вън от себе си, тогава, именно, то ще те съблазни.

Има един важен закон в живота, който всички трябва да знаете. Той е следният: Добрият човек всякога си остава добър. Има начин за познаване на хората, дали те са добри, или не. Какъв е този начин? – Пусни ги в себе си. Пуснеш ли добрия човек в себе си, той никога няма да те съблазни. Българинът казва: Този човек ми приляга някак си на сърцето. – Щом ти приляга, ще го пуснеш в сърцето си. Това ще ти донесе радост и веселие. В това седи великата Божествена наука. Има хора, на които душата е отворена и които са готови за всякаква услуга. Красива е човешката душа! И животните понякога имат такива състояния, когато са отворени, разположени към всички и готови да

следват подир човека като разумни същества. Често котката, която минава за голяма егоистка, върви подир човека като кученце. От признателност към човека тя е готова на всякакви услуги, стига да почувства, че той действително я обича. Щом схване, че ти я обичаш, тя е готова да направи много нещо заради тебе. Има много примери, от които се вижда как котки са спасявали своите господари. Те са ясновидци и често предчувстват нещастieto, което има да стане в някоя къща. Например, котката предчувства пожара, който ще стане в къщата на господаря ѝ и тогава тя започва да дращи, да мяучи на вратата му, да го събуди, за да вземе мерки против пожара. Като го събуди, тя започва да го бута, да му обръща внимание към мястото, откъдето дими. И най-после, той като се озърта натук-натам, забелязва, че дими някъде в къщата, взема мерки, и пожарът се предотвратява. Ако той не обичаше котката си, тя нямаше да го събуди, и пожарът щеше да избухне. Тя казва: Понеже ме обичаш, аз ще те спася с дарбата, с която разполагам.

Казвам: Христос се чудеше за неверството на хората, но и ние още се чудим дали Христос е син Божий, или не. Всички религиозни хора, всички богослови разрешават сега, именно, този въпрос и казват: Христос е дошъл да спаси света. По кой начин го е спасил, това не е важно, но Христос казва: „Ако думите ми пребъдват във вас, т.е. ако Божията Мъдрост пребъдва във вас, Аз и отец ми ще дойдем у вас, и жилище ще направим. Тогава аз ще ви се изиявя“.

Сега за всинца е необходима чиста, абсолютна вяра. Какво по-хубаво от това, да нямаш пет пари в джоба си и да седнеш някъде замислен, вдълбочен в себе си, без да трепне окото ти от това положение. Защо? – Ти знаеш, че

има някой да те обича. В такива случаи вие седите и си казвате: Никой не ме обича. Не, вие не говорите Истината. Според моите изчисления, аз зная, че в този момент на Земята има около два милиарда хора, които могат да те обичат. Ако обърнете погледа си към Небето, и там ще намерите много души, които също така могат да ви обичат. Мнозина казват: Моят живот е безсмислен, няма кой да ме обича. Как може животът на едно същество да е безсмислен? Този живот ви е даден от Бога. Достатъчно е да отправите своето радио към Небето или към пространството и ще намерите хиляди същества, които могат да ви отговорят. И днес Христос се чуди на съвременните хора, че не им идва на ум да отправят своето радио към невидимия свят, а се обезсърчават, отчайват и казват, че животът им няма смисъл, че няма кой да ги разбира. Питам: Вие, които искате другите хора да ви разбират, разбрахте ли Господа? Вие разбрахте ли ангелите и светиите? Ако вие не сте разбрали нито Господа, нито ангелите, нито светиите, как искате другите хора да ви разберат? Казвате: Ама ние вече сме повярвали вече в Господа. – Аз не правя въпрос за това. – Ние сме християни, благородни хора сме. – И по това не правя никакъв въпрос. Едно ви не достига още: Да се почудите на себе си, че от толкова хиляди години живеете на Земята и още не можете да повярвате. Аз наблюдавам как съмнението си пробива път между младото поколение и ги прави преждевременно стари. Дойде някое малко дете при мене и ме гледа изпитателно, дали искрено говоря Истината или не. Дядо му го е научил да не вярва и да се съмнява, и то преждевременно е остаряло. Често съм правил следния опит с малките деца. Дойде при мене детето, гледа ме изпитателно, със съмнение, защото дядо му е в него. Аз се приближа към него, помилвам го някол-

ко пъти по главата и му казвам: Слушай, сега ще ти говоря братски. Не се съмнявай в мене и ние ще се разберем. Като се освободи от влиянието на дядо си, то започва да ме гледа с доверие и да ме слуша. Аз продължавам да му говоря: Слушай ме, аз говоря Истината, която ще провериш лесно; ти ще опиташ моето учение, ще опиташ учението и на дядо си. – Как ще ги опитам? – При моето учение винаги ще имаш топла чорбича, а при учението на дядо си – студена чорбича; при моето учение винаги ще имаш топъл хлебец, току-що излязъл от фурната, а при учението на дядо си ще имаш мухлясал хлебец. Моето учение прави хората честни, достойни, без никакви хитрини. Дойде някой при мене, иска да му направя някаква услуга, да му помогна с нещо. Аз се замисля. – Какво мислиш? – Аз се вдълбоча в себе си и мислено се обръщам към Господа, да ми каже по какъв начин да направя добро на този човек. За мене не е мъчно да му дам сума от 100, 200, 300 или 1000 лева, но дали това е доброто, от което се нуждае неговата душа? Важно е така да му направя добро, че с нищо да не уроня неговото честолюбие. Като дойде при мене някой честен и крайно честолюбив човек, ще му кажа: На еди-кое си място в гората има един камък. Дигни камъка, измери от него 20 метра разстояние на изток и започни там да копаяш. Като копаяш известно време, ще намериш в земята заровено гърне със злато. Извади гърнето, вземи, колкото злато ти трябва и след това по същия начин зарови гърнето. На същото място има и друго гърне, което по някой начин няма да пипаш. Този човек ми благодари и отива на определеното място в гората, да си вземе малко злато и да посрещне нуждите в живота си. – Няма защо да благодари на мене. Тези пари са на един човек, който е заминал за онзи свят преди стотина години, но понеже се чувства

свързан с тези пари, иска да се освободи от тях, като помага на бедни, нуждаещи се хора. Ти ще му благодариш и ще се помолиш за него.

Казвате: Защо ни залъгва този човек с тия пари? – Това е само за изяснение на мисълта ми. Гърнето е във вас. Всеки човек има известно количество злато в себе си. И той външно може да бъде толкова богат, колкото органическо злато има в кръвта си. Има хора, които и да придобият богатства, пак ще осиромашеят. Един американец, беден говедар, получава съобщение някъде от Америка, че вуйчо му голям милионер, умрял и му оставил наследство шест милиона долара. Той отишъл да получи наследството си и веднага ударил на разкошен живот: Напуснал селото си, напуснал работата си и започнал наляво-надясно да дава угощение, вечери, веселби. Прекарвал времето си в ядене и пиене, и след шест месеца само провалил всичкото си богатство, като останал пак беден говедар, какъвто бил по-рано.

Някой казва: Аз искам да бъда богат. – Като американския говедар ли? – Искам да съм учен. – Като американския говедар ли? Богатството има смисъл, ако то може да освободи човека от всички негови пороци и заблуждения, и по този начин да отвори душата му като извор, който постоянно блика и раздава от своето богатство на всички. Богатият човек трябва да бъде безкористен като планински извор. Тогава всеки жаден пътник ще уталожить жаждата си от неговата чиста, кристална вода. Водата на този извор представлява Божественото, което трябва да се прояви във всеки човек.

И тъй, от всички хора сега се изисква абсолютна вяра! Мъчнотиите в живота са малки, но необходими спънки, да покажат доколко вярата на всеки е заякнала. Заболи ви

крак например. Не викайте лекар, опитайте да си помогнете сами. Ако не можете сами да си помогнете, обърнете погледа си нагоре, към истинския лекар и Той ще ви помогне. Хване ви ревматизъм. Вие ще му кажете: Аз ще ти дам едно угощение за добре дошъл, но след това ще бъдеш тъй добър да напуснеш тялото ми. Тук не ти е мястото. Кажете ли на ревматизма си така, ще видите, че той в скоро време ще излезе вън от организма ви. Заболи ви глава, пак ще кажете: Според вярата, която имам, искам да престанат болките в главата ми. Като правите тези опити, така само ще познаете доколко вашата вяра е силна. Когато новото учение се възприеме от всички хора, лекарите, свещениците, проповедниците ще се пенсионират от старата работа и ще им се даде нова работа: Лекуване по новия начин, свещенодействие по новия начин, проповядване – по новия начин. Кой е този нов начин? – Начинът на Любовта. Когато казваме, че човек трябва да работи с Любов, а не с пари, ние подразбираме, че в него не трябва да съществува желанието да му се плаща. Той трябва да работи с Любов, а как ще се възнагради работата му, това за него не е важно. Това е грижа на онзи, за който той работи. Който работи за Бога и мисли, че трудът му трябва да се възнагради с пари, той се самоунижава. Ако някой лекар лекува в името на Бога, от него трябва да излиза голяма сила. Казва се в Писанието, че една болна жена се докоснала до дрехата на Христа и усетила да излиза от Него голяма сила. С колко лева може да се заплати тази сила? – Тя струва много. Следователно, ако болният мисли, че се е изплатил напълно, като даде 100, 150 или 200 лева на такъв лекар, той се самоизлъгва. Като оздравее, болният трябва да каже на лекаря: Братко, благодаря ти, че ме излекува. Приеми от мене това малко възнаграждение, което едва ще посрешне разноските, кои-

то си направил за мене, ти идеше отдалеч да ме лекуваш. Обаче аз ще ти бъда признателен и ще вървя по своя път, ще служа на Бога и ближните си с Любов. Така ще постъпи всеки, който иска да върви в пътя на Любовта.

Казвате: Ние можем да живеем и без пари. Да живеем без пари, подразбирам да имаме знания, да знаем изкуства, да имаме добри и правилни отношения с хората, да сме готови на разумни жертви. Започне ли човек да свири на цигулка и след няколко часа се умори, той трябва да си почине. Как? – Като смени свиренето с нещо по-лесно. Той ще започне да пее, ще се прояви и като добър певец. Щом се умори да пее, ще започне да проповядва. Ако се умори като проповедник, ще отиде между бедните и страдащи хора да прави добрини. Умори ли се и от тази работа, ще вземе една мотика и ще отиде на нивата да копае или да насади няколко плодни дръвчета. Значи човек трябва да разнообразява работата си, да прави диверсия, т.е. да преминава от една работа в друга и по този начин да си почива.

При сегашните условия ние не трябва да изкореняваме старите дървета, но да ги присаждаме с нови, облагородени присадки. Ние не трябва да разрушаваме старата си къща, докато не направим нова, по-хубава и по-солидна. Някой казва: Моята колиба е стара, ще я разруша. Докато не си съградиш нова, поне десет пъти по-хубава от старата, не напушай старата. Поживей си още малко време в нея! Същото се отнася и до вярата. Докато не си създадете нова вяра и не уякнете в нея, дръжте старата. Всеки ден присаждайте нещо ново и отглеждайте грижливо тези присадки, докато те заякнат и могат да издържат на всички бури и ветрове. Когато Христос дойде на Земята, Той донесе нещо ново и в науката, и в религията,

и в изкуствата, което и до сега продължава да се разра-
ботва, докато дойде ден, когато всичко да се приложи в
целокупния живот.

Казвам: Божественото учение изисква вяра, която да
произтича от закона на Любовта. Когато обичаме Бога, ние
имаме абсолютна вяра. Поколебае ли се Любовта ни, и вя-
рата ни се поколебава. Христос се чудеше на неверството
на хората. Неверството показва колко е Любовта на хората.
Любовта на съвременните хора е много малка. Днес си-
нът не е благодарен от бащата и бащата не е благодарен
от сина; дъщерята не е благодарна от майката и майката
не е благодарна от дъщерята. Учителят не е благодарен от
учениците си и учениците не са благодарни от учителя си.
Управляващите не са доволни от подчинените си; и под-
чинените не са доволни от управляващите. В целия свят
съществува недоволство. В умовете на всички хора има
голямо брожение. Те нямат тази тъй необходима за живота
абсолютна вяра. Защо? Защото Любов нямат. Хората още
не са възприели и приложили в живота Божията Любов.
Навсякъде в света съществува насилие. Насилието е закон
на ада. Небето се управлява от закона на Любовта, на Мъд-
ростта и на Истината, а светът, адът – от два закона: Закона
на страха и закона на наказанието. Грешникът се плаши
само от тези два закона. Плаши ли се човек от тези зако-
ни, той е в ада. Исква ли той да излезе от ада, нека се под-
чини на трите основни закона, които управляват Небето,
т.е. възвишения и разумен свят. Тези закони ще освободят
човека от робство, ще внесат в него абсолютна чистота и
невинност, ще го направят пъргав като дете, светъл като
ангел. Всички можем да бъдем млади.

И тъй, днес пожелавам на всички да станат млади, да
хвърлят старите си дрехи, да хвърлят мустаците и брадата

си, коренно да се видоизменят. Телата ви да станат пластични и вътрешно красиви като на малки деца. Постигне ли се това, нека дойде другото учудване: Как станаха тия хора толкова красиви? И тогава ние ще отговорим: Всеки, който служи на Любовта, на Мъдростта, на Истината и на Доброто, може да стане външно и вътрешно красив, да се подмлади, да заживее чист и свят живот.

Беседа от Учителя, държана на 6 февруари, 1927 год. в гр. София

НОВАТА ЗЕМЯ

„Понеже, ето, нови небеса създавам и нова земя“.

(Исайя 65 ; 17)

„И видях ново небе и нова земя“.

(Откровение 21 : 1)

Исай казва: „Понеже ето, нови небеса създавам и нова земя“. В този стих Исайя говори за създаване на бъдещия свят. Йоан пък в Откровението казва: „И видях ново небе и нова земя“. Значи, той говори за създаването на света като свършен факт.

Небето и Земята са два полюса, които представляват великото в света. С тези два полюса започват всички алхимии. Ако човек не разбира великите закони на Небето и на Земята, той не може да бъде алхимик. Ако ученият не разбира какво нещо са Небето и Земята, той не може да бъде учен. Ако поетът не разбира какво нещо са Небето и Земята, той не може да бъде поет. Ако художникът не разбира какво нещо са Небето и Земята, той не може да бъде художник. Като казваме, че човек, който не разбира какво нещо са Небе и Земя, не може да бъде нито учен, нито поет, нито художник, ние подразбираме, че той не може да твори. Ние вземаме думите „Земя“ и „Небе“ в техния най-висок смисъл.

Много хора имат схващания, разбирания по известни въпроси като децата; тия разбирания ние наричаме детински. В Библията например се казва: „И направи Господ човека по образ и подобие свое. Направи Господ света“.

– Това е детинско разбиране. Хората могат да направят много неща: например, те могат да направят някоя картина или някаква книга и т.н. Обаче, за Бога не може да се каже, че Той прави нещата, както човек ги прави. Не може да се каже, че Господ е направил света, или че Господ е направил човека. Преди всичко, Божественият свят съществува вечно. Ако е въпрос за правене, могат да се направят четирите свята, които се проявяват последователно. Тези светове се наричат светове на промени. В единия от тези светове се проявява законът на инволюцията; а в друг пък се проявява законът на еволюцията. Трите Божествени свята – на Любовта, на Мъдростта и на Истината – съществуват вечно. Те нито се променят, нито се изменят. Световите, които се променят, се отразяват в Божествения свят. В това има голяма красота. И наистина, красиво е, когато виждаме в човека нещо възвишено и благородно! Когато слушаме музика или когато четем някои хубави произведения, или когато гледаме една художествена картина, ние се възхищаваме, но всъщност и музиката, и поезията, и изкуството не съществуват на Земята. Те са отражение на Божествения свят. Само там има музика, поезия, изкуство и наука. Следователно човек може да бъде дотолкова музикант, поет, художник или учен, доколкото той е във връзка с Божествения свят. Никой не може да влезе в Божествения свят по някаква привилегия. Който иска да влезе в Божествения свят, той трябва да бъде герой в пълния смисъл на думата: Да бъде абсолютно съвършен и да притежава качествата на Духа. Човек, който влиза в Божествения свят, не може да

говори за слабости или че това не може да направи, онова не може да направи. Не, човек всичко може да направи, но във време и пространство. Когато някой каже, че не може да направи това или онова, той подразбира, че в момента не може да го направи. В съвременната наука, философия, музика, поезия и изкуство има по една вътрешна слабост, която ние наричаме проказа. И те трябва да се очистят, да се освободят от тази проказа.

Ще преведа един пример за един прокажен, който живял във времето на Христа. Този прокажен се наричал Хазардан. Един ден той заспал под една смоковница. Същият ден Христос, като размишлявал върху спасението на човечеството, върху страданията и изпитанията, които ще дойдат в бъдеще, поради неразбиране на Неговото учение, излязъл от Йерусалим и тръгнал по посока към този прокажен. Като се поуморил малко, Той седнал да се почине под същата смоковница, дето прокаженият заспал, но Христос не го забелязал и продължил размишленията си. В това време няколко сълзи бликнали от очите на Христа и паднали върху прокажения. Той усетил, че нещо капнало върху него и веднага се събудил. Като видял човек до себе си, запитал го: Човече, защо плачеш? Погледни на мене, какъв съм окъсан и парцалив, при това и прокажен и пак не плача. Ти си здрав, добре облечен, от нищо не страдаш, защо плачеш? Христос веднага съблякъл дрехите си и ги дал на прокажения, а сам Той облякъл дрехите на прокажения. Чудно нещо, си казал прокаженият, какъв неразумен човек! Облича моите дрехи и отива с тях между хората, да разнася проказата, пък и сам да се зарази. Христос се върнал пак в Йерусалим между учениците си. Като го видели с такива окъсани дрехи, те си казали: Ето нашият Учител пак е срещнал някой беден и му дал дрехите си, а

облякъл неговите скъсаните. Веднага донесли нови дрехи на Христа, за да хвърли скъсаните. Прокаженият, като облякъл дрехите на Христа, оздравял и могъл вече свободно да влезе в града. Тук той пак срещнал Христа, но вече с нови, чисти дрехи и си казал: Навярно този човек трябва да е някой богаташ, който раздава своите дрехи на бедните хора, а след това си купува нови и се преоблича. По този начин той може би иска да се прочуе.

Питам: Права ли е философията на този прокажен човек? – Не е права. Обаче, такава е философията и на много от съвременните хора. Каквото добро и да им направите, те все ще му турят някаква качулка. И най-хубавото чувство да отпратите към някого, той пак ще го обясни по своему, все ще му тури някаква качулка. Аз вземам тази качулка в добър смисъл и я уподобявам на качулката на пауна. Обаче, колкото малка да е, щом влезе в човека, тя произвежда обратен резултат. Там тя внася вкисване, изопачаване на човешкия ум.

Казвам: Новото Небе и новата Земя, които се създават сега, се отнасят до човека. Под думата „Небе“ разбираме красивото, разумно начало в човека. В Божествения свят са вложени опитностите на всички Вселени, които са съществували някога и които ще съществуват за в бъдеще. Който иска да види учени хора, той трябва да отиде в Божествения свят, т.е. в света на новото Небе. И за новото Небе има велик ден, когато то се променява, облича се с нови дрехи. Другите светове се променят и изменят, а новото Небе, т.е. Божественото Небе се само проявява. Живо е това Небе! Праговете на новото Небе мислят по-правилно от най-видните философи на Земята. Прозорците на новото Небе съчиняват по-хубави съчинения от тези на нашите най-добри поети. Дърветата на Божествения свят с шумо-

ленето на своите листа произвеждат по-хубава музика от тази на най-видните съвременни музиканти. Ако листата на дърветата свирят по-хубаво от най-великите музиканти на Земята, може да си представите какви ще бъдат живите музиканти на новото Небе! Ако слушате да свирят тия велики музиканти, по никоя начин вие не бихте желали да се върнете на Земята.

Някой казва: Това са приказки от 1001 нощ. Човек трябва да благодари, че има приказки от 1001 нощ. Животът е красив, докато в него има поезия, докато има приказки от 1001 нощ. Дойдем ли до материалистическия живот, който се изразява във форми, той представлява живот на смъртта. Това, което не е оформено, то представлява живот на безсмъртието. С други думи казано, всичко, което няма тежест, съставлява предмет на Божествения свят. Когато някоя велика идея от Божествения свят стигне до вас, тя ще се яви във форма на ангел, но всъщност още не е ангел. Казвате: Тази мисъл е отвличена, тя не е реална. Казвам: Всички неща, които са близо до вас и до разбиранията ви, вие наричате реални, а ние ги наричаме сенки на живота. Ние наричаме реални неща тези, с които можем да се разговаряме. Между реалността и отражението на нещата има разлика. В отражението човек чува само себе си, а в реалността той води разумен разговор. Зададе ли въпрос, ще получи веднага отговор.

Това положение мяза на музиката, която изпълняват особени източни музиканти. Те свирят на инструменти, наречени сазове, които имат по 12 струни. Нарездат се обикновено 12 души музиканти в четири групи, по три души в група, и започват да свирят. Публиката седи на ниски дивани и музикантите започват концерта, като едновременно свирят, пеят и съчиняват. Те са добри поети.

Най-напред започва да свири и пее едната група, а другите слушат. Като свършат те, започва втората група; тя отговаря на първата, а другите слушат. Така се изреждат всичките четири групи последователно. В тази музика има запитвания и отговори: Едните задават въпроси върху смисъла на живота, а другите им дават обяснения. Една от групите, например, запитва какъв е смисълът на страданията, а другата им отговаря, че всяко страдание носи добро за човека. Публиката, между които има и млади, и стари, ги слуша с благоговение, без да ръкопляскаат. Старците си гледат само брадите и благодарят на Бога, че има такива велики виртуози, които изливат живота в музика и в поезия. Съвременните артисти или свирят, или пеят, а източните музиканти едновременно и свирят, и пеят. Изкуство е това! Но и тази музика още не представлява най-великото. Един ден тя ще се преведе в нова, по-съвършена форма от сегашната. Това, което днес имаме, то е само предвкусване от онова, което ще дойде в бъдеще.

Питам: Що е поезия? Що е наука? Ние наричаме истинска поезия тази, която може да трансформира състоянията на човека. Истинска наука наричаме тази, която може да обясни един велик закон, а същевременно дава и начин, по който този закон може да се приложи в живота на човека. Както Божественият Дух борави с висшата математика, така и човешкият дух, на най-простият човек даже, трябва да борави с тази висша математика и да я приложи в живота си. Обаче човешкото „аз“, или развиващата се човешка душа, сега трябва да изучава висшата Божествената математика. В човека живеят едновременно две същества: Едното е родената човешка душа, която трябва да расте и да се развива едновременно в четирите променчиви свята, а другото същество е Божественото начало в човека,

наречено „Небе“. За Земята, където се намират четирите свята, е казано: „И Земята беше неустроена и пуста“. Значи, тя трябваше да се устройва. За Небето не се казва, че трябва да се устройва. „Земята беше неустроена и пуста и Духът Божи се носеше над нея“. – Значи, Духът Божи ръководи човешката душа и работи върху нея. По какъв начин? – Като развива Божественото начало в човека. Ако той слуша Божественото в себе си, животът му постоянно ще се подобрява.

Единственото нещо, което ще остане в света, който виждаме около нас са Месецът, звездите и Слънцето. Светлината, която иде от Слънцето, докато стигне до нас, минава през четири плоскости от различна материя, дето претърпява различни пречупвания. И в нашия организъм става същото: Слънчевата светлина преминава през четири плоскости, дето претърпява различни степени на пречупване. Ето защо, когато светлината преминава през материята и се пречупва, същевременно тя намалява силата си; за да имаме истинска представа за светлината, ние трябва да превръщаме тия пречупвания. По същия начин и всяка идея, която иде до нас, претърпява тъкмо четири пречупвания, за които говори Исая. И за да се разбере тази идея, ние трябва да я превърнем в нейното чисто състояние. По какъв начин ще се постигне това? – Като я прекараме през нашето сърце, през нашия ум и после през нашия разум, докато най-после стигнем с нея и до Божествения свят и разберем какво представлява този свят. В това превръщане главно участие ще вземе волята.

Казвам: Няма по-хубаво нещо от това, да изучава човек Небето. То е запазило своя първичен образ. Да се изучава Небето, това не значи, че всичко ще знаем. Ако човек излиза всяка вечер на открито и съзнателно, със свещен

трепет в себе си, повдигне очите си към небето и наблюдава звездите около 5 – 10 – 15 минути вдълбочен в себе си, всичките мъчнотии, които го очакват на другия ден, ще се разрешат по Божествен начин. Щом изгрее Слънцето, всички мъчнотии ще се разрешат. Защо иде нощта в живота? – За да разберем Божествения живот на Земята. Защо има ден в живота? – За да разберем човешкия живот. Следователно, денят и нощта представляват алегии в живота. Слънцето изгрява за хората, а залязва за Бога. Денят иде за хората, а нощта – за Бога. Другояче казано: Дните идат за хората, за обикновения живот, а нощите – за Бога, за необикновения живот. Щом изгрее Слънцето, всички хора тръгват на работа и никой за никого не мисли: Жена, мъж, деца – всеки се залавя за някаква работа. През деня всички хора се разпръсват като пилци, а вечер се прибират. Значи, хората се плашат от нощта, затова се прибират по домовете си. Обаче, нощта крие в себе си Любовта, Мъдростта, Истината – изобщо всички опитности на живота. Що е нощта? – Денят на Бога. – Що са страданията? – Денят на Бога. Хората мислят, че като дойде Бог, ще бъде ясно и светло. Казано е в Писанието, че когато Бог дойде на Земята, ще се явят големи бури и ветрове, ще станат големи наводнения и земетресения, цялата Земя ще се разтърси. Частиците на Земята, които от хиляди години не са виждали Бога, ще се разиграят, ще се разтърсят. Учените наричат тази игра на Земята земетресение. Реките ще започнат да плискат и да излизат от коритата си. Това учените наричат наводнение.

Ще ви приведа един действителен случай, станал преди години с един от преподавателите по геометрия във Варненската гимназия. Той бил много нисък на ръст. Един ден, при някакво тържество, на което присъствал

той с учениците си, един ученик, който бил един път и половина по-висок от учителя, въодушевен от нещо от празника, почнал да ръкопляска, да маха с ръце и да вика: Ура! Да живее България! Във въодушевляването си той не забелязал, че удрял силно върху главата на своя учител. Тъй удрял и ръкопляскал той около 5 – 10 минути. Най-после учителят го хванал за ръката и го попитал какво има. – Ура! Да живее България! – Нека живее България, но върху моята глава ли трябва да се стовари всичко? – Извинете ме, господин учителю, без да забележа, без да искам, направих тази голяма грешка. Учителят се засмял и му казал: Няма нищо, но се пази, утре като те дигна на урок по геометрия, ако не знаеш урока си, по същия начин аз ще слагам ръцете върху твоята глава и ще викам „ура“! Тъй щото, голямо тържество ще бъде, когато Бог дойде на Земята. Върху главите на хората ще има удари и сътресения, докато съзнанието им се пробуди.

Казано е в Писанието: „Бог създаде небето и земята“. Под думата „Небе“ се разбира връзката, която съществува от една страна между Бога и нас, а от друга страна – между всички души. На тази вътрешна връзка, именно, се дължи законът на инволюцията и законът на еволюцията. Чрез тези два закона душите прогресират. Едно от качествата на Бога е, че Той никога не се изменя, а душите постоянно се видоизменят. Нищо лошо няма в това, че душите се променят. Красиво е, когато душата се мени. Когато се променя една душа, само тогава тя придобива нови качества и се развива. Божественият живот непрекъснато се влива в душата. И в това отношение еволюцията и инволюцията не са нищо друго, освен вливане и изливане на Божествения Дух в душата. Той трябва да се влива вътре и да се излива навън, за да може душата да придобие онова знание и она-

зи Любов, които са необходими за развитието ѝ. За да се пробуди човешката душа, нужни са ѝ скърби, страдания. Дойде ли човек до тия скърби, той трябва да се радва, защото Бог ни посещава само вечер, т.е. във време на скърби и страдания. Вечер, когато излезем под открито небе, наоколо ни е само мрак, тъмнина, но погледнем ли към небето, ние ще видим безброй звезди и безброй Слънца, които изпращат към нас своята светлина. Чрез тях само ние можем да познаем и разберем истинската поезия, истинската музика и красота в живота. И колкото по-често човек повдига погледа си към небето, толкова по-лесно той ще се издигне над дребнавостите в живота.

Астролозите казват, че звездите разрешават въпроса на живота. И действително, така е. Всяка звезда е разумен център, чрез който Господ говори на хората. Той им говори по хиляди начини, на човешки език им говори, те са недоволни; чрез Слънцето им говори, пак са недоволни. Хората са доволни от Слънцето само сутрин, най-много до обяд. След обяд вече те стават недоволни от него и започват да търсят дебела сянка да се скрият от лъчите му; страх ги е от него, защото то ги боядисва, прави ги черни. Това показва, че и Слънцето е нещо недоволено от хората. Защо почерняват хората от Слънцето? Слънцето има едно особено свойство да извлича навън лошите мисли и желания на хората, вследствие на което те почерняват. Ако искате да познаете какъв е човек, поставете го на прякото влияние на Слънцето. Ако той почернее напълно, значи в неговите мисли и желания има нещо нездравословно; ако пък никак не почернее, и това не е добре. Туй показва, че този човек не е здрав и Слънцето не е в сила да го лекува. Все трябва да стане поне малко изгаряне на кожата. Обаче има начин, когато човек може да не почернява от Слънце-

то. – Какъв е този начин? – Да преобрази своите мисли и желания в добри. Някой казва: Аз бих преобразил своите мисли и желания, ако се заема с изучаване на небето, но за това ми е нужна зрителна тръба. В човешкия мозък има такава тръба и с нея човек може да наблюдава всички звезди, да види как живеят съществата там. Колко ще струва днес един голям телескоп, с който се наблюдават най-далечните звезди от Земята? Един съвременен математик, като прави своите изчисления казва, че за наблюдение на най-отдалечените звезди от Земята се изисква телескоп с тръба дълга 25 километра. Представете си какъв трябва да бъде обективът на този телескоп! Да допуснем, че такъв телескоп се намери. След това ще трябва да се търсят хора, които да го местят от едно място на друго. Значи около такъв телескоп ще бъдат ангажирани много хора. Що се отнася до телескопа в човешкия мозък, той има големина най-много 5 сантиметра и затова всеки лесно може да си служи с него.

Това са проекти за новото Небе и за новата Земя. Те показват каква е бъдещата култура, която иде вече в света. Когато говорим за бъдещия живот, ние разбираме живот, в който Бог се проявява най-много. Ние не говорим за такъв Господ, който се нуждае от нашите молитви. Нима майката се нуждае от молитвите на своето дете, за да го нахрани? Първият ден ще ѝ бъде приятно да го слуша как се моли, но после ще ѝ дотегне и ще му каже: Стига вече! Детето трябва да бъде разумно. Като погледне веднъж майка си, да разбира какво иска тя да му каже. Много от съвременните хора постъпват като неразумните деца. Те отиват при Бога и постоянно викат: Господи, хляб нямаме, пари нямаме. Грешни сме, прости ни! И като не получат, което искат, в тях се заражда недоволство. Не, ние трябва

да бъдем хора с будно съзнание, с възвишен и благороден характер и всякога да благодарим на Бога за всичко, което ни е дал в живота. Дойде ли ви някое изпитание, излезте вън, погледнете към небето и се зарадвайте, че на другия ден след изгрева на Слънцето, всички ваши мъчнотии ще бъдат разрешени. Когато Христос се роди, на небето се яви една светла звезда, която разреши един от важните въпроси. Тогава ангели слизаха от Небето и пак възлизаха нагоре като пееха: „Слава на Бога и мир на човеците“. Обаче, хората заместиха тази светла звезда с кръст като на умрял човек.

Днес учените хора казват, че Слънцето представлява голяма огнена маса, в която има нажежени запалени газове като кислород, водород и ред други елементи. И тези твърдения са верни, но трябва да се знае, че кислородът и всички елементи, които се намират в Слънцето са живи и човек може да се разговаря с тях като с живи, разумни същества. Казва се, че температурата на Слънцето е около пет милиона градуса. И пет, и десет, и сто милиона градуса да е температурата му, обаче влезе ли човек в този огън със своите лоши мисли, чувства и желания, всичко ще изгори и той ще се преобрази. Светлината и топлината на физическото Слънце не са Божествени, но светлината и топлината на духовното Слънце са Божествени. Всеки човек познава кога се явяват в него Божествената светлина и топлина. Когато извършите едно възвишено дело, вие сте доволни от себе си; в този момент ви огрява Божествената светлина. Кога човек прави добро? При какви случаи в живота си той може да прояви Божественото? – Когато е най-скръбен. Човек проявява най-големите си добродетели при най-големите скърби. Когато забогатее и стане щастлив, тогава той проявява най-малките си добродетели.

„И видях ново небе и нова земя“. Небето подразбира човешкия дух, който трябва да се проявява в свобода и полет нагоре; Земята подразбира човешката душа, която трябва да расте в знание и Мъдрост. Сега ще приведа един пример за обяснение на вътрешното противоречие, което съществува в живота. Когато Господ създал света, който вече си заминава, изпратил на Земята един ангел, наречен Азраил, облечен в много хубава дреха, на която били написани всички най-красиви неща, които могат да се случат в живота на онези души, които вървят по Божия път. Ангелът не знаел колко красива е била неговата дреха. Господ го изпратил при един от тогавашните царе, наречен Бетман Халвег, който имал една красива дъщеря наречена Мелита Лебил. Царят бил един от първостепенните адепти по онова време. Той направил на дъщеря си една хубава бяла дреха, с много краски и върху влакнцата на дрехата написал миналото на цялото човечество. Дъщеря му не знаела, че има нещо писано върху дрехата ѝ. Той пазел дъщеря си затворена в един хубав парк и не позволявал на никого да се приближава към нея. Обаче ангелът Азраил влязъл в градината и се отправил към царската дъщеря. Като го видяла тъй красив и хубаво облечен, тя се влюбила в него и му казала: Твоята дреха ми се вижда по-хубава от моята. Хайде да ги разменим! Според правилото на ангелите, да не отказват никому нищо, той веднага съблякъл дрехата си и я дал на царската дъщеря, а облякъл нейната. След това ангелът излязъл от градината и се върнал на Небето при другите ангели. Събрали се ангелите около него, искали да прочетат написаното върху дрехата му, но нищо не могли да прочетат. Царят, от своя страна, отишъл при дъщеря си и видял, че тя е облечена с някаква нова дреха. Той започнал да се взира, да види какво е написано върху

дрехата, но не могъл да чете. Видял нещо ново написано върху нея, което не може да се чете, както е чел старото. Тъй щото днес и на Земята не могат да четат написаното върху дрехата на царската дъщеря, и на Небето не могат да четат написаното върху дрехата на ангела.

Казвам: Ангелите не се занимават с човешките грехове и престъпления. Това нещо е свършено скрито за тяхното съзнание. Ангелите не знаят какво нещо е грях или какво е престъпление. Те живеят в абсолютна чистота. Зароди ли се у някой ангел желание да разбере какво нещо е престъплението, той веднага иска да го опита, и с това се опорочава. Въз основа на същия закон, когато у някой човек се зароди желание да разбере какво нещо е Добродетелта, той веднага иска да я опита, да заживее в нея. Следователно, да пробудиш една душа, значи да предизвикаш в нея желанието да ѝ се говори за Божествения живот, за великото в света и тя иска да направи опит в това отношение. Направи ли човек и най-малкия опит в това направление, той ще го доведе до Божественото в него.

Питам: Как ще примирите противоречието, в което се намерили ангелите на Небето, както и царят, които не могли да четат написаното върху дрехите на ангела и на царската дъщеря? Дрехата на царската дъщеря, с която ангелът се качил на Небето, станала причина да слезе Христос с нея на Земята, да разбере какво нещо е карма и да понесе кармата на човечеството, да изплати дълговете на хората и в замяна на тази дреха да даде своята – дрехата на новия живот. Той показал на хората начин, по който могат да примирят Божествения живот с човешкия. Това е великата задача на всеки човек – да примири Божественото в себе си с човешкото. Ето защо съвременните хора трябва да се научат да четат всичко, което е написано по тях. За тази

цел трябва да слезе на Земята великият Учител, великият Дух и най-после сам Господ. Много неща са написани по човека. Има хиромантици, физиогномисти, френолози, които по някои общи черти на ръката, на лицето и на главата на човека, могат да определят неговия характер и темперамент, както и неговите способности. Обаче те не са още истински хиромантици, физиогномисти, нито френолози. Истинският хиромантик само по палеца на ръката може да прочете всичко за човека. В горната фаланга на палеца е изразен висшият, Божественият живот на човека, а този живот включва всичко. Това не е алегория, но действителен факт. Затова именно, турците наместо да си служат с печат за удостоверяване на своята личност, те натопяват палеца си с мастило и го отпечатват върху документа. По чертите и извивките на този пръст може да се познае дали даден човек е лъжец или искрен, дали е поет или философ и т.н. Изобщо, по този пръст може да се познае целият характер на човека, но затова се изисква голямо умение, тънко разбиране. По лицето на човека пък се правят коментарии върху нещата. Вие харесвате, например, тънките вежди на някого, или черните му очи или червените му устни. Зад тънките вежди или зад черните очи, или зад червените устни на човека се крие по едно благородно качество. Голямо разнообразие има в устните на хората. Те се различават и по форма, и по цвят. Често от устните на някой човек лъха свежест, живот. И затова, когато светията целува, човекът възкръсва, но когато грешникът целува, човекът умира. Когато ученият слага ръцете си върху главата на някой човек, той става учен; когато простакът слага ръцете си върху главата на някой човек, той става простак. Божественото Божествено ражда, а човешкото – човешко.

Казвате: Да се обичаме! Любовта и обичта в новото Небе и новата Земя представляват велик закон, който осмисля нещата. Сегашната Земя е мъртва по причина на човешките грехове. Следователно, и нашата Земя трябва да възкръсне, да се съживи. Нейната материя трябва напълно да се обнови. Когато хората стъпват с краката си по Земята, те постоянно я опетняват. Когато един престъпник спре пред някой извор, той веднага пресъхва. След известно време същият извор излиза на друго място. Значи, където мине престъпникът, все ще причини някаква пакост: Или някоя гора ще се запали, или някой извор ще пресъхне, или някое растение ще увехне и т.н. Питам: Ако такъв един учител влезе в някое училище, какво ще стане с училището? И след всичко това хората казват: Ние трябва да се осигурим, не ни трябва нито поезия, нито наука, нито музика. Как може човек да се осигури? – Като намери Истината. Истината се заключава в красивото, в благородното, във възвишеното. Истински благороден и възвишен човек е този, който живее в закона на жертвата. Който живее в закона на жертвата, той придобива живота; който живее в егоизма, той придобива смъртта. Който иска да се домогне до Вечния Живот, той ще се занимава и с поезия, и с музика, и с наука, и с философия. Поезията запознава човека с висшите светове, с Небето; музиката доставя вътрешна наслада на човека и го тонира. Каквата работа да започва човек, да обмисля някой въпрос, да чете, да пише, да учи нещо, преди всичко той трябва да започва с музика. Музиката е ключ за тониране. Който не е музикант, не може да влезе в Царството Божие. На това основание в Питагоровата школа не са приемали за ученици ония, които не са музиканти. Някой казва: Аз не искам да свиря. Казвам: Който не иска да свири и пее, ще остане за дълго време

на Земята; такъв човек не може да влезе в Царството Божие. Като говорим, че всеки човек трябва да свири и да пее, ние не разбираме да стане музикант или певец като съвременните музиканти и певци. Ние говорим за музика и за пение, в които душата се излива. Такива музиканти и певци се срещат много рядко на Земята. Те са извънредни таланти, които идат на Земята да свирят и пеят на хората, да ги повдигат и по този начин да изкупят греховете си. Ако те не изпълнят своето предназначение както трябва, невидимият свят ще ги изпрати отново на Земята, но вече като обикновени хора. Дойде ли един велик музикант на Земята, той трябва да съзнава своята мисия, да свири, да работи със своя талант за облагородяване на човечеството. Неговата музика трябва да вдъхва вяра между хората и да ги примирява.

Един американец, мой познат, ми разправяше за едно свое силно преживяване, предизвикано от музиката на Камила Русо, ученичка на Паганини. Той разправяше: „Когато слушах Камила Русо да свири „Сънят на живота“, в мене стана цял преврат. От този момент аз бях готов да се примиря с всички хора, да раздам имането си на бедните и да започна чист и свят живот“. Това значи да свири човек с вдъхновение. Само такава музика може да внесе нови импулси в живота на човека. Без музика животът губи смисъла си и постепенно се изхабява.

„Ще създам нова земя и ново небе“. Това значи: Старата Земя и старото Небе ще заминат и Господ ще създаде в нас нова Земя и ново Небе – нов свят. Любовта ще бъде основа на този нов свят. Това е ново не само за хората, но и за всички напреднали същества, както и за ангелите. Сега Любовта влиза в нова фаза и затова, който иска да осмисли своя вътрешен живот, той трябва основно да проучи Лю-

бовта. Не проучи ли Любовта, той ще живее в старата Земя и в старото Небе. Ако слушате един музикант с Любов, той ще вдъхне във вас живот и вие вътрешно ще го разберете; не го ли слушате с Любов, той ще остане чужд за вас и вие ще долавяте само външната страна на неговото свирене. По същия начин, ако живеете с Любов, вие ще чувате навред такава симфония, каквато никога не сте слушали; тогава всички неща, всички явления ще придобият за вас дълбок смисъл.

Казвам: Ние трябва да пожелаем да познаем Бога, Който всеки момент ни се открива. У нас трябва да се събуди свещен трепет към Него като към наш Баща и да вършим всичко заради Него с радост и веселие. Дали ще работим с пари или без пари, това не е важно; служим ли с Любов, парите не опетняват. За нас е важно да вършим всичко с радост и веселие. Някой казва: Колко да ям? – Ако ядеш без Любов, и малко, и много да ядеш, това ядене не хваща място, то не е благословено. Ако ядеш с Любов, и малко да ядеш, и много да ядеш, това ядене е благословено. Такъв е законът. В Любовта няма преяждане, нито препиване. Следователно, под думите Любов, музика, изкуство, наука, се разбират велики дарби на човешката душа; когато се изучат тия дарби във от човека, ние ще видим, че има нещо по-велико и нещо по-красиво от тях. В този смисъл Бог е дал и на човека богатство, красота и сила. Питам: Какво трябва да правят хората с хубавите дрехи, които Бог им е дал? Мнозина казват: Дотегна ми животът, искам да се освободя от него, искам да умира. Казвам: Ако можете да умрете, както праведният умира, вие сте за облажаване; обаче, ако умираете като грешник, вие сте за съжаление. Друг казва: Аз искам да живея. – Ако живеете, както праведният живее, разбирам; ако живеете като грешник, вие

сте за съжаление. В това отношение, да живее човек или да умира, като праведен, като душа, готова на всякакви жертви за своя брат и то не само в един момент на живота му, но през всички моменти. Това значи, че в душата на този човек цари великата Божествена Любов, която се изявява всеки момент в неговия живот.

Казвам: Тази е великата философия, която трябва да се приложи в живота. Съвременните хора търсят начин за поправяне на света. Светът всякога може да се оправи. Как? – Чрез закона на Любовта. Каквато служба и да заема човек, бил той военен, писател, учител, философ, държавник или свещеник, тури ли в живота си Любовта като основа, неговата служба е благословена. Ако във всяка служба няма Любов, тя е отклонение от правия път на живота. Имаш ли Любовта в себе си, и лук да пържиш, все научиш нещо; нямаш ли Любов в себе си, и в най-големия университет да си, ще изгубиш и това, което знаеш. Много хора, след като свършат няколко факултета, казват: Животът няма смисъл, всичко е празна работа. Те изгубват всякаква вяра и в науката, и в живота – всичко се обезсмисля за тях.

Така е, без Божията Любов животът няма смисъл, няма никаква основа. Обичате ли поне едно лице в света, тогава и знанието, и Мъдростта, и поезията, и изкуството, и науката, и философията придобиват смисъл. Кое е това лице, което трябва да обичате? Някое лице на Земята ли? Човек ли трябва да обичате? Не, хората на Земята са само сенки, отражения. Вие трябва да намерите душата на този, когото обичате. Наистина, душата живее в тялото на човека, заради нея ще обичате и човека. Душата има Божествен произход. В нея Бог живее. Намерите ли душата на човека, вие ще бъдете готови на всякакви жертви. Божественият

закон гласи: Обичате ли една душа, вие ще обичате всички останали. Обаче на Земята този закон се прилага в съвършено обратен смисъл: Щом обикнете една душа, вие се затваряте в себе си и не можете да обичате останалите души. Вследствие на това задържане на Любовта, във вас се раждат ред противоречия и разрушения. И смъртта е резултат от неправилното приложение на Любовта. Който не люби, той непременно ще умре. Казано е в Писанието: „В който ден ядеш от дървото на познание доброто и злото, ти непременно ще умреш“. То значи: Който ден се откажеш от живота и престанеш да живееш съобразно Божията Любов, ти ще влезеш във всички противоречия, дето всичко се обезсмисля. В този живот човек постоянно губи, докато най-после се превърне в животно. Питам: Защо идват хората на Земята? Знаят ли какво е написано на техните дрехи? – Не знаят. Те промениха дрехите си и сега отново трябва да учат Божествения език.

Сега ще ви дам едно правило, което ще ви помага при всички трудности и мъчности в живота. Нападне ли ви някаква неприятна мисъл или чувство, попейте им или им посвирете и наблюдавайте какъв резултат ще имате. Всяка неприятна мисъл, която достига до вашия ум, не е нищо друго, освен една странстваща душа, която е грешила на Земята, тя не е могла да завърши развитието си и сега не може да си намери място. Изпейте ѝ една песен и кажете: Не бой се, твоята работа ще се уреди! Тъй щото, всички тъжни мисли, които ви нападат, това са такива именно скръбни души, които седят свързани между физическия и астралния свят и не могат да се развиват. Дойде ли такава една душа при вас и ви се оплаче от положението, обърнете ѝ малко внимание, изпейте ѝ нещо. Ако не влезете в положението ѝ, тя ще ви каже няколко тежки думи, каквито

от никого не сте чували. В това отношение младите започват добре своя живот – с хора, с музика и с песни. На стари години обаче, престават хората, престават песните и хората казват: Остаряхме вече, не ни се играе и пее. Каква е тази философия? Не само на млади години, но и на 120 години да сте, пак играйте и пейте. Такъв е Божественият закон. Сега човек, като остарее, казва: Като бях млад играх и пях, но за моите години е срамно да пея и да играя. Този човек мисли, че не е благочестиво да играе и да пее сега. Ако той на млади години е пял и играл от Любов, това е било от Бога. Ако и сега, на стари години, пак играе и пее от Любов, и то е пак от Бога. Вие казвате: Стар човек съм вече, какво ще кажат хората като видят, че съм се разиграл и разпял? Съвременните хора остаряват от такива мисли; от думите и мнението на кои хора се безпокоите вие? От тези хора, които не разбират живота нито на Земята, нито на Небето и са обезсмислили всичко, от тях ли се смущавате? Аз бих взел във внимание думите и мнението и на такъв човек, но най-напред ще го изпитам, като му кажа: Братко, дай ми 20 000 лева на заем! Кажете ли ми, че иска полица, аз не приемам никакъв съвет от него. Ние не можем да приемем съветите на хора, които нямат вяра в нас. Който има вяра в нас, ние ще изслушаме неговите съвети и неговото мнение по известен въпрос. Такива са съществата от духовния свят. И сегашният свят е на мястото си, но само едно качество още му липсва, за да се изправи. Ще кажете: Кое е това качество? Питам: Каква е разликата между мъртвия и живия човек? – Мъртвият няма топлина. Внесете топлина в мъртвия човек и той ще възкръсне и ще почне да се движи и да говори. Що е топлината? – Божествената Любов. Следователно, душите се различават една от друга по степента на Божествената Любов, т.е. по

степената на своята топлина. Значи, където Божията Любов цари, хората са живи.

„И ще създам нова земя и ново небе“. Основата на новата Земя и новото Небе е Любовта. Искате ли да придобие тази Любов, наблюдавайте небето и отправяйте към Бога по една малка молитва. Каквото и да е времето във, излизайте вечер да наблюдавате небето. Не вършете това по буква, но от Любов. Погледнете към небето и отправете към Бога една малка молитва от няколко думи само, но нека тя бъде пропита от Любов. Кажете си: Господи, ние Ти благодарим за хубавия живот, който Си ни дал. Ние Ти благодарим за този свят, който Си създал. Ние искаме да живеем по новия начин, по закона на Любовта, която си внесъл в душите ни. Нека Твоята светлина озари умовете ни, да разрешим въпросите, които седят пред вратата на нашата душа!

Беседа от Учителя, държана на 13 февруари, 1927 год. в гр. София

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Влизане	5
2. Сам с ума си.....	33
3. Едно стадо.....	65
4. Дело свършено	95
5. За тяхното неверство	125
6. Новата земя.....	153

**УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО
ВЛИЗАНЕ**

Серия девета

Том втори

Второ издание

Набор
Албена Цветкова

Коректор
Венета Максимова

Предпечтна подготовка
„ТЕМИТ 97“ ЕООД

Печат
„Симолини '94“

ИК „ЖАНУА '98“
тел. 02/ 987 87 30
www.janua-98.com

ISBN 978-954-376-050-3

Цена 5 лв.

7048